VIVIAN STUART

MIREASA LUI DARNLEY

Traducerea și adaptarea în limba română de FLAVIA VOINEA

ALCRIS

Capitolul 1

Cerul era întunecat și începu să plouă când plecară din Edinburgh, locul unde-și petrecuseră ultima noapte din călătoria lor.

Wendy se înfioră ușor şi-şi strânse în jurul trupului haina de tweed.

— Am dat drumul la căldură, îi spuse Darnley. O să se facă foarte repede cald. Avem noroc că nu e zăpadă sau gheaţă!

Are dreptate, îşi spuse ea în gând. Era jumătatea lui martie, dar era foarte cald pentru acea perioadă și prima zăpadă încă nu căzuse.

Wendy se simţea foarte tristă. Se bucurase de fiecare clipă a călătoriei lor, dar acum, când plecaseră din Edinburgh, era neliniștită din pricina faptului că avea s-o întâlnească pe mătușa și pe vărul lui. Până acum o săptămână, cei doi nici nu știau de existenţa ei.

Pentru prima dată, îşi dădu seama de gravitatea gestului ei.

Nu mai era Wendy Hepburn, fetișcana liberă să facă tot ce voia.

De-acum era lady Blood, soţia baronului Darnley Blood. Îi era greu să creadă că era căsătorită cu bărbatul chipeș care stătea alături de ea în mașină.

Pe măsură ce se apropiau de Forth Bridge, Wendy îşi reaminti tot ce se întâmplase în Maroc, în hotelul cu covoare colorate în care-l întâlnise pe Darnley. Își luase o vacanţă de două săptămâni în februarie, încercând să fugă de vremea rece și de zăpada care căzuse în oraș de

Crăciun și de Anul Nou. Nu se așteptase să găsească dragostea și niciun soţ înalt, dar cam distant. Era convinsă că, dacă s-ar fi ciupit, s-ar fi trezit în micuţa ei cameră, în casa mătușii sale din Leaderfoot.

Cererea în căsătorie venise pe neașteptate. Era cel mai uimitor și, în același timp, cel mai frumos lucru care i se putea întâmpla unei persoane. Luaseră avionul către Londra pentru a petrece trei săptămâni în capitală, vizitaseră multe locuri, făcuseră cumpărături și se căsătoriseră fără multă zarvă în cabinetul unui judecător. Acest lucru se întâmplase în urmă cu o săptămână și amândoi se grăbiseră să-și anunţe rudele: ea îi scrisese mătușii sale, iar Darnley mătușii și vărului său.

Numai Dumnezeu putea ști ce gândeau rudele lor! Wendy era sigură că mătușa Heather era extrem de mulţumită, pentru că era o romantică incurabilă. Faptul că o tânără bibliotecară cunoscuse, într-un loc atât de neobișnuit ca Marocul, un baron adevărat și se căsătorise cu el părea un basm devenit realitate.

Dar oare mătușa lui ce gândea? Aceasta era principala întrebare!

Wendy și Darnley consideraseră totul o glumă și se amuzaseră la gândul că scrisorile lor vor stârni o adevărată furtună în îndepărtata Scoţie. Dar acum, când luna de miere se sfârșise și se îndreptau spre ţinutul Fife, situaţia nu mai părea amuzantă. Nu cunoștea zona în care mergeau și, pentru o clipă, regretă că nu putea fi în casa primitoare a mătușii sale.

— Mai avem mult de mers?

— Nu, draga mea, îi răspunse el, zâmbindu-i. Mai puţin de șaptezeci de kilometri… O să merg pe drumul cel mai scurt.

După ce ieșiră din Forth Bridge, drumul se deschise în faţa lor.

De-a lungul șoselei erau câmpuri și copaci, clădiri

înalte și case, transformând ţinutul într-unul interesant și plăcut. Temerile ei dispărură și, mult mai liniștită, se uită cu atenţie la soţul ei.

Darnley nu era frumos ca un actor de cinema, dar era chipeș, cu trăsături bine conturate. Avea maxilarul puternic și nasul drept, buze pline și generoase, sprâncene fine și ochi mari, mereu zâmbitori. Era un om puternic, genul căruia toată lumea îi spune instinctiv „sir”. Darnley era amuzat de faptul că era baron și-i explicase că bunicul său cumpărase titlul nobiliar de la Lloy d George. În jurnalul acestuia, moștenit acum de Darnley, Sir Harve y Blood scrisese că plătise 40.000 de lire sterline în 1917.

Dacă bunicul cumpărase titlul, tatăl său cheltuise toată averea familiei. Sir Percival Blood, cel de-al doilea baron, fusese ucis în 1944, în Italia, după ce cucerise Crucea Militară; soţia și fiul său moșteniseră o fabrică de ţesături, singura care rămăsese dintr-un adevărat imperiu al familiei Blood, compus din mai multe fabrici și suprafeţe întinse de teren.

Darnley era proprietarul și directorul fabricii St. Michael, o afacere modestă, dar cu rezultate bune, care-i permitea să suporte toate cheltuielile castelului Lour. Castelul se afla pe coasta Fife, între Tayport și Tentsmuir, într-un loc numit Rue Ness. Fabrica era în Cupar, la o distanţă de aproximativ douăzeci de kilometri.

Dar ce știa, cu adevărat, despre Darnley? Știa că era un bărbat cumsecade, tandru, foarte amuzant, care, dintr-un motiv necunoscut, o ceruse în căsătorie; avea treizeci și patru de ani, un metru optzeci și o constituţie robustă, mânca omletă cu brânză la micul dejun și urmaşe liceul Dolar și universitatea St.

Andrew. Ca și ea, era de părere că nu mai merita să-și petreacă iernile în ţinuturi însorite și decise, după căsătorie, să nu mai meargă în Africa în primele luni ale anului. Nu fuma, bea cu moderaţie și… cam atât.

Originile lui erau complet diferite de ale ei. Familia Blood era una veche, cu titlu nobiliar şi-şi menţinuse un standard ridicat chiar și în perioadele foarte dificile. Wendy, în schimb, era singurul copil într-o familie de muncitori, iar părinţii ei muriseră în urma unei intoxicaţii alimentare. Primise două mii de lire de la restaurant, drept despăgubire, dar fusese obligată să plece din casa în care-și petrecuse copilăria, pentru că părinţii ei nu reușiseră s-o cumpere.

Dacă cineva i-ar fi cerut să se caracterizeze, Wendy ar fi spus „sunt o persoană obișnuită”. Îi plăcea slujba pe care o avea, o iubea pe mătușa ei şi-şi dovedea independenţa prin călătoriile pe care le făcea în străinătate.

Nu avea mașină, pentru că nu i se părea necesară; în schimb, avea o bicicletă pe care o folosea foarte des. Era o bucătăreasă pricepută și o expertă în patiserii. Îi plăcea să citească și vara obișnuia să-și ia o carte în geantă și să caute un loc liniștit, pe malul râului, unde putea să stea câteva ore. Nici ea nu fuma, bea foarte puţin și foarte rar; cunoștea puţini bărbaţi de vârsta ei, avusese foarte puţine relaţii, și se considera mulţumită cu viaţa pe care o ducea.

La douăzeci și cinci de ani, viaţa i se întindea înainte ca un drum drept și neted. Până să-l cunoască pe Darnley, îşi imaginase că va întâlni pe cineva în una din vacanţele sale – un bărbat căruia îi plăceau călătoriile, educat și bun. Poate un arheolog… Crezuse întotdeauna că arheologii erau oameni speciali, cu toate că nu întâlnise niciunul, niciodată.

Realitatea se dovedise mult mai romantică decât așteptările ei. Îl privi cu dragoste pe bărbatul de lângă ea, copleșită de faptul că era al ei. Senzaţia era ciudată, dar încântătoare.

— Ești foarte tăcută, îi spuse el brusc.

— Mă gândeam.

— Umilul tău soţ poate să întrebe la ce te gândeai?

— Sigur! îi zâmbi Wendy. Mă întrebam cum arăţi tu în castelul vechi al familiei tale. Totul la tine este nou! Știu atât de puţine lucruri despre tine, dragul meu!

— Dar ai știut destule ca să faci dragoste cu mine, chicoti el. Asta nu contează?

Văzu chipul ei îmbujorat și continuă:

— Castelul Lour e un loc cu care nimeni nu poate să facă nimic.

Cred că ai mai întâlnit așa ceva în ţinutul Border. Nu e un castel pitoresc și romantic, ca Balmoral sau alte moșii de pe cărţile poștale. E pustiu, are ferestre mici și scări înguste. Este poziţionat chiar la intrarea în sat, pe deal, în bătaia vânturilor, ca o sperietoare de ciori din piatră. Foarte neplăcut! Mă gândeam chiar să-l vând…

— Nu se poate! Să nu mai spui așa ceva!

— Dar nu încă l-ai văzut, draga mea. Aș putea să obţin un preţ destul de bun pentru el, având în vedere că a fost construit în secolul șaisprezece, are sistem de încălzire propriu care funcţionează ocazional, toate camerele sunt locuibile, iar într-o zi senină priveliștea este chiar frumoasă. Adevărul este că încă nu m-am hotărât unde să locuiesc, dacă vând castelul. Nu mi-ar plăcea să mă mut în Cupar, lângă fabrică. Mă gândeam că aș putea aleg e St. Andrews, dar inerţia e foarte mare. E mult mai simplu să nu fac nimic! În plus, castelul este în familia noastră de patru sute de ani.

Mai exact, din 1572, anul în care a murit John Knox. Sigur, acum lucrurile s-au schimbat.

— Ce vrei să spui?

— Până nu demult, eram un burlac iresponsabil. S-ar putea ca ţie să nu-ţi placă să locuiești aici, mai ales în timpul iernii.

— Să înţeleg că ai vinde castelul, dacă mie nu-mi place? întrebă ea, uimită.

Nu era sigură că-și dorea o asemenea responsabilitate, așa cum nu-i plăcea ca alte persoane să depindă de ea. Încă nu era obișnuită cu acestea.

— De ce nu, draga mea?

— Dar cum rămâne cu vărul și cu mătușa ta?

— Oricum, era timpul ca Dick să-și găsească un loc al lui. Iar mătușa Lida… Cred că aș putea să-i cumpăr o casă, undeva. Nu știu.

Nu știu câți bani are. Nu mi-a vorbit niciodată despre asta și nu vreau s-o întreb. E o persoană dură, poate chiar înspăimântătoare.

Wendy se încruntă ușor. Caracterizarea făcută mătușii Lida nu era încurajatoare.

— Cu ce se ocupă Dick?

Erau foarte multe lucruri despre care nu apucaseră să vorbească.

— Pentru moment, nu face nimic. A locuit mulți ani în Tanzania unde vindea mașini de scris și alte echipamente de birou. Afacerea a început să meargă rău și în locul său a fost angajat un african, iar Dick a venit acasă. Asta s-a întâmplat acum trei ani. Tot spune că vrea să înceapă o afacere pe cont propriu, dar până acum nu a făcut nimic.

— Și nu face chiar nimic?

— Exact! După vocea ta, înțeleg că ți se pare un lucru indecent.

— Este foarte bogat?

Darnley începu să râdă.

— Draga mea, niciunul dintre noi nu este foarte bogat, dar nici nu este sărac. Eu, de exemplu! Am un venit destul de bun de la fabrică și am un castel care mi-ar aduce bani buni dacă l-aș vinde, dar n-am aproape nimic în bancă. Și pe fabrică aș lua un preț bun, dacă aș vinde-o. Cred că, dacă aș vinde tot, aș aduna cam o sută cincizeci de mii de lire sterline. Dar acum trăiesc cu un venit de șapte mii de lire pe an și trebuie să strâng bani și pentru o

nouă mașină.

— Aha!

Wendy înţelese că avea multe de învăţat despre finanţele aristocraţiei.

— Mătușa nu plătește nimic pentru faptul că locuiește la castel și cheltuiește foarte puţin pentru propria persoană, așa că habar n-am câţi bani are. Totuși, cred că are mai mult decât mine. Vezi tu, este sora tatălui meu, iar bunicul meu a fost foarte bogat. Tata și-a irosit moștenirea, dar presupun că mătușa a avut grijă de partea ei. Pur și simplu, nu știu. Cât despre Dick… El nu este un Blood, ci un Weir, pentru că tatăl lui a fost frate cu mama. Cred că are câteva mii de lire puse deoparte, dar stă cu noi și are parte de casă și masă pe gratis. Știu că pare ciudat, dar adevărul este că suntem oameni obișnuiţi, iar viaţa noastră nu este spectaculoasă.

— Nu i-am cunoscut pe ceilalţi, dar tu ești grozav! îl contrazise ea, strângându-l ușor de braţ.

— Ce drăguţă ești! Dacă n-am fi căsătoriţi, te-aș cere de nevastă!

Ce părere ai? Vrei să te căsătorești cu mine?

— Te iubesc, Darnley, zise ea cu o voce gravă.

— Nu fi atât de serioasă! râse el. Și eu te iubesc și mă simt foarte bine!

— Nu știu exact de ce te-ai căsătorit cu mine, continuă ea, dar am să fac tot ce pot ca să fiu o soţie bună.

— Dumnezeule! râse el și mai tare. Să nu mai spui asta! Nu vreau o soţie bună, orice ar însemna asta. O vreau doar pe Wendy a mea!

Iubește-mă și nu te mai gândi la altceva.

— Dar te iubesc!

— Atunci, nu mai contează nimic altceva! O să fie bine. Știu că totul e nou și pare înfricoșător, dar ai să vezi că după o săptămână sau două o să te obișnuiești și o să fii mai liniștită. Important este să nu te grăbești să tragi

concluzii. Și să nu uiţi că tot ceea ce nu-ţi place va fi schimbat pe loc!

— Te gândești la toate!

Îi luă mâna stângă de pe volan și, sub impulsul momentului, i-o sărută.

— Nu face asta!

Darnley îşi trase mâna și se răsti la ea:

— Cine crezi că suntem? Regele Cophetua și una din servitoarele lui?

— Voiam doar să te sărut, şopti ea.

— Dar nu pe mână! Bine?

— Îmi pare rău.

Wendy se depărtă ușor de el și se uită pe fereastră, cu o privire de câine alungat de stăpâni.

Castelul Lour era exact așa cum îl descrisese Darnley. Pe malul Mării Nordului, castelul înalt era înfricoșător și părea o fortăreaţă construită de oameni disperaţi în faţa unor dușmani de temut. Cel care l-a construit părea să nu fi cunoscut vreodată termenii „bucurie” și „frumuseţe”.

Pentru că furtuna era puternică și vântul bătea cu violenţă, prima ei impresie fu și mai rea.

— Bun venit acasă, nu? glumi Darnley.

Opri în faţa porţilor mari care delimitau proprietatea.

— Nu cred că puteam să alegem o vreme mai rea. Dar o să vezi că lucrurile se vor îmbunătăţi! Oricum, e mai bine înăuntru, pentru că în salon este cald. O să stăm în faţa șemineului, o să mâncăm sandvișuri cu unt și o să bem ceai. N-o să fie atât de rău după ce intrăm, crede-mă!

Își dorea să creadă că interiorul era mai plăcut, pentru că exteriorul era... Cuvântul potrivit era „hidos”. Era gata să-i spună că dorea să-l vândă, dar se opri în ultima clipă.

— Cred că arată foarte bine vara, spuse Wendy, încercând să fie optimistă.

— Nu arată niciodată foarte bine, dar recunosc că e interesant de privit la apusul soarelui. Acum, vezi ce-ai făcut?

— Despre ce vorbești?

— Despre tine. Ai renunţat la viaţa ta liniștită, confortabilă ca să te măriţi cu proprietarul unei fabrici, un bărbat care nu e nici foarte bogat, nici foarte chipeș, care locuiește într-o casă ca o închisoare, așezată într-un loc în care nimeni n-ar fi trebuit să construiască o locuinţă. Sincer, draga mea, ar fi fost mai bine să rămâi în biblioteca din Melrose, printre romanele literaturii engleze. Nu că mă plâng de norocul care a dat peste mine…

— Călătoriile îmi plac mai mult decât romanele, râse ea.

— Așa că te-ai dus în Maroc, dar te-ai căsătorit cu mine și nu cu un magnat al petrolului. Rușine să-ţi fie!

Amândoi izbucniră în râs, iar Darnley porni Jaguarul și intră prin porţile mari, de fier, care stăteau în permanenţă deschise. Opri în faţa ușii înalte de lemn, cu încuietori de metal, ca o închisoare medievală. Ieșiră din mașină și alergară prin ploaia torenţială, iar ușa se deschise pe neașteptate când ajunseră în faţa ei.

Se scuturară de ploaie, apoi Wendy îl cercetă pe cel care le deschisese ușa. Era un bărbat înalt, solid, cu părul roșcat, care semăna cu un personaj din filmele lui Hitchcock.

— Draga mea, el este Chalmers, majordomul meu. Orice ai nevoie, cere-i lui Chalmers. E în serviciul nostru de ani de zile și știe totul despre casa asta. Chalmers, doamna este noua ta stăpână.

— Bună dimineaţa, lady Blood.

Vocea majordomului era neașteptat de groasă.

— Îmi pare bine de cunoștinţă, răspunse Wendy, foarte serioasă.

Nu se gândise la personalul casei, dar îşi dădea

seama că cei care locuiau în acest castel antic aveau nevoie de ajutor.

— Mătușa dumneavoastră este în salon, îi spuse valetul lui Darnley.

— Mulţumesc, Chalmers.

Îi întinse acestuia cheile de la mașină.

— Am lăsat bagajele în mașină. Nu ne grăbim, poţi să aștepţi până se mai potolește ploaia.

Wendy îl urmă pe soţul ei printr-un hol lung, întunecat.

Deschise o ușă și o lăsă pe ea să intre prima.

Primul lucru pe care-l observă fu șemineul, pentru că lumina întreaga încăpere. Alte două lămpi de perete și un lampadar erau aprinse, dând un aspect feeric camerei mari, întunecate, de la ferestrele căreia se vedea marea.

Apoi o văzu pe femeia care stătea pe canapea, în faţa șemineului. Avea părul alb, pieptănat cu grijă, și o bluză pe gât, sub un pulover gros, de culoare verde. Ea trebuia să fie mătușa Lida.

Wendy așteptă până când Darnley închise ușa și veni lângă ea, apoi se apropiară împreună de șemineu.

— Bună, mătușă Lida. În sfârșit, iată-ne! Ea este Wendy. Wendy, dumneaei este mătușa Lida.

— Îmi pare bine, spuse Wendy, politicoasă.

Lida nu răspunse imediat, ci o studie cu multă atenţie pe nou-venită.

După câteva clipe zâmbi, dar Wendy pricepu că era doar o aparenţă și nu venea din suflet.

— Bine ai venit la castelul Lour.

Parcă ar fi un păianjen care-și ademenește victima, îşi spuse e Wendy în gând.

— Mulţumesc, zise cu voce tare.

— Nu e o zi foarte potrivită pentru prima vizită. Mă tem că vremea nu e prea bună în această perioadă a anului.

— Da.

Wendy nu știa ce ar fi trebuit să răspundă.

Darnley o conduse către un fotoliu confortabil, apoi apăsă pe un buton și veni lângă ea, luând-o de mână.

— Aș vrea niște ceai, spuse el, vesel. Și multă pâine prăjită, unsă cu unt! Pur și simplu, mor de foame după călătoria cu mașina. Tu nu, draga mea?

— Ba da.

Wendy îi zâmbi, recunoscătoare pentru sprijinul lui.

— Deja am comandat, îi spuse mătușa Lida. Chalmers se ocupă de tot.

— Oricum, am sunat. Unde e Dick?

— A trebuit să se ducă până la Dundee, dar o să se întoarcă până la prânz.

— Totul e pregătit pentru noi?

— Da. Am mutat lucrurile tale în dormitorul principal, iar Ella a avut grijă ca totul să fie în ordine.

— Bun. V-a luat prin surprindere vestea, nu-i așa? întreb a Darnley.

— Da, foarte tare.

În vocea mătușii se simţea dezaprobarea, făcând-o pe Wendy să-și spună că nu-i plăcea prea mult bătrâna.

— N-am avut timp să vă anunţăm, explică el. Ne-am întâlnit și…

Totul s-a petrecut foarte repede.

— Chiar trebuia să vă căsătoriţi la Londra?

— A fost mai simplu așa.

— Tu nu ai rude? o întrebă pe neașteptate mătușa Lida pe Wendy.

— Doar o mătușă care locuiește în apropiere de Melrose. Am stat cu ea până acum.

— Da, așa am bănuit și eu. Și alte rude?

— Nu. În afară de ea, nu mai am pe nimeni.

Lida pufni scurt, iar Wendy se întrebă care era motivul. Era o rușine că nu avea zeci de rude?

În acea clipă, ușa se deschise, iar în cameră intră o menajeră care împingea un cărucior pe care era ceai și o mulţime de sandvișuri.

— Ellal zâmbi larg Darnley. Draga mea, ea este Ella, menajera noastră. Lucrează la noi de șapte sau opt ani. Câţi sunt, Ella?

— S-au făcut deja nouă ani, domnule.

— Atât de mult?

— Îmi pare bine, Ella, interveni Wendy.

Nu știa cum trebuia să se poarte cu o servitoare, pentru că nu mai fusese pusă într-o asemenea situaţie. Tânăra era drăguță, dar era foarte scundă – nu avea mai mult de un metru șaizeci.

— Ella nu locuiește la castel, îi explică Darnley. Vine în fiecare zi de la Tayport. Numai Chalmers și doamna Buddo locuiesc aici.

Doamna Buddo este bucătăreasa noastră. Cam atât ne putem permite în această perioadă, în afară de un grădinar pe num e Webster, care lucrează ocazional la noi.

— E foarte greu să găsești servitori în zilele noastre, spuse Lida, privind-o fix pe Wendy. Iar cei buni sunt foarte scumpi. Vrei să torni tu?

— Eu? Da, sigur.

Nu era obișnuită cu asemenea lucruri și-i tremurau mâinile, dar îşi aminti să pună laptele în ceașcă, înainte să toarne ceaiul. Ea bea foarte rar ceai și nu-i păsa cum era făcut. Îi dădu o ceașcă și o farfurioară Lidei, apoi lui Darnley și le oferi sandvișuri. Trase aer adânc în piept şi-şi spuse că trebuia să se liniștească. Era doar un ceai, nu o cină festivă!

— O să-ţi dau cheile după prânz.

— Poftim? clipi des Wendy, nedumerită.

— Cheile mele, repetă Lida, privind-o fix. Tu ești acum stăpâna casei. După prânz, dacă n-ai nimic împotrivă, o să-ţi arăt întreaga proprietate.

— Dar nu…

Wendy voia să spună că nu avea nimic împotrivă ca mătușa Lida să aibă grijă în continuare de gospodărie, ca și când nimic nu s-ar fi schimbat. Totuși, în ultimul moment, intuiţia îi spuse că era pe cale să facă o prostie.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse ea, încercând să pară calmă.

E foarte bine.

Lida se încruntă, făcând-o pe Wendy să se întrebe dacă se aștepta s-o audă protestând.

— Dar nu e nicio grabă, nu? întrebă Darnley, întinzându-și picioarele lungi.

— Mătușa ta are dreptate, spuse Wendy repede. Acest lucru trebuie făcut și e mai bine să nu amânăm.

O privi cu un aer triumfător pe bătrână, cu senzaţia că avea un avantaj asupra ei.

Darnley începu să povestească despre Maroc, iar Wendy se relaxă în fotoliu, lăsânsu-i să vorbească.

Jumătate de oră mai târziu, soţul ei o invită să urce la etaj, în camera lor.

— Te place, îi spuse Darnley când urcau scările.

— N-aș fi zis!

— Mătușa nu-și arată sentimentele.

Wendy ignoră cuvintele lui, mult mai interesată de dormitorul lor. Camera era la primul etaj, iar de la fereastră se vedea marea.

Era înaltă, dar întunecată din pricina geamurilor mici și a lambriurilor. Ca întregul castel, și acea încăpere avea un aer ostil, neprietenos.

Aprinse lumina și văzu un pat dublu imens, de modă veche, două fotoliii și câteva taburete, un birou, două oglinzi mari, una mai mică, ovală, și câteva tablouri anoste, în ulei. Nu era niciun șifonier și bănui că acestea erau în budoar.

— Dormi singur aici? întrebă ea, uimită.

— Nu, nu! Acesta e dormitorul principal. Nu a mai fost folosit de ani de zile. Eu am un dormitor mai mic, pe hol. Acesta era dormitorul părinţilor mei.

— E îngrozitor, nu crezi?

— Așa crezi? întrebă el, privind în jur.

— Da. Tablourile sunt îngrozitoare, totul e anost… Ca să nu mai vorbim de pat!

— Ce ai cu patul?

— E incomod și pun pariu că scârţie. Putem să cumpărăm mobilă nouă, Darnley?

— Sigur. Mâine o să mergem la Dundee și o să cauţi mobila care-ţi place.

— Nu crezi că mobila asta în stil victorian e prea masivă și apăsătoare?

— Nu m-am gândit niciodată. Întotdeauna a fost așa! Avem două camere de toaletă, pentru fiecare, iar baia este chiar vizavi. Cred că e puţin cam demodată.

— Nu lipsește decât o broderie deasupra patului, pe care să scrie

„Domnul e păstorul nostru!”, râse Wendy.

— Îmi pare rău că nu-ţi place.

Brusc, deveni încordat, iar ea îl privi amuzată.

— Ţi-a dispărut simţul umorului? Nu fi atât de înţepat, dragul meu!

În mod ciudat, el nu izbucni în râs și o privi insistent, cu o sclipire ciudată în ochi.

— Îmi pare rău, zâmbi el după câteva clipe. Trebuie să faci toate schimbările pe care le consideri necesare. Ai mână liberă, draga mea, și avem destui bani pentru acest lucru.

— Mulţumesc, Darnley. Te iubesc atât de mult! Vreau să fim fericiţi. Sunt sigură că putem transforma camera asta într-una foarte frumoasă.

— Sigur că da!

Starea lui se schimbă și o luă în braţe, sărutând-o cu

pasiune.

Wendy se lipi de el, alungând toate îndoielile și incertitudinile.

Erau împreună, se iubeau și nimic altceva nu mai conta. Absolut nimic nu mai conta!

Capitolul 2

Wendy îşi puse o rochie albastră, care-i scotea în evidenţă talia subţire.

— Totul e în ordine? întrebă Darnley, ieșind din camera lui de toaletă.

— Da. O să fiu gata într-un minut. Trebuie doar să mă pieptăn.

— Arăţi minunat! Atât de proaspăt, că-mi vine să te mănânc.

— Mi-ar plăcea asta, canibalule!

— Mie îmi placi tu!

— Gata, am terminat. Hai să mergem!

Îi înconjură talia cu braţul și ieșiră împreună din cameră. Când ajunseră în hol, ușa de la intrare se deschise brusc și intră un bărbat care scoase un strigăt când îi văzu.

— Darnley! În sfârșit, aţi venit! Vreau să-ţi cunosc mireasa!

Wendy îl examină, curioasă. Era un tânăr de înălţime medie, suplu, cu părul negru și mustaţă, cu ochii căprui. Era îmbrăcat în haine sport, iar la gât îşi legase o eșarfă galbenă.

— El e Dick, îl prezentă Darnley. Dick, ea este soţia mea Wendy.

— Trebuie să sărut mireasa!

Făcu acest lucru înainte ca ea să poată protesta. O gâdilă cu mustaţa, iar ea simţi un miros de parfum bărbătesc amestecat cu gin.

— Haideţi, îi îndemnă el, vesel. Cred că prânzul e pregătit! Cum a fost în Maroc? Povestește-mi, vreau să știu

tot!

Wendy se bucură că se putea relaxa în timpul mesei și-l lăsă pe Darnley să răspundă la toate întrebările lui Dick.

Lida era neașteptat de tăcută. Abia atunci când se servi cafeaua se întoarse spre Dick și-l întrebă:

— Cum au mers lucrurile în Dundee?

— Era să uit! Foarte bine! Totul s-a aranjat.

— Ce s-a aranjat? întrebă Darnley, intrigat.

— Am avut o întâlnire cu un tip din Aviemore, care vrea să investesc într-un hotel. Știi că Aviemore e în plină dezvoltare, așa că un hotel acolo e o investiţie sigură și foarte profitabilă. Am avut noroc că mi s-a ivit ocazia asta!

— Și ce-o să faci? O să accepţi?

— Sigur! Am acceptat deja.

— Asta înseamnă că o să pleci?

— Da, cam în două săptămâni. E ocazia pe care am așteptat-o de atâta timp!

Darnley îl privi foarte serios câteva clipe.

— Ne bucurăm. Nu că pleci, ci pentru că ai găsit ceea ce-ţi doreai.

— Lasă tactul, bătrâne! Acum, că ţi-ai adus acasă o mireasă îmbujorată, nu mai e loc și pentru un burlac ca mine!

— Ai unde să locuiești în Aviemore? întrebă Lida.

— Desigur, la hotel. Asta nu e o problemă! Pat Stuart, tipul de care vă spuneam, locuiește acolo cu soţia lui. Au tot ce le trebuie!

Pat vrea să se extindă și are nevoie de capital, așa că e gata să-și ia un partener cu care să împartă profitul. Vrea să mai construiască încă cincizeci și șase de apartamente. Vă spun, e un loc foarte solicitat de turiști! A, să nu uit! Jamie se întoarce în seara asta.

M-am întâlnit cu el în Dundee, chiar înainte să vin încoace.

— Mulţumesc pentru avertisment, spuse Darnley.

— Cine e Jamie? îl întrebă Wendy.

— N-am avut ocazia să-ţi vorbesc de el, spuse Darnley, pe un ton de scuză. Este finul mătușii Lida, dar toţi îl considerăm ca făcând parte din familie. Locuiește în St. Andrews și pictează.

— Ce pictează?

— De toate… Picturi în ulei.

— Așadar, e un artist.

— El așa se consideră, chicoti Dick. Poţi să-l crezi sau nu, depinde de ce părere ai despre tablourile lui. Uneori mă întreb din ce trăiește!

— Se descurcă, spuse scurt Lida.

— Normal, de vreme ce n-are de ales, nu se lăsă Dick.

Wendy îi privi pe cei doi bărbaţi şi-şi dădu seama că între ei era o relaţie încordată. Devenise evident, în timpul conversaţiei, că cei doi se ocoleau, ca și când ar fi încercat să evite o confruntare directă. Darnley nu-i spusese nimic despre Dick, cu excepţia faptului că încerca să-și caute ceva de lucru. Acum, că această problemă fusese rezolvată, iar Dick urma să plece în două săptămâni, ar fi trebuit ca Darnley să fie mai liniștit, mai relaxat. Cu toate acestea, Wendy simţea la soţul ei o ostilitate inexplicabilă. Sau era doar imaginaţia ei?

După ce terminară cafelele, Wendy urcă în camera ei ca să-și ia agenda, pentru a-și putea nota tot ce avea să-i explice mătușa Lida în legătura cu castelul. Rămase câteva minute în cameră, gândindu-se la toate modificările pe care dorea să le facă.

În timp ce cobora scările, auzi voci şi-şi dădu seama că veneau de pe hol, din faţa ușii care ducea către bucătărie și către camerele servitorilor. Se opri și recunoscu vocea lui Dick și înţelese că vorbeau despre ea.

— E drăguţă, recunosc, dar nu e genul tău. N-aș fi

crezut... E ca un șoricel prins în cursă, nu? Nu, nu e cinstit să spun asta. Oricum, nu e genul tău. Pare o fată foarte respectabilă dintr-un oraș de provincie și nu credeam că-ţi place așa ceva.

— Vorbești despre soţia mea!

— Dragul meu Darnley, știu foarte bine acest lucru. Mă întreb de ce îţi trebuia o soţie! Și dacă aveai nevoie într-adevăr, de ce n-ai ales-o pe Georgie? Ea se apropie mai mult de genul tău!

— Pentru Georgie nu simt ceea ce simt pentru Wendy. Dar nu e treaba ta, Dick! Ţine-ţi gura! Mă bucur că n-o să te mai văd.

— Pentru că știu atât de multe despre tine, după ce am locuit aici trei ani?

Dick izbucni în râs.

— Stai liniștit, n-o să spun nimic. Scumpa ta Wendy n-o să afle nimic de la mine.

— Ai grijă să nu se întâmple asta!

Amenințarea era foarte clară.

Wendy răm Ase nemișcată pe scară, încleștându-și degetele pe balustradă.

— Tu nu i-ai spus nimic? întrebă Dick, neimpresionat de amenințarea vărului său.

— Ce era de spus?

— Ești deștept, nu? Normal, nu există nicio dovadă.

— Pentru că nu există nicio faptă. Asta e tot!

— Ai avut grijă de tot, nu-i așa? Oricum, îţi sunt recunoscător că m-ai lăsat să stau aici atâta timp. Mi-a prins bine, așa că o să-mi ţin gura. Dar cred că ar trebui să lămurești lucrurile cu mireasa ta. Sau poate n-ai curajul să spui tot adevărul?

— Nu fi impertinent! se auzi vocea șuierătoare a lui Darnley.

— Cum vrei... Eu o să plec acum, dar ne vedem diseară.

Wendy îşi dădu seama că putea să fie văzută, așa că urcă scările foarte repede, având grijă să nu facă niciun zgomot. După câteva clipe coborî, încercând să-și păstreze calmul.

Darnley o aștepta în hol.

— Bine ai revenit, draga mea. Mai vrei o cafea?

— Cred că e o idee bună.

— Grozav! Dick a trebuit să plece, iar mătușa Lida este prin bucătărie. Mi-a spus să-ţi transmit că va fi gata în jumătate de oră.

Wendy îi arătă agenda și pixul.

— Oricând vrea ea.

— E totul în regulă? o întrebă Darnley după câteva clipe.

— Sigur că da, râse ea. De ce mă întrebi?

— Așa, fără un motiv anume. Ești obosită?

— Puţin.

— Și eu. În seara asta o să ne culcăm devreme, iar mâine o să mergem în Dundee. Aș vrea să vii să vezi fabrica. Poate luni după-amiază?

— Mi-ar plăcea. Când a spus Dick că pleacă?

— Dick? Peste două săptămâni.

— E stabilit?

— Așa cred, draga mea. De ce?

— Nu-mi place Dick, spuse ea cu sinceritate.

— E un băiat bun.

După discuţia pe care o auzise, răspunsul lui o uimi pe Wendy.

— E puţin cam alunecos și-i cam place compania doamnelor, dar e băiat bun. De ce nu-ţi place?

— Nu știu, dar… E ceva în neregulă cu el.

Nu putea să-i spună că nu-i plăcuse ce auzise mai devreme, cu toate că nu înţelesese bine despre ce discutaseră.

— O să-l vedem des după ce pleacă?

— Nu, nu cred.

— Crezi că prietenii tăi o să mă placă? îl întrebă ea, pe neașteptate.

— Sper că da. Ce întrebare ciudată! Sigur că te vor plăcea!

— Îmi pare rău. Dar tu ești baron, ai un castel, iar eu sunt o simplă bibliotecară. Vieţile noastre au fost foarte diferite.

— Draga mea…

Vocea lui era extrem de blândă. O luă în braţe și-i zâmbi.

— Ce fel de oameni crezi că sunt aici? Înalta societate? Uită de asta! Ţi-am spus, bunicul meu a cumpărat titlul nobiliar. La propriu, nu e o figură de stil.

— Știu. Cu toate acestea, ești un baron care locuiește într-un castel.

Își aminti că Dick o numise „o fată respectabilă dintr-un oraș de provincie”. Era adevărat, dar o deranja și o făcea să se gândească mai bine la diferenţele dintre ei.

Darnley făcu un pas înapoi și toată căldura dispăru din vocea lui.

— Nu credeam că dai atâta importanţă claselor sociale.

— Poftim? se încruntă ea, cu obrajii în flăcări. Cum îndrăznești?!

— Așa se înţelege din ceea ce spui. Prietenii mei sunt oameni obișnuiţi, ca toţi cei care locuiesc aici. Dacă ai un complex de inferioritate, te sfătuiesc să-l păstrezi pentru tine. Când ne-am cunoscut, am crezut că ești o tânără foarte sensibilă.

— Darnley! exclamă ea, cu ochii în lacrimi. Nu vreau să te dezamăgesc!

El o privi cu atenţie câteva clipe. Încordarea și reţinerile lui dispărură și o luă în braţe, încercând s-o liniștească.

— Wendy, Wendy! Ce s-a întâmplat cu noi? Sigur că n-o să mă dezamăgești! Te rog să nu mai vorbești așa. Ești soţia mea, iar eu te iubesc. Te ador, Wendy, și sunt foarte mândru de tine! Ai înţeles?

— Am înţeles, răspunse ea, lipindu-se de pieptul lui. Dar și tu trebuie să înţelegi că, pentru tine, nu s-a schimbat nimic. Te-ai întors acasă. Eu, în schimb, am devenit lady Blood peste noapte și sunt printre străini. Sunt destul de confuză și uneori mi-e teamă.

— Draga mea Wendy... Cât de prost și de egoist pot să fiu! Sigur că totul e nou pentru tine! Cred că m-am transformat într-unul din ticăloșii aceia șovini pe care îi uram atât de mult.

— Nu-i adevărat! râse ea, sărutându-l. Nu ești așa!

— Încerc să nu fiu, dar va trebui să mă mai tragi de mânecă, zâmbi el. Serios vorbind, nu ai de ce să fii speriată sau confuză. O să vezi când Lida o să-ţi arate clădirea asta antică. Mare parte este nelocuită și, mai mult, nelocuibilă, iar restul este obișnuit, ca un apartament normal.

— Nu știam că ai servitori. Eu n-am avut niciodată și nu știu cum să mă port cu ei.

— Uită de asta! Nu sunt decât Chalmers, doamna Buddo și Ella.

— Știu, dar ce trebuie să fac?

— Mătușa mea o să-ţi explice totul. Chlamers face oricum ceea ce vrea, iar Ella îşi cunoaşte foarte bine îndatoririle. Cred că mătușa nu face altceva decât să stabilească meniurile săptămânale cu doamna Buddo, dar nu știu sigur. Nu știu multe despre treburile casei, dar nu cred că sunt multe de făcut într-o gospodărie atât de mică.

— Cine face cumpărăturile?

— Următoarea întrebare! râse el.

Wendy izbucni în râs, dându-și seama de amuzamentul situaţiei.

— Ai dreptate. Hai s-o lăsăm baltă!

— Deci rămâne stabilit – tu conduci casă, eu fabrica, iar în timpul liber ne conducem unul pe altul! O să ne înţelegem de minune.

— Iar acest Jamie…

— Jamie More. Ce-i cu el?

— Asta vreau să știu și eu. Spune-mi!

— Nu sunt multe de spus. E mai în vârstă decât mine, cred că are treizeci și opt de ani, și locuiește chiar lângă St. Andrews. Are o soră, Georgia, căreia toată lumea îi spune Georgie. E divorţată, a primit o sumă frumușică după divorţ și este încă în Elveţia. Merge acolo în fiecare iarnă.

Wendy îşi reaminti că Dick vorbise de o anume Georgie și spusese că aceasta era genul lui.

— Unde locuiește?

— Cu Jamie. Cred că se întoarce acasă într-o săptămână sau două.

— Înţeleg că Jamie este un foarte bun prieten de-al tău.

Darnley îi evită privirea.

— Îl cunosc de când mă știu.

Acesta nu era un răspună, îşi spuse ea. Și de ce îi evita privirea?

— Vine des aici?

— Mătușa Lida ţine foarte mult la el. Chiar foarte mult! Vine aici când are chef; mai exact, cam o dată pe lună vine și stă câteva zile.

Sau așa obișnuia… În ultimul an a venit mai rar.

— Ai mulţi prieteni, Darnley?

El clătină din cap.

— Nu, răspunse, foarte serios. Aproape niciunul, în afara serviciului. Nu am timp pentru prieteni, iar activităţile mele preferate sunt solitare – navigatul, plimbările în natură. Te deranjează acest lucru?

— Absolut deloc! Nici eu n-am avut prea mulţi

prieteni. Iar acum, când te am pe tine, nu mai am nevoie de nimeni.

— Acesta e unul din lucrurile care mi-au plăcut la tine, atunci când ne-am cunoscut, îi spuse el, cu sinceritate. Nu-mi plac petrecăreţii, cei care cred că viaţa e doar o lungă și zgomotoasă petrecere. De obicei, evit mulţimile și grupurile mari. S-ar putea să fiu considerat inadaptat, dar am fost foarte fericit așa. Iar acum, ca și tine, nu mai am nevoie de nimic.

Faptul că se potriveau atât de bine îi dădea un sentiment de siguranţă și-i spulbera îndoielile referitoare la propria ei identitate.

Wendy îşi spuse că soţul ei nu avea de unde să știe ce însemna să treacă brusc dintr-o clasă socială în alta, chiar și într-o perioadă în care egalitatea claselor se răspândea în toată lumea.

Mătușa Lida intră peste ei când se sărutau cu pasiune, fericiţi că multe nelămuriri se limpeziseră.

* * *

Jamie More ajunse la ora ceaiului.

Turul castelului nu fusese o experienţă îngrozitoare, așa cum se temuse Wendy. Aflase unde erau ţinute așternuturile și prosoapele, ce era în diferitele cămări și o cunoscuse pe doamna Buddo.

Aceasta se dovedi o femeie micuţă, cu părul alb, foarte prietenoasă și cu simţ practic.

Adevărul era, îşi spuse Wendy, că Lida avea mult mai puţin de lucru decât lăsa să se vadă. Cu trei servitori pricepuţi, nu trebuia decât să supravegheze lucrurile. Mătușa Heather muncea mai mult în micuţa ei casă din Leaderfoot.

Lida fusese foarte rece și chiar dură cu ea. Părea hotărâtă să păstreze o barieră între ele, dar Wendy încercă să ţină seama de sentimentele bătrânei, obligată să suporte o prezenţă străină în viaţa ei și a nepotului său.

Era normal să aibă resentimente faţă de noua stăpână a castelului Lour.

Jamie More era un bărbat înalt, blond și lat în umeri, bronzat, care părea mult mai tânăr decât spusese Darnley. Purta un pulover pe gât, o jachetă veche, sport, și avea în mână o servietă. O sărută pe mătușa Lida, apoi îl salută pe Darnley.

— Mă bucur să te revăd. Cum a fost în Maroc?

— Niciunul dintre noi nu a fost impresionat.

— Bineînţeles! Așadar, ea este mireasa ta? Mă mir că ai știut în ce ţară te aflai. Faci prezentările?

— Wendy, el este Jamie More. Cu cât îţi spun mai puţine despre el, cu atât mai bine. Jamie, ea este Wendy.

Spre surprinderea ei, Jamie o sărută, dar nu pe obraz, ci pe buze, apăsat, după care zâmbi larg.

— Toţi sunt invidioşi pe talentul meu artistic, spuse el, luând-o de braţ. Cei care nu fac altceva decât să adune bani i-au invidiat întotdeauna pe cei talentaţi. De unde ești, Wendy?

— Din apropiere de Melrose.

— Un ţinut plăcut, nu ca aici. Regiunea asta e renumită pentru furtunile violente, iar acesta este cel mai expus loc. Cum Dumnezeu te-a convins să vii să locuiești aici?

— Liniștește-te, râse Darnley. Nu uita că e soţia mea!

— Biata fată! Poate că ea o să te convingă să trăiești în condiţii decente și să cumperi o locuinţă decentă lângă Cupar.

— Poate, răspunse Darnley. Cum a fost călătoria?

— Îngrozitoare. Vântul a bătut foarte tare.

Ploaia și vântul nu conteniseră, iar Wendy răsuflă ușurată că zidurile castelului erau atât de groase și de rezistente. Era o seară în care nu-ţi doreai decât să stai lângă șemineu, cu o ceașcă de ceai în mână.

Jamie refuză ceaiul.

— Pentru mine, nu, spuse el exuberant. Prefer să încerc whiskyul. Dar tu, Wendy Blood? Nu vrei să mi te alături, în cinstea venirii tale în cel mai groaznic castel din Scoţia?

— Nu, mulţumesc. Nu obișnuiesc să beau.

— Încă un abstinent, precum Darnley? Nu-i nimic, rămâne mai mult pentru mine. A, mai este și Dirk… Bea cu mine, Dirk!

Acesta dădu din cap, nepăsător, iar Jamie turnă băutura în două pahare. Cei doi bărbaţi se așezară lângă mătușa Lida, faţă în faţă cu Darnley și Wendy. Tânăra avu impresia că erau două părţi opuse, care se pregăteau de confruntare.

Jamie vorbi cel mai mult, povestind despre noutăţile de ultimă oră din regiune, care n-o interesau deloc pe Wendy.

După o vreme, mătușa Lida și Dirk se scuzară, iar Darnley spuse că avea de terminat o scrisoare. Jamie îşi mai puse un pahar de whisky, apoi reveni la masă și se așează în faţa lui Wendy.

— Am impresia că totul e nou pentru tine, că nu ești obișnuită cu genul acesta de viaţă.

— Ai dreptate. Am avut o viaţă foarte liniștită alături de mătușa mea și am lucrat într-o bibliotecă.

— Știu locul acesta de când eram mic, dar m-am întrebat adesea cum ar fi să vii aici pentru prima oară, mai ales în timpul unei furtuni. Cred că e un adevărat șoc! Nimeni nu poate să spună că acest castel este un loc atrăgător, indiferent de anotimp.

— Înăuntru nu e atât de rău, zâmbi ea.

— Bun răspuns! Așadar, tu și Darnley v-aţi cunoscut în misteriosul Maroc și aţi avut parte de o dragoste la prima vedere.

Pare o scenă desprinsă dintr-un film.

Wendy se întrebă dacă prietenul soţului ei era

sarcastic, dar alungă repede acest gând.

— Vestea căsătoriei lui ne-a luat pe toţi prin surprindere. Nu ne-am gândit niciodată că Darnley se va însura.

— De ce nu? Așa procedează toţi oamenii, iar el este destul de matur, răspunse ea rece, sătulă de tonul superior al bărbatului.

— Da, da, ai dreptate. Dar…

Se opri și-i aruncă o privire scurtă lui Wendy.

— Mă întreb cât de multe ţi-a spus Darnley, cât de multe știi despre el.

Ea decise să-și păstreze calmul.

— Cât de multe știe o soţie despre soţul ei? Sau invers!

— Bună precizare! Totuși, trebuie să spun că nu m-am gândit niciodată că Darnley se va căsători. Niciodată!

— Crezi că e un tip ciudat? întrebă ea, zâmbind nevinovat.

Jamie izbucni în râs.

— Foarte bună! Nu, sigur că nu. Știu foarte clar că nu e ciudat!

Wendy se întrebă cum de știa „foarte clar”, dar nu-l întrerupse.

— Mă bucur pentru căsătoria lui, să nu mă înţelegi greșit. Chiar mă bucur!

— N-am crezut că te va interesa atât de mult.

— Dar nu mă interesează.

Jamie renunţă la atitudinea lui superioasă și ironică.

— Îl cunosc pe Darnley de când era un ţânc. Ne-am jucat împreună o vreme, dar eu sunt cu patru ani mai mare, așa că a venit o perioadă în care am crezut că e mult prea mic pentru mine, un adolescent. Mai târziu, după ce amândoi am terminat facultatea, am redevenit prieteni. Mă bucur că s-a așezat la casa lui. În ce cameră v-a instalat mătușa Lida?

Schimbarea atât de bruscă a subiectului de discuţie o uimi.

— În dormitorul principal, murmură ea.

— Serios? I-auzi! Și-ţi place?

Ce vrea omul ăsta? se întrebă Wendy. Ce-i pasă lui în care cameră dormim? Doar nu se aștepta să stăm în dormitorul de oaspeţi!

— Da, e foarte bine, zise ea, încordată.

— N-am crezut că o să folosească vreodată camera aceea.

— De ce nu?

— Am făcut niște legături… Știi, desigur, că el este fiul cel mic al familiei.

— Cum să fie fiul cel mic, de vreme ce a moștenit titlul?

— Nu ţi-a spus? Tatăl lui a fost al doilea baron, iar Darnley este al patrulea. Doar n-o să-mi spui că n-ai știut asta!

— Am avut lucruri mai importante de discutat, replică ea. Ce vrei să spui, mai exact?

— Că Darnley a avut un frate, pe Huntly.

— Huntly?

— Chiar dacă e greu de crezut, acesta e numele lui. Famili a Blood a ales întotdeauna nume excentrice pentru fii săi.

— Ce s-a întâmplat cu Huntly?

— A murit acum un an și jumătate.

— N-am știut. Darnley nu mi-a spus, şopti ea.

— Au fost foarte apropiaţi în tinereţe, continuă Jamie. Huntly era numai cu un an mai mare. Cred că Darnley o să-ţi povestească despre asta. Acum nu mai este atât de important.

— Așa e, fu ea de acord. De vreme ce a murit acum un an și jumătate… Ce s-a întâmplat? A fost bolnav?

— A dispărut.

— Dispărut? Cum s-a întâmplat?

— Darnley știe mai multe decât noi. S-a petrecut chiar acolo, spuse el, arătând spre fereastră.

— Ce vrei să spui? Unde „acolo”?

— Mă tem că sunt cam melodramatic. Se spune că a plecat pe mare și nu s-a mai întors.

— A fost prins într-o furtună?

— Nu chiar. N-a fost nicio furtună. De aceea am spus că a dispărut, și nu că s-a înecat. Nimeni nu a văzut nimic și nu i-au găsit trupul, ci numai barca goală.

— Groaznic! Cine a găsit barca?

— Darnley, dar ar fi mai bine să-ţi spună chiar el amănuntele.

Știi, eu nu mă pricep la asta și s-ar putea să nu-ţi povestesc corect.

Ea nu spuse nimic câteva clipe.

— Am ceva de făcut, spuse ea brusc. Te rog să mă scuzi!

— Nu-i spune nimic lui Darnley, o sfătui el. Lasă-l pe el să-ţi povestească, atunci când crede că este pregătit. Chiar mă miră faptul că nu ţi-a spus până acum.

— Poate că este încă afectat de pierderea suferită.

— Poate, spuse Jamie, fără să fie prea convins. Poate că acesta e motivul. Oricum, o să-ţi povestească la un moment dat. O să-ţi spună toate lucrurile pe care nu va dori să le auzi de la altcineva.

— Ce lucruri?

— Nimic special. Voiam să spun că nu vorbește niciodată despre Huntly.

— Înseamnă că a suferit mult din pricina morţii lui.

— Fără îndoială. O să-mi mai pun ceva de băut.

Se ridică de la masă.

— Pot să beau whisky toată ziua, atunci când am chef. Dar când lucrez, nu mă ating de el. Nu pot să beau atunci când pictez, chiar dacă se spun multe povești

despre artiștii care beau. Așa că acum, când sunt în vacanţă, încerc să recuperez timpul pierdut.

— Cred că o să ne mai vedem, spuse Wendy.

Ieși din salon și urcă încet scările către dormitor.

Veștile despre fratele lui Darnley fuseseră un adevărat șoc. De ce nu i-a spus nimic? Chiar dacă rănile lui nu erau închise, ar fi putut să-i dea de înţeles că avea un frate.

Intră în dormitor și se așeză pe marginea patului. Își aminti discuţia cifrată dintre soţul ei și Dirk. Oare secretul pe care nu trebuia să-l dezvăluie Dirk se referea la Huntly? Dar nu avea sens, pentru că moartea fratelui său nu putea fi ascunsă la nesfârșit. Ar fi trebuit să-i spună chiar din prima zi în care se cunoscuseră! îl auzise pe Dirk vorbind despre lipsa de dovezi și despre faptul că aflase multe în cei trei ani pe care-i petrecuse la castel. La ce se referise Dirk? Cu siguranţă, nu la Huntly… Trebuia să fie altceva.

Se ridică și se duse în camera de toaletă a lui Darnley. Semăna cu a ei, dar mobila nu era la fel de frumoasă și trebuia redecorată.

Avea de gând să facă și aici câteva modificări, pentru că soţul ei merita să aibă tot ce era mai bun. Deschise la întâmplare câteva sertare și văzu că nu existau punguţe cu lavandă; tapetul era vechi și decise să noteze tot ce trebuia schimbat.

Pe un dulăpior văzu o cutie din lemn de nuc, frumos sculptată.

O deschise și găsi diverse obiecte, în trei compartimente: un dop de șampanie, niște chei vechi, un buton de manșetă rupt, nasturi și ace cu gămălie, agrafe și foarfece, monede străine.

În capacul cutiei era îngrămădit un mic portofel. Îl scoase și găsi câteva fotografii. Crezu că erau poze cu Darnley, dar văzu că se înșelase. Erau peste zece fotografii, toate ale unei femei frumoase, brunete, cu ochii negri și o

gură frumos conturată. Părea o vedetă de film! îşi spuse Wendy. Oare cine era? O veche iubită? Dacă da, de ce nu se căsătorise cu ea?

Tot în portofel, împăturită cu grijă, găsi o panglică roșie de prins părul, exact așa cum purta tânăra din fotografie.

Rușinată că umbla prin lucrurile altei persoane, Wendy puse totul la loc și închise cu grijă cutia de lemn. Trecutul îi aparţinea numai lui Darnley și nu era treaba ei. Dar fata era atât de frumoasă…

Wendy avea impresia că nu se putea compara cu ea.

Capitolul 3

Decise să nu-i spună nimic lui Darnley despre fotografiile găsite.

Mai târziu, când urcă în cameră să se schimbe, Wendy intră în camera lui de toaletă ca să discute cu el.

— M-am uitat pe aici în timp ce scriai scrisoarea. Trebuie redecorată în culori deschise și câteva piese de mobilier trebuie schimbate. Ce părere ai?

— Știi bine că ai mână liberă, spuse el, puţin neliniștit. Fă cum îţi place, Wendy.

— Dar e camera ta, iubitule. Trebuie să-ţi cer părerea înainte de a lua o decizie. Ce cutie de lemn frumoasă! Mi-ar plăcea să am una așa. De unde o ai?

— Vechitura asta? întrebă el, uitându-se către cutiuţa sculptată. O am de ani de zile. Tata mi-a dat-o, când eram la școală. E din India, din câte ţin minte. Din Kashmir… Dacă o vrei, o golesc și ţi-o dau.

— O, nu! Nu se poate, dacă e un dar de la tatăl tău. Poate o să găsesc una asemănătoare într-un magazin.

Darnley îi zâmbi și continuă să-și facă nodul la cravată.

A doua zi, în timp ce luau prânzul în Dundee, Wendy îi dădu ocazia să-i vorbească despre fratele lui:

— Dormitorul în care stăm noi a mai fost folosit după moartea părinţilor tăi, iubitule?

— Poftim? Nu, nu cred. Nu era folosit ca dormitor de oaspeţi.

Din nou, Darnley evitase foarte inteligent să-i răspundă. Poate că acolo nu dormiseră oaspeţi, dar ea nu-l întrebase acest lucru. Era un șiretlic foarte vechi – nu răspundeai exact la întrebarea pusă și, cu puţin noroc, nu se insista asupra întrebării iniţiale.

Apoi Wendy avu un moment de inspiraţie.

— Numele tău apare în *Who's who*?

— Dar știu că sari de la un subiect la altul! râse el. Sigur că nu.

Nu sunt destul de important.

— Cum să nu? Doar ești baron!

— Asta nu înseamnă că intri în *Who's who*. În acea lucrare ești inclus după biografia personală, nu după genealogie. Numele meu apare, totuși, în dicţionarul *Peerage*, care conţine numele tuturor persoanelor care au titlu nobiliar.

— Sigur că da! Și numele meu o să fie trecut acolo, nu-i așa?

— Când vor scoate următoarea ediţie, îmi vor trimite o scrisoare prin care îmi vor anunţa acest lucru și este de datoria mea să le transmit dacă m-am căsătorit, dacă am copii sau orice alte modificări care au intervenit de la ediţia precedentă.

— Ai acasă un dicţionar *Peerage*? Al lui Debrett sau al lui Burke?

— Amândouă.

— Și apari în amândouă?

— Da, aprobă el, circumspect. Ce e cu interogatoriul acesta?

— Nimic, răspunse Wendy iute. Dar vreau să văd cu ochii mei, când ajungem acasă. Cred că e grozav să ai un

soţ al cărui nume apare într-o lucrare de referinţă. Imaginează-ţi ce ar spune fostele mele colege de la bibliotecă dacă ar ști!

— Nu pot să-mi imaginez! se amuză el.

Când li se aduse cafeaua, Darnley reveni la subiectul deschis de Wendy.

— Știi, în legătură cu dicţionarul, începu el, ușor stânjenit.

— Da, dragule?

— E ceva ce nu ţi-am spus. Eu sunt al patrulea baron.

— Parcă ai spus că bunicul tău a fost primul, iar tatăl tău al doilea. Sau tatăl tău a avut un frate mai mare?

— Nu, tata a fost al doilea.

— Și atunci, cum ești al patrulea?

— Am avut un frate mai mare.

— Nu mi-ai spus niciodată.

— Știu și îmi pare rău. Ar fi trebuit s-o fac.

Privi, prin fereastra restaurantului, la ploaia care continua să cadă afară.

— Fratele meu a murit. S-a înecat pe mare… Vorbesc foarte rar despre el.

— Îmi pare rău. Eraţi apropiaţi?

El făcu o scurtă pauză.

— L-am urât din toată inima, spuse el încet, dar foarte răspicat.

— Poftim?

Wendy făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Ţi-ai urât fratele?

— De ce nu? De aceea nu vreau să vorbesc despre el. Când moare o persoană pe care o urăști, ai un sentiment ciudat de vinovăţie, ca și cum ura ta ar fi cauzat moartea. E foarte greu de explicat, dar nu-mi place să mă gândesc și nici să vorbesc despre el.

— Mai ai și alţi fraţi?

Întinse mâna și o puse peste a lui.

— Întotdeauna am crezut că ai fost singur la părinţi.

— Nu, am fost doi fraţi.

— De ce l-ai urât, dragul meu?

— Nu știu sigur. Poate pentru că eram mai mic, eram al doilea fiu… El avea totul – castelul, banii, titlul. Era foarte chipeș și foarte norocos și era capul familiei. Oamenii îl plăceau. Mi-a dat o slujbă la fabrică și mi-a permis să locuiesc la castel. Mă făcea să mă simt… nesemnificativ.

— Dacă așa stăteau lucrurile, de ce ai mai rămas aici?

— E greu de spus.

Îi evită privirea, iar Wendy știu că-i ascundea ceva.

— Nu l-am urât dintotdeauna, să știi. Adevărul este că, atunci când eram mai tânăr, l-am venerat. Totul e foarte complicat și prefer să nu vorbesc despre asta. Ţi-am spus despre el pentru că, dacă ai fi căutat în dicţionar, ai fi descoperit că sunt succesorul lui Huntly și nu al tatălui meu. Aș fi vrut să-ţi spun altă dată, când eram pregătit… Dar știam că poţi să afli din carte și am vrut ca eu să fiu cel care-ţi spune.

— Acesta este motivul pentru care n-ai folosit dormitorul principal?

— Cred că da. N-am vrut să dorm în patul lui Huntly.

— Vrei să ne mutăm, să alegem altă cameră? Sunt destule în castel.

— Nu, acum e în ordine. Nu mai contează. În plus, o s-o redecorezi și o s-o remobilezi, iar camerele de toaletă sunt foarte utile. O să rămânem acolo.

— Fratele tău a știut ce simţeai pentru el?

— Nu. Huntly n-ar fi conceput că există cineva care nu-l admiră.

N-am întâlnit pe nimeni atât de popular în viaţa mea, șuier a Darnley.

Îi ceru nota de plată chelnerului.

— N-ar fi conceput! repetă el. Era prietenul tuturor, sigur pe sine, amuzant.

— Cum a murit? Te deranjează că te întreb?

— Oricum ai fi auzit la un moment dat. Am ieșit pe mare împreună, cam acum un an și jumătate. Mai exact, în septembrie.

Făcu o scurtă pauză şi-şi adună gândurile.

— Și mie, și lui ne plăcea să mergem pe mare cu barca și chiar făceam parte dintr-un club de navigaţie. Am ieșit pe mare împreună, dar ne-am despărţit. Eu m-am dus spre golf, iar el spre mare. Mai târziu, m-am dus după el și am găsit ambarcaţiunea goală. Nu era nicăieri! Curentul l-a împins și cred că ar fi putut să fie văzut de la castel. A dispărut, iar trupul n-a fost găsit niciodată.

Nimeni nu știe cu siguranţă ce s-a întâmplat. E un mister!

— Știa să înoate?

— Era un înotător foarte, foarte bun. Dacă ar fi căzut în apă, ar fi înotat spre mal, dar nu s-a întâmplat acest lucru. Părerea mea este că și-a pierdut cunoştinţa, a căzut în apă și s-a înecat. Probabil că trupul lui a fost dus de curenţi.

— Groaznic! Și cum s-ar fi putut lovi?

— Cred că s-a lovit la cap, dar e foarte ciudat, pentru că vremea era foarte bună, iar el avea multă experienţă. Amândoi eram buni, dar, ca întotdeauna, el era mai bun decât mine. Nu greșea niciodată.

— Și totuși a greșit, nu crezi?

— Așa este. Nimeni nu a văzut nimic, dar asta e explicabil. Era la mare distanţă de ţărm și nimeni nu putea să vadă ce se întâmpla pe barcă. Concluzia este că am plecat amândoi și m-am întors numai eu. Mă simt îngrozitor, pentru că eu am moștenit titul, castelul și fabrica. Pur și simplu, am luat locul unui bărbat care a murit!

— Dragul meu, așa se transmit toate titlurile nobiliare. Sună îngrozitor!

— Pentru că așa mă simt eu.

Pe drumul de întoarcere către casă, Wendy îi spuse:

— Sper că nu te-am supărat prea tare pentru că te-am făcut să vorbești despre fratele tău.

— Trebuia să vină ziua aceea și cred că mi-a făcut bine să vorbesc despre fratele meu. Nu mă mai simt atât de rău. Vezi, prezenţa ta îmi face bine!

Îi zâmbi, apoi continuă:

— Dacă o să cauţi numele noastre în cărţile alea, o să mai descoperi ceva. Huntly era căsătorit.

— Căsătorit? repetă ea, prostește.

— Da. Știu că sunt foarte multe lucruri noi pentru tine, dar trebuie să ţi le spun. A fost căsătorit cinci ani înainte să moară. Soţia lui locuia la castel, firește. O chema Lorna.

— Și unde e acum? Ce s-a întâmplat cu ea?

— Locuiește în Perth, răspunse el.

Wendy avu impresia că îi era rușine, dar nu putea să explice motivul.

— Te-ai mai întâlnit cu ea?

— Nu! ridică el tonul. Niciodată!

— Nu e ciudat? Cred că ai cunoscut-o foarte bine, având în vedere că aţi locuit împreună cinci ani. De ce nu vă mai vedeţi?

— Lorna a preferat să rupă legăturile cu noi.

În mintea ei apăru o idee.

— Cum se recomandă? întrebă ea, brusc.

— Lady Blood, evident.

— Dumnezeule, asta înseamnă că suntem două! E legal să se numească așa, atâta timp cât eu sunt lady Blood?

— Perfect legal. Este văduva lui și nu este obligată să revină la numele ei de fată.

— Care era numele?

— Moncreiffe. Lorna Moncreiffe din Kilspindie, o localitate din apropiere.

— Darnley, ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă?

— Sigur că nu. Ce să fie?

— Nu știu, dar comportamentul tău e ciudat.

— Nu-mi place să vorbesc despre Huntly.

— Credeam că vorbim despre Lorna. Era drăguţă?

— De ce mă întrebi?

— Din curiozitate. Sunt femeie, n-ai observat?

— Sigur că am observat, zâmbi el. Da, cred că poate fi considerată drăguţă. Poate chiar frumoasă. Acum, hai să schimbăm subiectul, bine?

— Dacă vrei tu… Huntly e un nume neobișnuit.

— Nu-i adevărat. E un nume obișnuit în familia noastră. Acasă avem un arbore genealogic foarte amănunţit și, dacă-l analizezi, o să vezi că era foarte folosit în vremurile de demult.

— Credeam că are legătură cu familia Gordon.

— Marchizul de Huntly este un Gordon, chiar este șeful clanului, dar n-are nicio legătură cu noi. Nu au exclusivitate asupra numelui.

Există și un castel Huntly foarte aproape de Dundee și trebuie să nu uiţi că suntem înrudiţi cu aproape toate familiile din această parte a Scoţiei.

Era rândul lui Wendy să păstreze tăcerea. Avea senzaţia că, deși vorbise deschis despre Huntly și Lorna, existau lucruri pe care nu voia să i le spună. Era convinsă că nu aflase întreaga poveste, așa că riscă o ultimă întrebare.

— În acea zi aţi ieșit numai voi doi pe mare? Nu mai era nimeni din familie?

— Noi eram familia. Știu ce vrei să spui. Uneori, Lorna îl însoţea, dar nu și în acea zi. Jamie iese uneori cu barca cu motor, nu cu ambarcaţiuni cu pânze, iar Dirk era

în Africa. De ce m-ai întrebat?

— Nu știu. N-o să te mai întreb nimic. Hai să uităm trecutul!

Poate că Darnley îi împrumutase cutia de lemn lui Huntly și nu-i controlase conţinutul după ce o primise înapoi, îşi spuse ea.

— Da, ar fi mai bine, aprobă Darnley, recunoscător pentru sugestia soţiei sale.

Duminică, după masa de prânz, Wendy urcă în dormitorul mătușii Lida. Aceasta stătea la masa de scris și se încruntă când văzu cine o deranjează.

— Ce vrei? întrebă ea pe un ton tăios.

— Voiam să vă întreb ceva. Nu durează mult! De ce nu avem un congelator în casă? Am observat că nu avem decât un frigider și nici acela nu e foarte mare.

— Întreaga casă e un congelator în timpul iernii. Ne-am descurcat întotdeauna fără probleme. Doamna Buddo merge la cumpărături de trei sau patru ori pe săptămână.

— Dar n-ar fi mai bine să avem un congelator? În felul acesta, am putea cumpăra cantităţi mai mari, ar fi mai ieftin și nici n-ar trebui să mergem la cumpărături atât de des. Cred că toată lumea are acum în casă un congelator.

— Nu avem probleme cu banii, iar mie nu mi-au plăcut niciodată alimentele congelate. Cât despre ce are „toată lumea”, nu mă interesează!

Se purta ca și când propunerea lui Wendy era indecentă, dar tânăra preferă să zâmbească. Mătușa era consecventă în atitudinea ei răutăcioasă.

— Atunci, dacă nu există niciun motiv special, de ce să nu cumpărăm un congelator?

— Tu trebuie să iei decizia asta. Acum tu ești responsabilă de gospodărie, iar eu și doamna Buddo trebuie să acceptăm. Totuși, insist asupra faptului că eu vreau să mănânc alimentele proaspete, nu congelate.

— O să vedem ce putem face, replică Wendy.

Discuţia era neplăcută, dar știa că trebuia să discute cu mătușa Lida înainte să-i spună lui Darnley. Nu era cel mai plăcut mod de a conduce o gospodărie, dar spera ca, în timp, Lida să-și schimbe atitudinea.

Înainte să iasă din cameră, observă pe masa de scris o fotografie într-o ramă de argint.

— Cine e tânăra aceasta? întrebă ea.

— Este Lorna. Presupun că Darnley ţi-a povestit despre ea – a fost soţia fratelui său. A fost lady Blood, înaintea ta.

— Da.

Era tânăra din fotografiile găsite în cutia de lemn din camera de toaletă.

Wendy se uită în jurul ei și văzu mai multe fotografii cu Lorna, unele alături de un bărbat brunet, chipeș, despre care presupuse că era Huntly.

— Era foarte frumoasă, nu-i așa?

— Mi-e foarte dor de Lorna, spuse mătușa Lida cu aceeași voce dură, fără nicio urmă de emoţie. Sigur, când era aici, eu mă ocupam de gospodărie. Am făcut asta foarte mulţi ani. Pe Lorna n-o interesau probleme legate de frigidere sau congelatoare.

— Frumos din partea ei!

— Lorna era o Moncreiffe. Familiile noastre se cunosc de ani buni, chiar de generaţii! Nu e prima oară când cineva din famili a Moncreiffe se căsătorește cu un Blood. Legăturile dintre cele două familii sunt foarte puternice.

— E ciudat că n-a rămas aici.

— A avut motivele ei.

— Și nu vine în vizită?

— Nu, acum nu mai vine. Și-a făcut o viaţă nouă în Perth.

— Darnley mi-a spus că s-a mutat acolo.

— Toată lumea o iubea. Când Lorna era aici, lucrurile erau foarte diferite.

— În ce fel?

— Mi-e teamă că n-ai putea să înţelegi.

Wendy trase adânc aer în piept, sătulă de comportamentul femeii.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nimic special.

Insolenţa mătușii o scoase din sărite.

— Bănuiesc că sunteţi de părere că nu mă compar cu Lorna.

— Eu n-am spus așa ceva, dar dacă ai adus vorba… Trebuie să spun că este foarte bine educată. Toţi cei din familia Moncreiffe sunt! Tatăl ei este judecător, o figură foarte importantă în Scoţia.

Sunt foarte cunoscuţi! Nu vreau să fiu dură, dar tu ai întrebat…

— Am întrebat, nu-i așa?

Ochii ei străluceau.

— Dacă vrei să mă scuzi…

— Cu plăcere, răspunse Wendy, încercând să-și păstreze calmul.

Ieși din cameră spumegând de furie, chiar dacă nu arăta acest lucru. Îi permisese Lidei s-o jignească și s-o pună la punct cu duritate. Într-un fel, avea dreptate – venea dintr-o familie simplă, fără pretenţii. Ea și mătușa Heather nu cunoșteau persoane importante și nici nu-și doreau asta.

Dumnezeule! îşi spuse ea în gând. Mă lupt cu o femeie pe care abia am întâlnit-o și care nu mă interesează. E stupid!

Îl găsi pe Darnley în dormitor.

— Dragul meu, am vorbit cu mătușa ta…

— Da? zâmbi el, privind-o cu simpatie.

— Am vorbit despre un congelator. Pot să cumpăr

unul?

— Sigur că da. Dacă tu crezi că avem nevoie, du-te și cumpără.

— Este destul de scump.

— Nu suntem săraci.

— Ai spus că nu suntem bogaţi, îi aminti ea.

— La naiba! Putem să ne permitem tot ce ne trebuie ca să avem o viaţă bună. Te-ai consultat cu mătușa, mi-ai cerut permisiunea, acum du-te și ia tot ce crezi că ne trebuie și spune-le să-mi trimită nota de plată. Dar de ce ai mai vorbit cu mătușa Lida? Credeam că tu te ocupi acum de gospodărie.

— Așa e, dar mi s-a părut că e politicos să vorbesc cu ea. Greșeala mea!

— Ce s-a mai întâmplat? E în continuare scorpie cu tine?

— Foarte! Mă privește ca pe o înlocuitoare de mâna a doua pentru minunata Lorna, iubită și respectată de toţi.

Ridică din umeri.

— I-a făcut mare plăcere să-mi spună că scumpa Lorna nu-și bătea capul cu frigidere și congelatoare.

— Așa e, spuse el, cu blândeţe. Lorna nu era genul de femeie interesată de gospodărie. Pentru asta erau servitori, mătușa Lida și, desigur, Huntly, care avea mai mulţi bani decât mine. Uită de Lorna, draga mea! Nu mai locuiește aici.

— De ce nu-i spui asta mătușii Lida? Ea are nevoie să i se reamintească!

— Chiar te-a supărat, nu-i așa?

O luă în braţe și o sărută foarte tandru.

— Draga mea, te iubesc. Asta e tot ce contează. Dacă Lida exagerează, jur că am s-o dau afară. Tu ești stăpână aici, înţelegi?

Stăpâna casei!

Își punctă fiecare afirmaţie cu sărutări ușoare, iar

Wendy se lipi de el.

— Scorpie bătrână! spuse el, fără patimă. A ţinut foarte mult l-a Lorna, dar trebuie să se controleze. O să vorbesc cu ea.

— Nu, te rog. Nu înrăutăţi situaţia! Pot să mă descurc, atâta vreme cât știu că pot să mă bazez pe tine.

— Întotdeauna! Totul o să fie bine. Sunt foarte mândru de tine, draga mea Wendy.

— Serios? întrebă ea, emoţionată. Chiar ești mândru?

— Absolut! Fratele meu era un playboy. Eu conduc fabrica mai bine decât el și am înţeles că ani în șir m-am simţit inferior fără motiv. Soţia lui era frumoasă, dar superficială. Mătușa mea a fost de acord cu mariajul lor pentru că Lorna era o Moncreiffe, pentru că nu-i lua locul Lidei la conducerea casei și pentru că dădea petreceri grandioase. Lucruri goale de conţinut, fără importanţă… Tu nu te compari cu ea!

— Dragul meu! Ce m-aș face fără tine?

— Ai recomanda ultimele romane din bibliotecă oamenilor din Melrose. Să nu uiţi niciodată că nimeni din casa asta nu are pregătirea necesară pentru așa ceva!

În braţele lui, Wendy se simţea în siguranţă și încrezătoare în propriile puteri și voia ca lucrurile să rămână așa.

Capitolul 4

Duminică seară, după ceai, Wendy și Darnley erau în hol și auziră o mașină oprind în faţa casei. El deschise ușa, iar Wendy trase cu ochiul și văzu o mașină albă, model sport.

— Ia uite cine a venit! exclamă Darnley, încântat.

— Cine este? întrebă soţia lui.

— Georgie. Mă întreb când s-a întors din Elveţia. Probabil că ieri…

— O să stea aici?

— Așa face, de obicei.

— Pentru cât timp?

— Habar n-am, draga mea. Nimeni nu știe sigur, când este vorba de Georgie.

Femeia care coborî din mașină avea păr roșcat, era îmbrăcată cu haine scumpe și elegante și era extrem de atrăgătoare. Urcă în fugă scările către Darnley, care-și deschise braţele în întâmpinarea ei.

— Bun venit acasă, îi spuse el, sărutând-o cu entuziasm. Când te-ai întors?

— Ieri, răspunse ea. Am sperat să vă iau prin surprindere. Dragul meu, Saint Moritz este incredibil de plictisitor, iar hotelul Palace nu mai este ce era odată. Oameni îngrozitori sunt cazaţi acolo! Nu știu unde o să mă duc la schi iarna viitoare… Poate o să încerc în America. Am auzit că americanii sunt uimitori!

El începu să râdă.

— Pe cine crezi că păcălești? Știu foarte bine cât de mult îţi place hotelul Palace. Hai, intră.

— Sincer, dragule, acum permit absolut tuturor să stea acolo.

Incredibil!

O studie pe Wendy din cap până-n picioare, iar aceasta tuși ușor.

— Wendy, draga mea, ea este Georgie, sora lui Jamie. Georgie, ea este soţia mea, Wendy.

— Am auzit de tine. Mare surpriză! La început, nu mi-a venit să cred. Cum ai reușit?

— Întreabă-l pe Darnley, veni răspunsul lui Wendy.

— N-are niciun rost să-l întreb. Pur și simplu, nu mi-a venit să cred.

Oare ce voia să spună? se întrebă Wendy.

Georgie îl luă de braţ pe Darnley și se lipi de el, îndreptându-se către salon.

— Bună, o salută Dirk, ridicându-se. Ce surpriză!

Ea se depărtă de Darnley, îi sărută pe Dirk și pe mătușa Lida, apoi se așeză întinzându-și picioarele lungi. Wendy o privi cu atenţie. Georgie avea treizeci și doi de ani, dar părea mult mai tânără pentru că-și petrecea mult timp în aer liber. Avea un chip frumos și știa acest lucru.

— Ai cunoscut-o pe Wendy? întrebă Dirk.

— Da, da.

— Presupun că ești la fel de uimită ca noi toţi, râse el.

— Fără cuvinte, dragul meu. Fără cuvinte!

— Aș vrea să terminaţi, se plânse Darnley. Cine vă aude, ar putea crede că sunt o partidă foarte proastă.

— Te rog… Știi foarte bine despre ce vorbim! spuse Georgie, cu dulceaţă în glas.

Wendy văzu că soţul ei se încruntă. Alte secrete? Într-o bună zi, va deveni cu adevărat un membru al familiei și va fi capabilă să înţeleagă toate nuanţele discuţiilor.

— Despre ce vorbim? îl întrebă ea pe Darnley, refuzând să fie exclusă din conversaţie.

— Râd de mine, atâta tot. Tot timpul am spus că n-o să mă însor.

Georgie pufni scurt, iar Wendy decise că n-o plăcea pe tânăra care apăruse pe neașteptate. Lista devenea din ce în ce mai lungă…

În acea clipă, intră în cameră Jamie.

— Bună, surioară. Așadar, te-ai întors!

— Ce frate încântător am!

Bătu cu palma pe canapea.

— Vino să stai lângă mine, Darnley.

Wendy privi uimită cum acesta se duce și se așază foarte aproape de Georgie. Tânăra se lipi de el și-l luă de mână, fără ca Darnley să se opună. Jamie schimbă o privire amuzată cu Wendy.

— Wendy, draga mea, n-ai vrea să-mi povestești despre modificările pe care vrei să le faci în casă, cât timp

îşi povestesc ei ultimele noutăţi?

Wendy acceptă cu bucurie sprijinul lui și se așezară împreună la fereastră.

— Să nu te superi pe sora mea, îi şopti Jamie. E ca o pisică!

— Serios?

— Privilegiul fratelui – o cunosc foarte bine. Adevărul este că l-a plăcut întotdeauna pe Darnley, iar venirea ta i-a distrus speranţele.

Nu știe să piardă și cred că a avut un adevărat șoc când a aflat despre căsătoria voastră.

Dar Georgie abia venise, îşi spuse Wendy, și știa fără să-i spună nimeni din casă.

— Cum a aflat?

— Mi-a telefonat acum o oră și jumătate și i-am spus eu.

— Așadar, știai că va veni?

— Da, însă m-a rugat să nu spun nimic. Îi plac intrările dramatice!

E o fată bună și o să vezi acest lucru când o s-o cunoști mai bine.

— Așa a spus și Darnley.

— Serios? Normal, de vreme ce suntem prieteni vechi. Bănuiesc că te simţi încă foarte ciudat, că nu ești în largul tău. Am înţeles de la Lida că știi despre Huntly și Lorna.

— Știu de existenţa lor. Am văzut câteva fotografii ale Lornei și am fost impresionată.

— Era foarte frumoasă și era un om minunat. Poate chiar prea…

— Cum adică?

— Îmi pare rău, am prostul obicei de a gândi cu voce tare. Nu trebuie să ne iei în seamă, pentru că nu suntem o adunătură foarte plăcută.

— Ești cinic?

— Doar sincer, dar sinceritatea doare adesea.

— Sper că nu te referi și la Darnley când spui asta.

— Mai ales la Darnley. Consideră că te-am avertizat.

Wendy simţi cum o cuprinde furia.

— Explică-te!

— Nu pot. A fost o simplă remarcă…

— Nu te cred! Acum ești foarte antipatic!

Vorbeau în șoaptă, pentru ca celelalte persoane din salon să nu-i audă.

— Asta este pedeapsa pentru că am încercat să fac ceva bun. Nici n-ar trebui să mai încerc. Crezi ce vrei, dar, dacă aș fi în locul tău, n-aș crede nimic. Absolut nimic! E nevoie de timp, de foarte mult timp ca să ajungi să ne cunoști.

— N-o să-i povestesc lui Darnley această conversaţie, dar te rog să nu mai spui așa ceva.

— Bine, bine. Dar dacă ai avea puţină minte, ai pleca acasă.

Era puţin băut, așa că Wendy puse cuvintele lui pe seama paharelor în plus pe care le băuse.

— Multă lume poate să plece de aici, dar Darnley și cu mine nu ne numărăm printre ei. M-am făcut înţeleasă? Și încă ceva – acum eu sunt stăpâna casei și am întregul sprijin al soţului meu.

— Bravo, bravo! murmură el, sarcastic. Cred că ar fi bine să plec până nu scoţi artileria grea.

Se ridicară și se alăturară celorlalţi. Wendy încercă să nu ia în seamă zâmbetul lui batjocoritor.

Georgie nu părea deranjată de faptul că Darnley era acum un bărbat însurat. Un străin care ar fi privit scena ar fi jurat că Georgie era proaspăta soţie, iar Wendy era un musafir.

Wendy află că tânăra ducea o viaţă de lux – schia în fiecare iarnă în Elveţia; la începutul verii mergea pe Rivieră, unde făcea schi nautic și juca tenis, iar spre

sfârșitul verii se ducea în Anglia, la niște prieteni cu care mergea pe mare. Înainte de Crăciun, pleca din nou în străinătate, în căutarea soarelui și a căldurii.

O viaţă lipsită de griji, dar plină de distracţii și sport. Wendy nu mai întâlnise o asemenea persoană și era fascinată. Dacă era adevărat ce-i spusese Jamie, cum de nu reușise să pună mâna pe Darnley? Care bărbat putea să-i reziste Georgiei More?

În intimitatea dormitorului lor, Wendy decise să discute cu soţul ei.

— Nu cred că ar trebui s-o încurajezi pe Georgia, dragul meu.

— Georgie, o corectă el. Cum adică, o încurajez?

Darnley stătea pe scaun și o privea pe soţia sa periindu-și părul.

— Nu-i mai permite să fie atât de familiară. Acum ești un bărbat căsătorit.

— Știu asta, râse el. Nu ești geloasă, nu-i așa? În niciun caz pe Georgie! O știu de ani de zile, de când amândoi eram puști…

— Înţeleg că așa stau lucrurile, dar s-a comportat îngrozitor, având în vedere că soţia ta era chiar în aceeași cameră. Dacă a încercat să mă facă geloasă, să știe că n-a izbutit, dar mă deranjează foarte tare proasta creștere.

— Hei, ce cuvinte dure! Georgie e prietena mea, nimic mai mult.

— Poate că pentru tine nu e nimic mai mult, dar fratele ei mi-a spus că te place de multă vreme și e furioasă pentru că te-ai însurat cu mine.

— Jamie ar trebui să înveţe să-și ţină gura! Fir-ar să fie! N-ai încredere în mine?

— În tine am, dar în ea nu. E ceva ce mă deranjează la ea.

— Îi cam place să flirteze, dar e o persoană de treabă.

— Îi cam place? repetă Wendy. Am văzut cum te privește, cum îşi flutură genele false, cum se sprijină de tine și te ia de mână…

— Ai înţeles greșit.

— Eu am înţeles greșit?! ridică ea tonul. Chiar dacă fac parte din înalta societate, femeile ușoare sunt ușor de recunoscut.

— E o prostie ce spui, îi replică Darnley, pe un ton dur.

— Normal, spuse ea, cu ironie. Eu spun prostii! Eu nu pot să am dreptate niciodată! Oare de ce te-ai căsătorit cu mine?

— Wendy…

— Cum ai reacţiona dacă m-ai vedea purtându-mă așa cu un alt bărbat? Crezi că eu n-am sentimente? Crezi că nu contează ceea ce simt?

— Draga mea! spuse el, luând-o în braţe. Tu nu ești Georgie și nu mi-ar plăcea dacă te-ai purta ca ea. Acesta e unul din miile de motive pentru care m-am căsătorit cu tine, și nu cu ea. La care se adaugă, desigur, faptul că te iubesc. Îmi pare rău… Mi-e prietenă de foarte mulţi ani.

Wendy se lipi de el, cu ochii în lacrimi.

— Înţeleg, dar mi-ar plăcea s-o ţii la distanţă. Nu cred că e amuzant… Darnley, de unde are atâţia bani? După viaţa pe care o duce, ai zice că e soţie de milionar.

— Exact asta a fost. Acum doisprezece ani s-a căsătorit cu Juliu’s Salmon, proprietarul concernului „Salmon Soap”. Mariajul n-a durat decât patru ani. Așa a ajuns să meargă la hotelul Palace din St.

Moritz. După divorţ, a primit o pensie alimentară enormă, având în vedere că el este multi-milionar.

— Norocul ei!

— Da, chiar a fost norocoasă. O să încerc s-o ţin la distanţă, dar mă îndoiesc c-am să reușesc. Când despre ceea ce a spus Jamie…

Nu cred nicio clipă că este interesată de mine și am să-ţi spun de ce. Dacă se recăsătorește, pierde pensia alimentară. Dacă s-ar mărita cu mine, ar fi norocoasă dacă ar ajunge la Majorca o săptămână pe an! N-aș putea să-i asigur luxul cu care a fost obișnuită. Primește zece mii de lire pe lună, doar dacă rămâne necăsătorită.

— Poftim?!

— Mă gândeam eu că asta te va pune pe gânduri…

— Mi-aș dori să plece de aici.

Nu voia să spună cu voce tare, dar credea că o femeie în situaţia lui Georgie, tânără, atrăgătoare și fără intenţia de a se recăsători, nu va ezita să aibă o aventură. Iar dacă bărbatul era căsătorit, era cu atât mai sigur!

— N-o să stea mult. Vizitele ei nu sunt niciodată lungi.

— Era prietenă cu Lorna? întrebă ea, dintr-odată.

— Da, erau foarte apropiate.

— Mă întreb…

Wendy îl privi îngrijorată.

— Darnley…

— Da, draga mea.

— Îţi place cum mă îmbrac? Îţi plac hainele mele?

— Foarte mult.

— Mă întrebam, nimic mai mult.

— De ce? Ce te macină?

— Nimic special. Dar ne-am căsătorit foarte repede și sunt multe lucruri pe care nu le-am aflat încă. S-ar fi putut să nu-ţi placă felul în care mă îmbrac, dar să fii prea politicos să-mi spui asta.

— Ai o părere prea bună despre mine, zâmbi el. E flatant, dar nu sunt atât de politicos pe cât crezi tu. Cu tine nu vreau să fiu politicos, ci sincer. Îmi placi așa cum ești și nu vreau să te schimbi, auzi? Și asta nu e politeţe, ci o rugăminte foarte serioasă.

— Mulţumesc.

Wendy îl sărută, apoi se îndreptară împreună spre pat.

— Îţi faci prea multe griji, îi şopti el, strângând-o în braţe. Am avertizat-o pe mătușa Lida că am fost de acord cu tine asupra unor schimbări majore în casă. Poţi să faci tot ce-ţi trece prin cap. Dacă ai chef, poţi să pui un televizor color în baie, iar ea n-o să-ţi spună nimic.

— O să mă urască!

— Cred că te înșeli. Așteaptă s-o cunoști mai bine și o să vezi că ai judecat-o greșit. La urma urmei, e o femeie în vârstă, necăsătorită, care locuiește înconjurată de oameni dintr-o altă generaţie. Ţine foarte mult la familie și sunt sigur că o să vă înţelegeţi bine.

Wendy nu-l contrazise, dar era sigură că mătușa Lida considera că Darnley s-a însurat cu o femeie complet nepotrivită pentru el.

După Georgie și Lorna, acest lucru era de înţeles. Dar Wendy îşi dorea din toată inima să nu semene cu cele două tinere.

— Acum e totul în ordine?

O sărută din nou, de această dată cu mai multă pasiune.

— Da, dragul meu.

— Ce mult îmi place când suntem de acord, zâmbi el. Crezi că am putea fi de acord și dacă am închide lumina?

— Cu siguranţă, aprobă ea, fericită.

* * *

Luni, în timpul mesei de prânz, Wendy îi spuse lui Darnley:

— Putem să mergem miercuri la Dundee?

— Sigur că da, iubito.

— Miercuri, Darnley? întrebă Georgie.

Brusc, Wendy îşi dădu seama că ochii tuturor erau îndreptaţi asupra lor.

— Dumnezeule, am uitat complet! Nu, draga mea, mă

tem că miercuri nu se poate. Putem să mergem mâine sau joi, dar în niciun caz miercuri. Chiar în ambele zile, dacă vrei.

— Atunci, să mergem mâine.

— Trebuie să-ţi cumpăr o mașină, zise Darnley. În felul acesta, poţi să mergi oriunde vrei, atunci când vrei.

— Dar de ce nu putem merge miercuri?

Wendy înţelese că soţul ei voia să schimbe subiectul.

— Miercuri… Sunt foarte ocupat cu afaceri.

— La fabrică?

Nu se dusese la serviciu în acea dimineaţă, deși intenţionase să facă acest lucru.

— La fabrică. Este cea mai aglomerată zi din săptămână.

Din nou, Wendy avea certitudinea că ceva îi scăpa. Dar oare despre ce era vorba?

— În acest caz, așa cum spui și tu, ar fi mai bine să am cât mai curând mașina mea. Mai sunt și alte zile în care n-ar trebui să-ţi cer să facem ceva împreună?

— Nu, nu, numai în zilele de miercuri sunt foarte ocupat. Atunci avem ședinţele în care se prezintă rapoartele de vânzări. A, și ședinţele comitetului director sunt programate tot miercurea.

— Înţeleg.

— Sunt sigură că Wendy găsește plictisitoare toate amănuntele despre munca ta de la birou, remarcă Georgie.

— Deloc, o contrazise Wendy, întorcându-se spre ea. Chiar mă interesează.

— Serios?

— Da, foarte serios. Mă interesează cu adevărat.

— Ce ciudat!

— Așa ţi se pare? Voiam să te întreb ceva… Când ai de gând să pleci?

În jurul mesei se stârni rumoare.

— Nu știu. De ce? Are importanţă?

— Trebuie să pregătesc mesele.

— Poftim?!

— Așa este, interveni Lida, pe un ton maliţios. Wendy a preluat toate responsabilităţile mele și conduce acum gospodăria.

— Serios?

— Da, răspunse Wendy.

Făcea eforturi să-și păstreze zâmbetul.

— De aceea vreau să știu câte persoane vor fi la masă.

— Asta n-a deranjat-o niciodată pe mătușa Lida. Întotdeauna am venit și am plecat când am dorit.

— Da… De acum înainte, vreau să nu mai facem atâta risipă și, în plus, aș vrea să știu ce se întâmplă în casa asta.

Politeţea ei nu păcălea pe nimeni, iar Georgie roși violent.

— Cred că voi pleca mâine dimineaţă. Dacă mă gândesc mai bine, sunt sigură că așa voi face. Vii și tu, Jamie?

— Da, aș putea să vin.

— Bun, acum știi. Mâine la prânz vor fi două persoane mai puţin, spuse Georgie, cu tonul cu care-i vorbea unei servitoare.

— Mulţumesc.

Wendy îşi ridică bărbia, dar știa că n-a câştigat acea minoră confruntare. Comportarea ei părea ridicolă și știa că greșise când se lăsase provocată. Pe viitor, nu va mai face aceeași greșeală, mai ales atunci când era vorba despre adversare mai puternice. Concluzia o făcu să zâmbească, spre uimirea lui Georgie.

Mai târziu, Darnley i se adresă pe un ton neașteptat de dur:

— Am crezut că am lămurit problema cu Georgie. Te-ai purtat foarte urât la prânz.

— Atunci când am întrebat-o când are de gând să plece?

Presupun că aș fi putut s-o întreb cât are de gând să stea. Cred că ar fi sunat mai bine. Dar m-a iritat îngrozitor.

— Am văzut. Ascultă, Wendy, am înţeles când mi-ai cerut s-o ţin la distanţă. Ai avut dreptate, chiar dacă sunt de părere că ai exagerat.

Chiar așa? se întrebă ea în gând.

— Dar acum e altceva. Ai fost nepoliticoasă cu ea. E o prietenă veche de familie, care toată viaţa a venit aici ca la ea acasă. N-o să fie plăcut deloc dacă o să urăști toate persoanele pe care le-am cunoscut înainte să ne căsătorim.

— Dar nu e adevărat. Nu urăsc toate cunoștinţele tale! Pe Dirk și pe Jamie nu-i placi nici tu. Cât despre Georgie și mătușa Lida, e foarte clar că nu mă pot suferi.

— De ce spui că nu-i plac pe Dirk și pe Jamie?

— Se vede de la o poștă. Devii nervos și încordat ori decât ori ești în preajma lor.

— Ce imaginaţie ai! Greșești, Wendy. Știu că Georgie are un comportament aparte, dar n-am ce face. Fostul ei soţ i-a împuiat capul cu prostii și acum e convinsă că cei care se duc în locuri ca Davos și Zermatt sunt de categorie inferioară. Mare greșeală, pentru că și ea era la fel înainte să se mărite cu un milionar. Ea şi Jamie nu aveau nimic. Acum, Jamie este moștenitorul mătușii Lida și va primi tot ce are ea…

— N-am știut.

— Acum știi! Trebuie să lași de la tine, să faci compromisuri, Wendy.

— Da, ai dreptate. Îmi pare rău.

Încercase s-o pună la punct pe nesuferita Georgia More și nu reușise decât să-și atragă antipatia tuturor. Acum știa, însă, că trebuia să fie mai atentă.

— Trebuie să mă duc la birou în după-amiaza asta. O să mă duc singur, pentru că am câteva lucruri de făcut și n-

o să am timp să-ţi arăt fabrica și împrejurimile. Ce-ar fi să vii cu mine mâine dimineaţă? O să mergem la Dundee să ne interesăm de o mașină pentru tine, după care putem să luăm prânzul.

— Mi-ar plăcea. Vreau să văd fabrica și biroul tău.

— Și eu vreau ca toţi angajaţii să te cunoască și să afle ce bărbat norocos e șeful lor.

— Chiar crezi asta, după tot ce mi-ai spus mai devreme?

— Iubita mea!

O sărută și-i zâmbi încurajator.

— Sigur că așa cred. N-o să mai spun nimic despre Georgie, Jamie sau Dirk. Bănuiesc că e greu să faci faţă trecutului meu, dar lucrurile se vor aranja de la sine. Dirk va pleca în curând. Georgie nu stă niciodată prea mult și probabil că acum va veni și mai rar, după ce a aflat că Lida nu mai este stăpâna casei. Ea și Lorna au făcut întotdeauna ce au vrut cu mătușa Lida. Cât despre Jamie… Nu el e pericolul real, nu-i așa?

— Așa e, răspunse ea, cu sinceritate. Uneori chiar îmi place de el.

— E doar o chestiune de timp.

— Iar noi avem toată viaţa înainte.

— Ce gând liniștitor! replică Darnley.

Totul era în ordine. Iar Wendy îşi propuse să facă tot ce-i stătea în puteri ca acest lucru să nu se schimbe.

Capitolul 5

A doua zi, luară micul dejun foarte devreme și ajunseră în Cupar la ora nouă și jumătate. Când intrară pe poarta fabricii, Wendy privi cu interes spre clădirile al căror proprietar era Darnley. Acesta era locul de unde proveneau banii lor.

Parcară alături de alte mașini – mult mai multe decât ar fi crezut ea – și intrară într-un hol modern, cu marmură

și pereţi vopsiţi în culori pastelate. Totul părea curat și foarte proaspăt, în ciuda dimineţii posomorâte.

Biroul lui Darnley era situat la primul etaj, iar pe ușă scria

„Director general”. Când intrară, o tânără care stătea în faţa unei mașini de scris se ridică, zâmbind.

— Bună, Maisie, spuse Darnley. Draga mea, ea este secretara și asistenta mea personală, Maisie Allarton. Maisie, ea este soţia mea.

— Îmi pare bine, lady Blood.

— Îmi pare bine.

Părea drăguţă și isteaţă. Și căsătorită, remarcă Wendy, observând inelul simplu de aur de pe mâna stângă.

— Maisie, nu sunt aici pentru nimeni. O să mă uit repede prin corespondenţă, apoi o să-i arăt lui lady Blood fabrica și o să-i prezint câţiva angajaţi. După aceea, o să plec la Dundee pentru prânz. Cred că o să mă întorc pe la două sau trei.

— Am înţeles, sir. Scrisorile sunt pe masa dumneavoastră.

— Mulţumesc, Maisie.

Biroul lui era o încăpere mare, luminoasă, cu o mochetă groasă și fotolii confortabile. Pe pereţi erau câteva tablouri, iar pe măsuţa din colţ erau câteva flori, frumos aranjate.

— Cine se ocupă de flori, dragul meu? întrebă Wendy.

Darnley se uită spre ele, cu o sprânceană ridicată.

— Probabil le-a adus Maisie, în semn de „bun venit”. Nu, nu e așa! I-am telefonat dimineaţă și i-am spus că vin cu tine, așa că a adus florile pentru tine. Eu mi-am primit cadoul ieri – un teanc de dosare cu menţiunea „urgent”.

Darnley chicoti amuzat.

— Ce frumos din partea ei! E căsătorită, nu-i așa?

— Într-adevăr. Soţul ei lucrează tot aici, o să-l cunoști curând.

Mi-ar plăcea să angajez mai multe cupluri, pentru că e bine pentru ambele părţi.

Wendy aşteptă cu răbdare până când soţul ei termină de citit scrisorile. La birou, concentrat asupra muncii lui, Darnley părea un om complet diferit, dezvăluind o nouă latură a personalităţii sale.

Desfăcu jumătate din scrisori și făcu însemnări pe marginea lor, apoi i le dădu lui Maisie. Pe celelalte le puse deoparte, cu gândul să le citească mai târziu.

Darnley o invită să facă un tur al fabricii, iar angajaţii pe care-i cunoscu o întâmpinară cu căldură și o făcură să se simtă ca acasă.

O oră mai târziu, cei doi se îndreptau spre Dundee. Prima oprire o făcură la un magazin de automobile, de unde ea îşi alese o maşină micuţă, roşie și strălucitoare.

— O s-o puteţi lua după prânz, le spuse vânzătorul, după ce completară toate actele. Pe la ora trei e bine?

— Eu trebuie să mă întorc la Cupar, îi spuse Darnley soţiei sale, dar tu poţi să mai rămâi, să iei maşina și să te duci acasă singură.

— Dar eu…

Pentru moment, Wendy se panică, pentru că nu mai condusese de circa doi ani, de când mătușa ei vânduse maşina. Îşi pierduse antrenamentul, iar traficul în Dundee era destul de aglomerat.

Darnley înţelese motivul și o strânse uşor de braţ.

— Ce prostie din partea mea! Am uitat că ai o întâlnire în după-amiaza asta. Ar fi mai bine ca maşina să-ţi fie livrată acasă.

Wendy aprobă repede, recunoscătoare. Soţul ei puse la punct toate detaliile, apoi plecară din magazin.

— Mulţumesc, îi spuse ea după ce urcară în Jaguar. Mi-ai salvat viaţa, dragul meu! Mă îngrozea ideea că voi conduce o maşină complet nouă într-un oraș necunoscut, cu trafic intens.

— Ar fi trebuit să-mi amintesc. Ce prost am fost! Oricum, s-a rezolvat.

— Cum?

— O s-o aducă cineva de la magazin. Nu e nicio problemă.

— Dar o să se întrebe de ce n-am venit eu s-o iau.

— Nu. O să presupună că ai avut de rezolvat alte lucruri, mai importante. Hai să intrăm prin câteva magazine și apoi să mergem la masă.

— Ești foarte atent.

— Da, merit o medalie pentru asta!

Zâmbi și o mângâie ușor pe mână.

— Nu există nimic mai important decât tine! Gata, hai să discutăm despre altceva.

O însoţi din magazin în magazin, răbdător și fără să comenteze, deși Wendy îşi dădu seama că se plictisise îngrozitor. Ajunseră la masă după ora unu.

— Voiam să-ţi spun ceva, îi zise el, după ce comandară. Trebuie să mergem în vizită la mătușa ta. Și asta curând!

— Da, știu. Nu voiam să-ţi cer asta acum, pentru că știu că ai multe lucruri de rezolvat.

— Nu-s chiar atât de multe, râse el. Mă gândeam să mergem la Leaderfoot vinerea asta. Oare va dori să rămânem acolo peste noapte?

— Cu siguranţă. Ar fi jignită peste măsură dacă n-am petrece sfârșitul de săptămână cu ea.

— Putem face asta. O să mergem vineri și o să plecăm înapoi duminică dimineaţă, după micul dejun. E bine așa?

— Da. O să-i scriu, ca s-o anunţ.

— Poate ar fi bine să-și pună telefon, având în vedere că acum locuiește singură.

— Nu e așa de ușor, râse Wendy. E o listă de așteptare destul de lungă. O să vorbim despre asta cu ea,

dar, până atunci, putem să apelăm la doamna Tilbrook.

— Cine e această doamnă?

— O vecină, văduvă, care locuiește foarte aproape de mătușa mea. Sunt bune prietene și în fiecare dimineaţă beau ceaiul împreună. Dacă se întâmplă ceva, doamna Tilbrook află imediat și ne anunţă, pentru că are telefon.

— Foarte bine!

— Mătușa Heather o să fie extrem de emoţionată la gândul că te va cunoaşte.

— Și eu sunt foarte nerăbdător.

După masă, Darnley o conduse acasă, apoi se întoarse la fabrică.

Wendy urcă scările foarte bucuroasă, fredonând o melodie. Se așeză la masă și începu să-i scrie mătușii, dar o bătaie în ușă o întrerupse.

— Intră, strigă ea.

Ușa se deschise și intră mătușa Lida. Privirea ei era dură, iar buzele strânse, foarte nemulţumită.

— Da? întrebă Wendy, amabilă.

— Mă întrebam când aveai de gând să te întorci acasă.

— Am fost plecată cu Darnley, dar știai acest lucru. Am luat prânzul în Dundee.

— Așadar, ai mâncat de prânz!

— Sigur că da. Dumneata nu?

Oricât ar fi încercat, nu înţelegea ce voia să spună mătușa Lida.

— N-aveam cum, de vreme ce n-ai lăsat instrucţiuni pentru prânz. Se pare că ai plecat foarte repede, fără să vorbești cu doamna Buddo.

Wendy făcu ochii mari, consternată. Avea dreptate!

— Vrei să spui că n-ai mâncat nimic?

— Am cerut ceva la un moment dat, când m-am plictisit să te aștept.

— Dar nu trebuia să mă aștepţi, spuse ea, pe un ton

destul de iritat.

— Am crezut că o să vii mai devreme. Când am văzut că întârzii, am hotărât să fac ceva!

Wendy preferă să tacă. Ce prostie! Chiar trebuia s-o aștepte sau era numai o modalitate de a o face să se simtă prost?

— Poate data viitoare o să ţii minte, pufni Lida. Am fost nevoită s-o trimit pe doamna Buddo să cumpere carne.

— Poftim?!

— Aveam numai carne de porc, iar eu nu mănânc așa ceva.

— Dar aveam destulă friptură rece de vacă.

— Nu e o zi potrivită pentru carne rece.

Ar fi putut să fie încălzită în cuptor, îşi spuse Wendy în gând, exasperată. Aveau destulă mâncare în casă și nu era cazul să facă alte cumpărături, dar regreta că nu vorbise cu doamna Buddo, pentru că avusese de gând să facă acest lucru.

— Și ce ai cerut să cumpere?

— Rinichi. M-am gândit că ar fi o schimbare plăcută. Sper că masa e gata, pentru că e deja ora două și jumătate.

— N-o să se mai întâmple, o asigură Wendy.

O privi pe bătrână ieșind din cameră, apoi reveni la scrisoare.

Era ridicol ca, într-o casă în care se găseau tot felul de alimente, mătușa Lida să se înfometeze ca un martir și să insiste să mănânce ceva ce nu avea, ca de pildă rinichi. În mod evident, făcuse acest lucru ca să atragă atenţia asupra faptului că Wendy îşi neglijase îndatoririle. Faptul că situaţia era, într-o oarecare măsură, adevărată, o enerva peste măsură pe tânără.

Când termină scrisoarea, i-o dădu Ellei și o rugă s-o pună la poștă. Apoi se duse la bucătărie, ca să discute cu doamna Buddo.

— Îmi pare rău că azi dimineaţă am plecat atât de repede și n-am avut timp să discut cu dumneata.

— Nu e nicio problemă, răspunse ea, zâmbitoare. Nu era decât domnișoara Lida. Domnul Jamie și domnișoara Georgie au plecat imediat după micul dejun.

— Am auzit că a trebuit să te duci la cumpărături.

— Nu m-am dus eu, râse bucătăreasa. Am trimis-o pe Ella. Aţi comandat congelatorul?

— Două.

— Grozav!

— În legătură cu domnișoara Lida…

Doamna Buddo îi aruncă o privire șireată lui Wendy.

— Să ştiţi că e în ordine. Nu mă deranjează.

— Ce anume?

— Faptul că s-a răzgândit. Nu se întâmplă prea des.

— Nu înţeleg despre ce vorbiţi!

— Despre rinichi, evident. După micul dejun, am stabilit cu dumneaei să-i fac o omletă cu brânză. Nu mănâncă prea mult când este singură la masa de prânz și-i plac foarte mult omletele.

Ca și lui Darnley, îşi spuse Wendy în gând.

— Vreţi să spuneţi să aţi discutat cu ea despre masa de prânz în timpul dimineţii?

— Da. Pe la zece fără un sfert, când Ella a spus că aţi plecat cu domnul Darnley. De ce întrebaţi?

Wendy clătină din cap.

— N-are importanţă.

— Mă rog… Pe la ora douăsprezece m-a chemat și mi-a spus că s-a răzgândit și preferă să mănânce carne. Nu mănâncă porc și nu avea poftă de carne de vită. A spus că nu vrea să mănânce nimic din conservă, așa că am trimis pe cineva să cumpere rinichi. E în ordine. Doar de asta sunt aici, nu? Să gătesc! Spuneţi-mi, ştiţi când vor sosi congelatoarele?

— Săptămâna viitoare, luni sau marţi. Mulţumesc

pentru prânz.

Am crezut că aţi avut probleme, dar mă bucur că nu v-aţi supărat.

În legătură cu masa de seară…

— Vom avea pește, vă amintiţi? A fost livrat în această dimineaţă.

— Sigur că da.

Wendy se simţi liniștită. Așadar, Lida fusese dovedită – se purtase ca un copil răsfăţat, care făcea boacăne și nu recunoștea acest lucru. După această întâmplare, Wendy se întrebă dacă bătrâna nu era, de fapt, o femeie nu foarte deșteaptă, care o ura pe mireasa adusă acasă de nepotul ei.

* * *

Noul automobil ajunse acasă la patru fără un sfert, iar Wendy îşi petrecu următoarea oră conducând, pentru a se obișnui cu comenzile mașinii.

Când Darnley sosi acasă, îi ieși în întâmpinare și-l sărută bucuroasă.

— Dragul meu, ce cadou minunat! Pe cuvânt, e grozav! Pot să te duc la serviciu, mâine?

— Nu, nu mâine. Mai bine joi.

— De ce nu mâine?

— Pentru că am nevoie de mașină miercurea.

— Dar ai spus că ai întâlniri la birou.

— Așa este, dar tot am nevoie de mașină. Nu vin acasă la prânz și uneori merg la masă cu partenerii de afaceri. Hai s-o lăsăm pe joi.

O să fii șoferul meu, bine?

— Bine. Tu și zilele tale de miercuri! Înţeleg că trebuie să-mi fac singură planuri pentru acea zi.

— Draga mea, acesta este unul din motivele pentru care ţi-am luat o mașină.

O sărută și o strânse în braţe.

— Ar fi bine să-i spui Lidei că vineri, după masa de

prânz, o să plecăm la Leaderfoot.

— O să-și facă o provizie de rinichi!

— Ce tot spui acolo?

— Nimic, dragul meu. O mică glumă... Mătușa ta și cu mine ne înţelegem perfect.

— Mă bucur să aud asta. Eu nu cred că pot să spun același lucru.

* * *

A doua zi, când Darnley plecă la serviciu, Dirk coborî la micul dejun. Se trezea târziu și obișnuia să mănânce numai pâine prăjită cu gem și să bea cafea neagră.

Wendy îi umplu o ceașcă de cafea.

— Ce program ai astăzi? o întrebă Dirk.

— Mă gândeam să fac o plimbare cu mașina.

— Pot să vin cu tine?

— Sigur că da.

— Am putea merge la Crail, care este la o oră distanţă. O să bem o cafea acolo și ne întoarcem acasă înainte de masa de prânz. E o zi frumoasă, potrivită pentru plimbare.

— Așa este.

Wendy se ridică de la masă.

— Mă duc să vorbesc cu doamna Buddo despre masa de prânz și să mă pregătesc.

— Bine. Eu o să fiu gata în cincisprezece minute. Ne vedem aici.

După ce rezolvă problemele zilnice, Wendy își luă mănușile și reveni în salon, unde o aștepta Dirk. Se îndreptară spre Crail, la o cafenea unde comandară cafea și fursecuri.

— N-ai condus rău, glumi Dirk. Am avut emoţii o singură dată, atunci când ai ieșit cu spatele din garaj.

— Bestie ce ești!

— Da, dar sunt sincer, râse el. O să descoperi că mașina este extrem de utilă, pentru că nu e amuzant să

stai închisă în castelul Lour.

— Adu-mi aminte să cumpăr niște hărți rutiere de la benzinărie, îi spuse ea. N-am fost niciodată mai sus de Edinburgh până acum.

— Poftim? Și mai spui că ești scoțiană?

— Așa este. Cunosc foarte bine nordul Angliei, dar Glasgow şi Edinburgh sunt cele mai nordice orașe pe care le-am vizitat înainte să mă căsătoresc.

— În primăvară, dacă mai ești aici, ar trebui să facem o plimbare spre nord, prin Dunkeld și Pitlochry. Încă nu știi ce înseamnă să trăiești, draga mea!

— Cum adică „dacă mai sunt aici”?

Chelnerul sosi în acel moment, așa că Dirk îşi amână răspunsul.

— Poate că până atunci o să te saturi de căsoaia familiei Blood.

— Așa numesc oamenii de pe aici castelul?

— Nu, așa îi spun eu. Nu știu ce părere ai despre el și nici dacă ai avut destul timp să-ți faci o părere. Anul acesta nu avem o iarnă adevărată, dar cred că poți să-ți dai seama ce înseamnă să locuiești în el într-o iarnă grea și lungă. Numai două camere de la parter pot fi încălzite așa cum trebuie, iar dormitoarele… Niciunul nu este potrivit pentru locuit.

— Are nevoie de un sistem de încălzire, atâta tot.

— Da, atâta tot! râse el. Într-o asemenea clădire? Darnley a cerut un deviz acum trei sau patru ani. De atunci, nu s-a mai discutat despre acest lucru. Nu e ușor de încălzit și trebuie făcut ceva și cu podelele de piatră. O să coste o avere să amenajezi parterul și primul etaj. De alte nivele nici nu poate fi vorba! Ar fi mai ieftin să construiești un alt castel.

— Și ce sugerezi? Să fie vândut?

— Sincer, da. Eu l-aș vinde vara, când arată foarte bine. Are o mulțime de avantaje: are un sistem de

încălzire, chiar dacă este nefuncţional; are șase camere de primire, zece dormitoare, trei băi cu toată canalizarea necesară, alte cămăruţe la mansardă și, desigur, dependinţe. Mulţi s-ar îngrămădi să-l cumpere, fără să-și dea seama cât de mult vor regreta această decizie. Poate un petrolist milionar din Texas o să-l mute piatră cu piatră în Houston. Măcar acolo nu e frig!

— Dacă e atât de rău, de ce locuiești în el?

— N-o să mai locuiesc. Recunosc că am avut nevoie de o casă în ultimii trei ani, dar nu l-aș cumpăra. A fost ieftin și foarte convenabil să stau aici, dar n-o să regret când o să mă mut.

— Ești foarte nerecunoscător.

— Și pentru ce să fiu recunoscător? N-am ocupat decât o cameră și chiar m-am oferit să-mi plătesc mâncarea, dar mătușa Lida n-a acceptat. La urma urmei, fac parte din familie! Adevărul este că am fost dat afară din afacerea din Dar es Salaam. Am rămas fără serviciu și am vrut să-mi păstrez capitalul intact. Acum, când am primit o ofertă bună, mă bucur că am făcut acest lucru. A meritat să aștept.

Crede-mă! Cunosc bine castelul și n-aș vrea să locuiesc permanent acolo.

— Înţeleg motivele care te fac să vorbești de vânzarea lui, dar este căminul lui Darnley. Familia lui a locuit acolo multă vreme.

— După părerea mea, acesta e un argument foarte slab. Preţul a crescut foarte mult, așa că Darnley o să ia o sumă frumușică pe castel. Ar putea să cumpere o casă pe care s-o amenajaţi așa cum vreţi voi, să-și cumpere vreo două mașini și tot să-i mai rămână bani. Spune-mi că nu e treaba mea!

— Nu e, râse ea. Mă întreb ce-ar spune Lida.

— I-ar face bine să plece.

— Dar n-a locuit acolo toată viaţa?

— Ba da. A plecat foarte rar în vacanţe, dar în ultimii ani a renunţat și la asta. De când m-am întors din Africa, n-a plecat nici măcar pentru o zi de la castel. E o femeie ciudată! E o poveste despre ea…

— Da? îl încurajă Wendy.

— N-aș putea să bag mâna în foc că așa s-a întâmplat, dar se spune că, prin 1930, a existat un bărbat… Era militar și a plecat în Malaya. Trebuia să se mărite cu el la prima permisie, dar a murit acolo.

— Biata femeie!

— Toată lumea s-a obișnuit cu ea la castel, dar cred că nu s-ar supăra să se mute. Mai ales acum, când Darnley s-a căsătorit.

— Dar n-a vrut să plece când s-a însurat Huntly.

— Nu, răspunse Dirk.

O privi cu răceală.

— O plăcea pe Lorna.

— Vrei să spui că pe mine nu mă place? Am înţeles asta. Mi se pare patetic.

— E greu de explicat. Nu e vorba că nu te place, dar nu te cunoaşte și nici nu vrea să facă asta. Lorna era altfel. Lorna îi dădea importanţă, o făcea să se simtă dorită, o ruga să facă diferite lucruri.

Cred că ar fi plecat, dacă Huntly ar fi fost însurat cu altcineva, nu cu Lorna. Vezi tu, bărbatul care a murit în Malaya se nume a Moncreiffe. Cred că era unchiul Lornei.

— N-am știut asta.

— Nu sunt sigur, dar o adora pe Lorna. Poate că n-a fost nimic între Lida și Randolph Moncreiffe, dar așa se spune.

— Oricum, eu nu sunt Lorna. Asta e problema, nu-i așa?

— Mă tem că da, aprobă el.

— Mă întreb unde o să se ducă.

— Cred că are unde, dar Jamie știe mai multe.

— Serios?

— Jamie e o altă persoană la care mătușa Lida ţine foarte mult. E finul ei, cel care va moșteni toată averea ei. Se spune că are o grămadă de bani!

Ridică din umeri, ca și când n-ar fi avut importanţă.

— Mai spune-mi, îl îndemnă ea.

— Ce mai e de spus? Și așa am spus prea multe. Îmi placi, dar va trebui să aștepţi și să afli singură tot ce se întâmplă aici. Ne-am abătut de la subiect – dacă aș fi în locul tău, aș încerca să-l conving pe Darnley să vândă castelul.

Wendy înţelegea atitudinea lui Dirk. Și ea descoperise foarte multe puncte slabe ale casei și era de acord cu părerea lui, dar nu putea uita că acel castel era casa familiei Blood de peste patru sute de ani. Cum ar fi putut să-i ceară lui Darnley să-l vândă?

Dacă soţul ei ar lua hotărârea să-l vândă, ar fi bucuroasă, dar trebuia să decidă acest lucru fără ca ea să-i spună ceva.

Wendy păstra cu sfinţenie ceasul tatălui ei și inelul de logodnă și verigheta mamei sale, așa că înţelegea faptul că Darnley era atașat de casa care fusese transmisă din generaţie în generaţie. Poate că era de părere că urmașii lui aveau tot dreptul să locuiască acolo, în castelul familiei.

— Mergem? întrebă Dirk.

Adâncită în gânduri, Wendy nu-l auzi, așa că el o atinse ușor pe braţ.

— Ce e?

— Te-am întrebat dacă vrei să mergem.

— Da, desigur. Îmi pare rău.

— La ce te gândeai?

— La nimic special.

În mașină, lui Wendy nu-i dădea pace o întrebare. De ce Jamie, iar acum și Dirk, sugeraseră că ea avea să plece de la castel?

Capitolul 6

Ajunseră la Blackhaugh Cottage exact la timp pentru ceai, după ce Wendy condusese aproape tot drumul puternicul Jaguar al soţului ei.

Mătușa Heather, o femeie vioaie în vârstă de cincizeci și nouă de ani, care era văduvă de treizeci de ani, îi întâmpină cu multă căldură.

Pentru că locuinţa avea numai două dormitoare, Darnley și Wendy se instalară în fosta cameră a soţiei sale, din vremea când era copil.

— Așadar, aici ai locuit înainte să ne cunoaştem? întrebă el, plimbându-se prin camera micuţă, de la fereastra căreia se vedea grădina din spatele casei. Foarte frumoasă, draga mea.

— Am iubit camera asta.

Darnley veni lângă ea și o luă în braţe.

— Mă simt ciudat aici, cu tine. Parcă te și văd cum stăteai la fereastră și visai la un Făt-Frumos înalt, chipeș, poate francez. Și uite ce ai primit! Un băiat de prin partea locului!

— Ești genul de bărbat care cerșește complimente? vru ea să știe.

— Categoric! Dar serios vorbind, sunt sigur că niciun bărbat nu corespunde portretului pe care și l-a creat, în secret, soţia sa. Mă întreb cum arăta bărbatul visurilor tale.

— N-am de gând să mai discut pe tema asta, râse ea. Totuși, pot să-ţi spun că visurile mele au fost depășite de realitate. Aici, în camera asta, mai mult am citit decât am visat. Citeam tot timpul.

— Sper ca mâine să fie o zi frumoasă, ca să-mi arăţi împrejurimile. Vreau să-mi arăţi toate locurile tale preferate.

— Vrei să mergem la bibliotecă mâine dimineaţă?

— Sigur, de ce nu?

— Toate fetele or să se înverzească de invidie când o să intru la braţul tău.

— Înseamnă că sunt ușor de impresionat!

O sărută pe păr.

— O să facem tot ce vrei tu, pentru că mă interesează lumea ta, pasiunile tale. Tot ce am văzut până acum mi s-a părut încântător.

Când coborâră, o găsiră pe mătușa Heather pregătind masa.

Wendy se oferi s-o ajute, dar mătușa nu acceptă. Totuși, tânăra insistă și o urmă în bucătărie.

— Ei bine? întrebă ea. Ce crezi?

— Dă-mi puţin timp, fetiţo. Arată bine.

— Sigur că arată bine. Doar nu te așteptai să mă mărit cu o pocitanie, nu?

— Ești fericită?

— Extrem de fericită!

— Asta e tot ce contează pentru mine. Mama și tatăl tău ar fi fost foarte mândri, dacă te-ar fi văzut acum. Cum arată castelul?

— Descurajator, râse ea. E destul de bine înăuntru, dar privit din afară… Nu glumesc! N-are pic de farmec și nu-ţi ascund că-mi lipsește foarte mult căsuţa asta și vechiul meu dormitor.

— Nu-ţi place nici măcar dormitorul?

— E foarte mare, dar e întunecat. Am decis să-l remobilez și să-l redecorez și sper să arate mai bine.

— Nu aveţi probleme cu banii?

— Nu, deși familia nu este foarte bogată. Ne descurcăm destul de bine.

— Sunt foarte liniștită să aflu că ai făcut o căsătorie bună și ești fericită.

— A fost un șoc când ai aflat, nu-i așa?

— Nu mi-a venit să cred. Cum te simţi acum, când

ești o lady?

— Ciudat. Am impresia că oamenii vorbesc despre altcineva, nu despre mine. Presupun că o să mă obișnuiesc într-o bună zi. Dă-mi mie tava!

— Nu, o duc eu.

— Uite ce e! spuse ea, hotărâtă. Nu sunt un musafir, ci nepoata ta, Wendy. Dă-mi tava și nu te mai certa cu mine.

Duse tava în salon, unde Darnley le aștepta citind un ziar.

Vorbiră până târziu, pentru că atât Darnley, cât și mătușa Heather voiau să afle cât mai multe unul despre celălalt. Wendy era fericită că cei doi se înţelegeau atât de bine.

Dimineaţa următoare luară ceaiul împreună cu doamna Tillbrook, după care Wendy îl duse pe Darnley la Melrose și-l prezentă fostelor ei colege. Se plimbară puţin prin oraș și băură o cafea la una din cafenelele ei preferate, după care se întoarseră acasă.

La cină, Darnley o invită pe Wendy și pe mătușa ei la restaurant.

Pentru mătușa Heather, ieșirea era un adevărat eveniment, pentru că cina foarte rar în oraș.

Darnley era impresionat de simplitatea și veselia mătușii ei. Era o femeie foarte ocupată, căreia nu-i plăcea să stea degeaba. Soţul ei, un militar de carieră, murise în 1943 și-i lăsase o casă și o sumă destul de mare, investită într-o firmă de construcţii. La puţină vreme după ce rămăsese văduvă, se angajase la primărie, de unde se pensionase în urmă cu patru ani. Avusese un salariu, respectiv o pensie, care-i permiseseră să fie independentă.

Când se întoarseră de la restaurant, mătușa făcu în așa fel încât să rămână singură cu Darnley.

— M-am bucurat foarte mult când am auzit de căsătoria lui Wendy. Îmi este ca o fiică și mă preocupă

viitorul ei. Are o inimă bună, e foarte bine crescută și am sperat tot timpul că se va mărita cu un bărbat potrivit. Sper că veţi fi fericiţi împreună.

— Eu sunt fericit, zâmbi el. Și sper că și Wendy este.

— Cel puţin, e în siguranţă.

El se gândi câteva clipe, apoi aprobă cu o mișcare a capului.

— Da, cred că puteţi să spuneţi asta.

— Cum se înţelege cu mătușa ta? O cheamă Lida, nu-i așa?

Darnley ezită și tuși stânjenit, fapt care nu-i scăpă bătrânei.

— Mătușa mea e o femeie ciudată, spuse el. Dar mă bucur că Wendy știe cum să se poarte cu ea. E de la sine înţeles că, dacă vor fi probleme, mătușa Lida va trebui să se mute.

— Nu trebuie să vorbești așa.

— Nu cunoaşteţi situaţia. Am avut un frate mai mare, iar mătușa a ţinut foarte mult la el și la soţia lui. De aceea, nu e foarte mulţumită că în casă a apărut o nouă lady Blood.

— Ce s-a întâmplat cu cei doi?

— El s-a înecat într-un accident pe mare, iar soţia lui a plecat de la castel. Acum trăiește în Perth.

— Îmi pare foarte rău.

— Vă mulţumesc. Cred că mătușa are încă resentimente în privinţa lui Wendy, dar mă bucur că ea reușește să facă faţă. Aș vrea să nu intervin între ele și până acum se pare că n-a fost nevoie.

— Înţeleg. Atâta timp cât voi doi sunteţi fericiţi, sunt sigură că veţi găsi cea mai bună cale ca să comunicaţi cu mătușa ta.

— Sper!

— Ce te-a făcut să alegi o soţie ca Wendy?

Întrebarea ei, extrem de directă, îl luă pe

nepregătite.

— N-aș fi crezut că este genul tău de femeie, având în vedere originile voastre sociale, complet diferite. Sunt sigură că înţelegi…

Nu vreau să spun că are importanţă faptul că nu are origine nobilă.

Ea e liniștită, cam timidă și solitară, mai interesată de lucrurile spirituale decât de cele materiale. Cred că ai putea s-o numești o persoană inocentă.

— Tocmai asta îmi place la ea, admise Darnley, foarte serios.

Înţeleg întrebarea dumneavoastră. E adevărat că n-am cunoscut nicio tânără ca Wendy și exact asta m-a atras. În zilele noastre, e foarte greu să găsești o parteneră simplă, deschisă, curată. Dar Wendy este exact așa!

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă.

— Într-o perioadă, eram impresionat de alt tip de femei, dar am depășit acel moment, slavă Domnului! Nu vreau să-i vorbesc de rău pe prietenii mei, dar sunt imaginea exactă a lumii în care trăim.

Wendy, însă, îmi amintește de o altă lume. Când zâmbește…

— Da? îl îndemnă mătușa Heather să continue.

— Când zâmbește, am impresia că Dumnezeu a fost foarte fericit când a creat-o.

Cu obrajii în flăcări, Darnley privi în pământ.

— Tare frumos vorbești, flăcăule. E unul din cele mai frumoase lucruri pe care le-am auzit! Acum nu mai sunt îngrijorată pentru voi și-ţi mulţumesc că ai fost atât de sincer.

— Sincer? În legătură cu ce? întrebă Wendy, din cadrul ușii.

— Tocmai îi spuneam mătușii tale că ești o mare mincinoasă, răspunse el fără să clipească.

— De ce sunt mincinoasă?

— Pentru că mi-ai spus că mătușa ta e o bătrână de la ţară, care vorbeşte într-un dialect scoţian de neînţeles și nu aude bine.

— Tu ești mincinos! râse ea. E timpul să mergem la culcare. Am făcut niște cacao, ca s-o luăm în dormitor.

Îi spuseră noapte bună mătușii, apoi urcară împreună scările.

— Despre ce vorbeaţi? insistă Wendy.

— Așteaptă până ajungem în dormitor.

— Ei bine? repetă ea, după ce închiseră ușa.

— I-am spus că mă faci foarte fericit. În mod normal, mătușa ta e foarte preocupată de soarta ta și vrea să fie sigură că totul este în regulă între noi.

— Și pe mine m-a întrebat.

— Și ce i-ai spus?

— Că sunt speranţe…

— Da? Așa ai spus? Și ce-ar trebui să fac?

Se apropie amenințător de ea și o trânti pe pat. O strânse în braţe și o sărută, iar ea îl îmbrăţișă fericită.

— Cât durează luna de miere? întrebă ea. Majoritatea cuplurilor pleacă de acasă.

— În loc de asta, noi am venit acasă! Dar tot lună de miere se consideră… Ar trebui să dureze cel puţin douăzeci și patru de ani.

— Ajutor!

— După perioada asta, o să ne obișnuim unul cu altul și n-o să-mi mai fie frică.

— Frică? întrebă ea, trecându-i mâna prin păr. De ce ţi-e frică?

— Să nu mă trezesc și să descopăr că totul e doar un vis, că viaţa e la fel de plictisitoare cum era înainte să ajung în Maroc. Recunosc, excursia aceea și-a meritat banii!

— Sunt de aceeași părere, şopti ea. Și nici mătușa nu ne-ar contrazice.

— Sper că nu. Sunt recunoscător că ai renunţat la toate astea ca să vii cu mine, într-o casă și într-o familie complet necunoscute. Aici e atât de frumos! Mi-ar plăcea să venim în timpul verii.

— O să venim! Mătușa Heather o să fie încântată!

— Cred că-i este foarte dor de tine. Nu pot să-mi imaginez ce m-aș face fără tine!

— Tu nu ești mătușa mea, ci soţul meu. E cu totul altceva!

— Știu, chicoti el. Îmi place diferenţa asta, ţie nu?

— Poartă-te frumos!

Sărutul lui Darnley întrerupse protestele soţiei sale.

* * *

Duminică, după un mic dejun copios, Darnley și Wendy îşi luară rămas bun de la mătușa Heather și porniră spre castel.

Wendy nu-i mai ceru s-o lase să conducă mașina, mulţumită să stea lângă el, cu gândul la noaptea trecută.

— Ţi-ai prins vreodată părul în coadă? întrebă el, dintr-odată.

— Nu, nu e destul de lung. De ce întrebi?

— Îmi place părul prins și cred că ţi-ar sta bine.

— Pot să încerc, dacă vrei. Va trebui să mai crească, totuși.

— Roșul e o culoare frumoasă. Sau galbenul pal… Ar trebui să-ţi iei niște panglici de prins părul.

În acea clipă, Wendy îşi aminti de panglica pe care o văzuse în cutia de lemn a lui Darnley.

— Lorna purta panglici roșii, nu-i așa?

— De unde ţi-a venit o asemenea idee?

— Mătușa ta are mai multe fotografii cu ea.

— Da, așa e. Adevărul e că Lorna a purtat întotdeauna panglici de păr, dar niciodată roșii. Culorile ei preferate erau verde și albastru. Mie nu-mi place niciuna!

— Dar în fotografii se vede că avea panglică roșie.

— Toate pozele au fost făcute în aceeași zi, de un fotograf profesionist, care lucra la o revistă de modă. Era prieten cu Jamie și a stat la noi câteva zile. Atunci a fost singura dată când am văzut-o purtând roșu, și numai pentru că a insistat el. Pur și simplu, ura această culoare!

— Ca să vezi cât de ușor poţi să-ţi faci o impresie greșită, şopti ea.

— Mie-mi plac roșul și galbenul. Cred că roșul ţi s-ar potrivi foarte bine. Oricum, fă cum îţi place.

— Cred c-o să te ascult, dacă tu crezi că e mai bine așa.

— Nu poate fi mai bine, draga mea. Tu ești perfectă!

— Ce lingușitor ești!

— Nu, spun numai adevărul. Tu ești frumoasă oricum. Personal, eu prefer să fii îmbrăcată și aranjată cât mai simplu.

Ea râse ușor.

— Câţi ani are Lorna?

— Ești foarte curioasă cu privire la cumnata mea, nu-i așa? Este cu un an mai mică decât mine. Suntem născuţi în aceeași zi, așa că știu exact când este ziua ei de naștere.

Wendy începu să regrete că abordase acest subiect de discuţie.

Avea impresia că o știa pe Lorna, prin intermediul mătușii Lida și al fotografiilor pe care aceasta le păstra, dar adevărul era că n-o cunoștea deloc. De ce continua să se gândească la o persoană care plecase de la castel și pe care nimeni n-o mai vedea?

Parcurseră restul drumului în tăcere.

Când ajunseră la castel, Chalmers la ieși în întâmpinare și le luă bagajele.

— V-aţi întors! exclamă Dick, ieșind din bibliotecă. Cum a fost vremea?

— Destul de bună. Și aici?

— Rece și umedă. Mătușa Lida este în vizită la niște

prieteni, dar nu va întârzia mult. A stabilit ca prânzul să fie servit la ora două. E bine așa?

— E foarte bine, răspunse Darnley. Avem timp să facem un duș și să ne schimbăm înainte de masă. Totul e în regulă pe aici?

— Da, nu s-a întâmplat nimic neobișnuit. Eu o să plec mâine dimineaţă, după micul dejun.

— Credeam că o să mai stai încă o săptămână.

— M-am gândit să-i fac o surpriză lui Pat Stuart și să mă duc mai devreme. În plus, vreau să am timp să mă familiarizez cu locul și cu afacerea. O să plec pe la ora unsprezece.

— O să fie ciudat aici, fără tine.

— Vrei să spui că am stat mai mult decât s-ar fi cuvenit? râse Dirk.

Wendy, arăţi minunat!

— Mulţumesc.

— Te-ai simţit bine cu mătușa ta?

— Amândoi ne-am simţit bine, preciză ea. Din păcate, Darnley n-a putut să vadă întreaga frumuseţe a zonei, pentru că martie nu e cea mai potrivită lună. Abia aștept să mergem acolo la vară!

Urcară împreună în dormitor. Darnley se schimbă primul și veni în camera ei de toaletă.

— Dacă prânzul se va servi la ora două, am timp să mă duc până la birou. Vreau să văd dacă am primit o scrisoare foarte importantă.

O să mă întorc într-o oră. Dacă Dirk pleacă mâine, n-o să mă duc la fabrică dimineaţă, așa că… Te deranjează?

— Absolut deloc, dragul meu.

Darnley o sărută pe păr și ieși. Zece minute mai târziu, Wendy coborî și i se alătură lui Dirk, în bibliotecă.

— Vrei ceva de băut? o întrebă el.

— Nu, mulţumesc.

— Beau în cinstea plecării mele, explică el, ridicând

paharul în care avea gin tonic.

Wendy îşi dădu seama că nu era la primul pahar, deși nu se putea spune că era beat.

— Trei ani! continuă el. Privind înapoi, nu pare mult, dar când m-am întors din Africa n-aș fi crezut că voi rămâne aici atâta timp.

Ochii îi străluceau, iar Wendy presupuse că motivul era începerea unei vieţi noi, în Aviemore.

— Te bucură faptul că ai o nouă slujbă, nu-i așa?

— Foarte mult! E o nouă șansă pentru mine.

— Cum s-a întâmplat?

— L-am cunoscut pe tipul ăsta, Pat Stuart, în Africa. A plecat de acolo acum șase ani și am auzit că a intrat în afaceri hoteliere. Acum a cumpărat încă un hotel, în Aviemore, și avea nevoie de capital ca să se extindă. Am văzut un articol despre el în ziar și i-am scris. Așa am aflat că are nevoie de un partener. Norocul meu!

— Mă bucur.

— S-ar zice că chiar așa e.

— Chiar mă bucur, repetă ea, cu sinceritate. Ai avut o slujbă bună în Africa, nu-i așa?

— Da.

— Și ţi-a plăcut acolo?

— Foarte mult. E o ţară minunată și mi-ar fi plăcut să stau acolo pentru totdeauna. Din punct de vedere politic și economic, nu e așa grozav.

— Nu ţi-ai pierdut slujba din vina ta, nu-i așa?

Îl privi cu simpatie.

— Mi-a părut rău atunci când mi-a spus Darnley. Acum, însă, ai șansa unui nou început.

— Da, e foarte important. M-am gândit adesea să plec de aici, dar adevărul este că nu știu de unde să pornesc. Dacă ai ști ce pierdere de vreme este să vorbești în ţara asta despre experienţa anterioară din Africa! Nimeni nu vrea să știe… Nu fac altceva decât să stea toată

ziua și să bea gin! Nimeni nu știe ce înseamnă cu adevărat termenul „muncă”, dar nici nu acceptă să li se explice. Eu și Pat, însă, vorbim aceeași limbă.

— Așteptarea s-a terminat, Dirk, îi zâmbi ea.

— Știi, ești o puștoaică de treabă. Te plac foarte mult!

— Mulţumesc, dar pe cine faci tu puștoaică?

— Sunt cu paisprezece ani mai mare decât tine. Când beam primul meu gin tonic, tu abia învăţai să numeri până la zece.

— Așadar, ești Matusalem!

— Sper ca totul să meargă bine pentru tine, Wendy. Asta e tot ce voiam să spun!

Brusc, Wendy își aminti de prima zi la castel și de conversaţia misterioasă dintre Darnley și Dirk.

— Și de ce n-ar merge bine? întrebă ea, foindu-se neliniștită în scaun.

El se îndreptă spre barul de băuturi şi-şi pregăti încă un gin tonic.

— Depinde, nu-i așa? zise el, privind-o fix.

— Ai grijă să nu verși paharul! De ce depinde?

— De Darnley, evident.

— Ce vrei să spui? Ce e cu Darnley?

— Wendy, ești foarte drăguță. Te plac mult, știai asta? Nu ești ca Lorna. Nu vreau să fiu rău, dar Lorna…

— Ce legătură am eu cu Lorna? exclamă ea, uimită. Lorna a fost soţia lui Huntly, în vreme ce eu sunt soţia lui Darnley!

Dirk continua s-o privească fix.

— Ei bine? insistă ea, furioasă. Am dreptate sau nu?

— Sigur. Într-adevăr, era măritată cu Huntly.

— Atunci? Ce e cu discuţia asta cu două înţelesuri?

— Îmi pare rău, nu e treaba mea.

— Nu poţi să dai înapoi acum. Termină ce ai de spus!

Dirk oftă prelung, apoi veni și se așeză lângă ea.

— N-ar trebui să beau înainte de prânz, pentru că devin prea guraliv. Chiar ţin la tine și te plac foarte mult.

— Mi-ai mai spus asta.

— Ești atât de inocentă, de pură, de… Nu știu…

— Ce este, Dirk? ridică ea tonul, exasperată.

— Nu vreau să te rănesc, dar toţi știu de Darnley și Lorna. Până la urmă, cineva va spune ceva.

— Ce e cu Darnley și Lorna? întrebă ea, abia auzit.

— Au fost amanţi.

Wendy rămase nemișcată și închise ochii. Acum, când cuvintele fuseseră rostite, avea puterea să recunoască faptul că se așteptase la așa ceva.

— Continuă.

Vocea ei era de gheaţă.

Capitolul 7

— Nu sunt multe de spus, se eschivă Dirk, stânjenit.

— Ba sunt, îl contrazise Wendy. Când a început totul?

— Nu știu exact. Înainte ca eu să mă întorc din Africa, iar asta s-a întâmplat acum trei ani. Cred că toată lumea știa, cu excepţia lui Huntly – Lida, Jamie, Georgie, poate și servitorii. Ei știu totul, oricum.

— Ce fel de femeie era? Măritată cu un bărbat şi-şi făcea de cap cu fratele lui!

— Era… Lorna, pur și simplu. Până și Lida a iertat-o. Nu era un subiect pe care să-l putem discuta deschis ori foarte des, dar toată lumea știa că nu va dura și că lucrurile se vor liniști.

— Când a plecat de aici? Acum un an și jumătate, nu-i așa? Dacă tu ai venit acum trei ani, înseamnă că legătura lor a durat cel puţin un an și jumătate, nu?

— Mă tem că da. De fapt, cred că a durat cam trei ani, cu ceva întreruperi. Cea care îţi poate spune mai multe este Georgie, dar ea nu vorbește.

— Ce legătură are ea?

— Și ea ar fi vrut să aibă o relaţie cu Darnley. Oricât de ciudat ar părea, ea și Lorna erau bune prietene și a aflat tot.

— Soţul meu cel popular, remarcă ea, absentă.

Acum o plăcea chiar și mai puţin pe Georgie More. Roși violent la gândul că fusese considerată naivă și toţi se distraseră pe seama ei.

— Și spui că fratele lui n-a știut nimic? Înseamnă că au fost foarte discreţi.

— Sigur că au fost, dar n-a fost numai asta. Huntly era complet orb și surd când era vorba de Lorna. A fost îndrăgostit nebunește de ea până în ultima clipă.

— Asta e cu totul altceva, spuse ea încet. Dacă ei aveau o legătură, iar Huntly a murit, de ce Darnley și Lorna nu s-au… De ce ea a plecat de aici?

N-avea sens, îşi spuse ea în gând. Dacă Dirk spunea adevărul, soţul ei și Lorna fuseseră amanţi trei ani de zile, iar legătura lor nu se terminase când Huntly a murit în acel teribil accident. Cu toate astea, Lorna a plecat de la castel tocmai când nu mai stătea nimic în calea dragostei lor.

— Lorna se săturase de Darnley, răspunse Dirk. Cred că se săturase de toţi bărbaţii. Nu trebuie s-o consideri vinovată.

— Poftim?! exclamă ea, făcând ochii mari.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știi. Eşti de puţină vreme aici și oricum e prea târziu. S-a terminat de mult! De fapt, nici nu știu de ce s-a măritat cu Huntly. A fost o greșeală… Huntly nu semăna deloc cu fratele său. În ciuda aspectului și a farmecului său, era un bărbat timid, cu un simţ al umorului foarte puţin dezvoltat, care râdea la propriile glume. Avea mulţi prieteni, dar nu era bărbatul potrivit pentru Lorna. În mod ciudat, era foarte vulgar, dar nu-și dădea seama de acest lucru. După cum știi, Darnley e complet diferit, așa că Lorna s-a apropiat foarte mult de el.

Cred că era de așteptat să se plictisească de Huntly și să se îndrepte spre fratele lui.

Era o mare diferenţă între cei doi!

— Înţeleg.

Wendy avea foarte multe întrebări la care dorea să afle răspuns.

Pentru că Dirk urma să plece dimineaţa următoare, trebuia să afle cât mai multe de la el.

— De ce nu l-a părăsit pe Huntly atunci când s-a plictisit de el? întrebă ea. Dacă și-a dat seama că a făcut o greșeală, de ce n-a încercat să îndrepte lucrurile?

— Din mai multe motive.

Dirk îşi pregăti din nou o băutură, de această dată într-un pahar mai mic.

— Ea și Huntly erau foarte cunoscuţi în regiune, așa că un astfel de scandal ar fi fost neplăcut. În al doilea rând, ce putea să-i ofer e Darnley? Era băiatul mai mic al familiei, fără bani. E adevărat că e foarte plăcut și chiar atrăgător, dar nu poţi să trăiești numai cu aceste calităţi. Darnley lucra pentru Huntly, îţi dai seama? Și, cel mai important, nu-l iubea. Niciodată nu l-a iubit. A fost o distracţie, o pauză într-o căsnicie care o plictisea de moarte. Era prinsă în capcană, înţelegi? Ea, personal, n-avea niciun ban, așa că nu putea să facă tot ce voia. Erau multe lucruri de care trebuia să ţină cont.

— Din ce trăiește acum? întrebă repede Wendy.

— Huntly a avut o asigurare de viaţă mare. Banii i-au reveni t Lornei, împreună cu celelalte economii ale soţului ei. Huntly ţinea foarte mult la Darnley, așa că acesta a moștenit fabrica, casă, titlul și alte bunuri personale. Toţi banii i-a primit Lorna, așa cum se cuvine, și are o situaţie foarte bună. O văduvă bogată…

Dirk zâmbi amar, iar ea îşi dădu seama că fusese îndrăgostit de Lorna.

— Ai iubit-o, nu-i așa?

— Am locuit în aceeași casă timp de un an și jumătate.

— Dumnezeule! Ce are femeia asta? Cum face?!

Respiră adânc și încercă să se controleze.

— Așadar, a luat banii și a plecat? Așa s-a întâmplat?

— Da. Oricum, niciodată nu i-a plăcut castelul. Eliberată de Huntly și plictisită de Darnley, a putut să-și facă o viaţă nouă, departe de familia Blood.

— Înţeleg. Sau măcar cred că încep să înţeleg. De ce îmi spui toate astea? Crezi că Darnley este încă îndrăgostit de ea și o să mă părăsească, într-o bună zi? Asta este? Nu sunt de acord. Nu cred c-o iubește pe Lorna.

— Nu, e vorba despre altceva.

— Atunci? Ce voiai să spui atunci când ai zis că sper ca lucrurile să maergă bine pentru mine?

El roti între degete paharul, privindu-l fix.

— Regret că am deschis discuţia asta. Dar tu erai atât de drăguţă cu mine, încât am vrut să te răsplătesc într-un fel. Nu înţelegi?

Îi înfruntă privirea.

— Chiar trebuie să-ţi explic totul? Darnley era nebun după Lorna și a crezut că și ea îl iubește. Lorna era legată de Huntly din punct de vedere financiar, iar Darnley știa cât de mult contau banii pentru femeia pe care o iubea. Dacă Huntly ar fi murit, Lorna ar fi primit toţi banii, iar Darnley castelul și fabrica. Ar fi fost liberi să se căsătorească, înţelegi? Așa că… Darnley și Huntly ies într-o bună zi pe mare, în ambarcaţiuni diferite. Numai unul dintre ei se întoarce acasă și nimeni nu descoperă care a fost cauza accidentului în urma căruia și-a pierdut viaţa Huntly. Darnley a descoperit barca fratelui său, plutind în derivă. Convenabil, nu? Da, numai că planul n-a funcţionat până la capăt. Lorna se plictisise și de Darnley, așa că și-a luat banii și a plecat rapid. Nu spun că știa de planul lui Darnley… a fost la fel de șocată de accident – dacă de un

accident a fost vorba – la fel ca toţi ceilalţi.

— Îl acuzi pe Darnley de…

— Faptele îl acuză, o întrerupse el. Nu sunt singurul care adună unu și cu unu.

— Și obţine rezultatul trei! strigă ea. Cum îndrăznești să-l faci „criminal” pe soţul meu?

— Nu eu l-am numit așa, ci tu. Nimeni n-o să poată vreodată să dovedească acest lucru. N-a apărut cadavrul, nu sunt dovezi, așa că nu poate fi pedepsit de lege. Am vrut doar să te avertizez de ceea ce s-a petrecut aici înainte să vii tu. Ei, la naiba! mai bine îmi ţineam gura!

— Și eu aș fi vrut să fi făcut asta, dar numai dacă mi-ai spus minciuni. Tu chiar crezi că Darnley și-a omorât fratele, nu-i așa?

— Da, așa cred.

Vocea lui era sigură și clară, ca și când n-ar fi băut paharele de gin.

— Cred că a fost condus de pasiune și și-a pierdut cumpătul. Dar lucrurile n-au decurs așa cum a sperat el. Lorna nu era pentru el!

Toţi am fost de părere că a suportat foarte bine plecarea ei, având în vedere tot ce se întâmplase.

— Toţi împărtășesc aceeași părere, fără îndoială!

— Cred că Lida, Jamie și Georgie bănuiesc adevărul. De fapt, știu sigur că Lida bănuiește asta. Darnley avea un motiv foarte serios, iar fratele lui era un marinar foarte bun.

— Darnley îl ura, şopti ea, amintindu-și brusc vorbele soţului ei.

— Poftim? Darnley ţi-a spus asta? făcu el ochii mari. Ce mai vrei? Să semneze o declaraţie prin care-și recunoaşte vinovăţia? Ascultă-mă, Wendy! Tu ești o tânără drăguţă, decentă, normală, care merită tot ce-i mai bun. Ascultă-mi sfatul: întoarce-te la mătușa ta și fă-ţi o familie cu un băiat bun de prin partea locului. O să fii mult mai

fericită decât ai putea să fii aici.

— De ce s-a însurat cu mine? se întrebă ea cu voce tare. Toată lumea îmi spune că nu semăn deloc cu Lorna, că-i sunt inferioară…

M-am săturat să aud asta! De ce s-a însurat cu mine?

— Nu știu să-ţi răspund. Poate că s-a deșteptat brusc, adăugă el, galant.

— Scuză-mă, zise ea ridicându-se.

— Te sfătuiesc să nu discuţi cu Darnley despre asta. Dacă vrei să verifici varianta mea, întreab-o pe Lida. O să citești răspunsul pe chipul ei.

— Te temi să nu fii demascat? îl întrebă ea, bucuroasă că-l putea tachina.

— De ce aș fi? Eu plec mâine și nu mă deranjează. Sunt sigur că Darnley este conștient de bănuielile familiei, dar s-ar putea să nu fie prea încântat când o să afle că și tu îl bănuiești. În locul tău, aș fi foarte atent.

Ea vru să-i răspundă, dar se răzgândi, pentru că-și dădu seama că avea timp să se gândească la tot ce aflase.

— Cred că ai avut intenţii bune, Dirk, dar ar fi fost bine dacă nu mi-ai fi spus nimic.

— Îmi pare rău.

Wendy ieși în fugă din cameră și urcă scările. Străbătu holul și se opri în ultima cameră, vechea camera a copiilor, pentru că știa că nimeni n-o va căuta acolo. Se așează într-un balansoar, încercând să pună în ordine toate noutăţile aflate.

Multe lucruri începeau să se lămurească – conversaţia pe care o surprinsese în hol, privirile curioase și, în același timp, compătimitoare. Acum înţelegea ostilitatea mătușii Lida și faptul că Darnley îi lua apărarea Georgiei More. Aceasta fusese prieten a Lornei și nu voia s-o supere, ca să nu înceapă să vorbească despre bănuielile ce planau asupra lui.

Cel mai rău și dureros lucru pe care-l aflase nu era

faptul că Darnley avusese o aventură cu Lorna. Făcea parte din trecutul lui și ar fi acceptat, în cele din urmă. Era sigură, absolut sigură că Darnley o iubea.

Bănuiala că-și omorâse fratele era o altă problemă. Cum să accepte așa ceva? Cum să trăiască lângă un asemenea bărbat?

Nu reușea să se calmeze și să-și pună gândurile în ordine, oricât de mult ar fi încercat. Chiar se căsătorise cu un criminal? Partea cea mai rea era că s-ar putea să nu știe niciodată. Toţi ceilalţi credeau, nu știau sigur. Dacă va ajunge să creadă și ea?

Rămase în încăperea rece, privind în gol.

În cele din urmă, Darnley o găsi.

— Ce faci aici, draga mea? Masa este pregătită de o jumătate de oră și te-am căutat peste tot!

— Bună, răspunse Wendy încet. Simţeam nevoia să fiu puţin singură.

— Sunt locuri mai frumoase pentru asta. Te simţi bine? întrebă el, îngrijorat. Vrei să te întinzi în pat? Aș putea să-ţi aduc ceva de mâncare în cameră.

— Poţi? Cred că așa ar fi cel mai bine, pentru că nu vreau să cobor în salon.

— Sigur. Hai, te conduc în dormitor. Dar ce s-a întâmplat? Ţi-e rău?

— Puţin.

— O să chem doctorul.

— Nu, te rog. O să-mi treacă.

— Ai febră? Te doare ceva?

Braţul lui îi înconjurase talia, iar Wendy făcea eforturi să nu respingă atingerea lui. Da, o durea inima, însă nu putea să-i spună asta soţului ei.

— O să-mi treacă, repetă ea, evitându-i privirea. Poate am mâncat ceva ce nu mi-a priit.

O ajută să se întindă în pat și puse în priză pătura electrică.

— Vrei ceva anume?

— Nu prea mi-e foame.

— Am să-i spun Lidei.

— Să nu vină aici! îi ceru ea repede. Vreau să fiu singură.

— Cum spui tu. Vrei ceva de băut?

— Poţi s-o trimiţi pe Ella, cu o ceaşcă de cafea. Cred că o să dorm până la ora ceaiului.

Darnley plecă și reveni în câteva minute, cu o tavă încărcată. Se întoarse din nou, după ce mâncă de prânz alături de restul familiei, și descoperi că Wendy nu-și schimbase poziţia și nu atinsese nimic de pe tavă.

— Suntem îngrijoraţi din pricina ta. Spune-mi cum te simţi.

— Bine, dar sunt puţin obosită.

— Nu-ţi mai e rău?

— Dar nu mi-a fost rău!

— Atunci, ce naiba se întâmplă?

Se întoarse spre el și-l fixă cu privirea.

— Povestește-mi despre Lorna.

Darnley se așează lângă ea, pe marginea patului.

— Ce să-ţi spun despre ea?

— Povestește-mi despre voi doi. Despre legătura pe care ai avut-o cu soţia fratelui tău și despre felul cum s-a terminat.

— Cine a vorbit? Normal, Dirk! Cu siguranţă, a fost Dirk! Când am plecat, nu erai așa și încă nu te-ai întâlnit cu Lida, deci trebuie să fi fost Dirk.

— Să spunem că el a fost… Ai avut o aventură cu Lorna sau nu?

E o minciună?

Privirea lui se întunecă.

— S-a terminat de mult.

— Ce convenabil. S-a terminat, deci să nu mai vorbim, nu?

— N-am mai văzut-o pe Lorna de foarte mult timp. A plecat de aici acum un an și jumătate și locuiește singură în Perth, la cincizeci de kilometri distanţă. Asta îţi răspunde la întrebare?

— Nu-mi răspunde la nicio întrebare! Poate că nu vrea să te mai vadă. Poate că s-a plictisit de tine înainte de decesul… avantajos al fratelui tău.

— Dumnezeule! Dirk a fost foarte vorbăreţ, nu-i așa? Ar trebui să-l dau afară chiar acum, fără să mai aștept să plece singur.

Ascultă-mă! orice ar fi fost între mine și Lorna, s-a terminat de mult.

Cu mult înainte să te cunosc pe tine! E o crimă faptul că am fost îndrăgostit înainte să te întâlnesc? Eu nu te-am întrebat nimic despre trecutul tău, dar asta nu înseamnă că n-ai mai fost îndrăgostită niciodată. Sunt sigur că ai fost!

— Nu, n-am fost, negă ea.

El nu comentă, pentru că o credea.

— Soţia fratelui tău, Darnley? Ce fel de om ești?

— Un om simplu, cu emoţii și sentimente. Lorna îl dispreţuia pe Huntly și apoi, tu n-o cunoști.

— Dacă îmi mai spune cineva asta, o să strig să se cutremure casa! Crede-mă, am ajuns s-o cunosc foarte bine, dar regret că s-a întâmplat asta!

— Îmi pare rău, iubito.

O mângâie ușor pe mână, dar ea şi-o trase rapid.

— Poate sună prostesc, dar pe atunci eram impresionabil și lipsit de experienţă. Nu mai fusesem îndrăgostit niciodată, iar Lorna era aici, sub același acoperiș.

— Continuă.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta. Pe scurt, ea voia să se distreze, iar eu eram la îndemână. Din păcate, mi-am pierdut capul și am crezut că și ea mă iubește. Apoi

a venit accidentul lui Huntly…

Am crezut că vom fi împreună, dar ea mi-a spus că a fost o simplă aventură și nimic mai mult. Detaliile nu mai contează, însă a fost foarte dură. Își recăpătase independenţa și avea de gând să profite de ea, ca și de banii pe care îi moștenise. Mi-a spus că-mi mulţumește pentru amintirile pe care i le-am oferit, dar să n-o mai deranjez. N-am crezut că poate să fie atât de rea, mai ales după modul în care s-a ţinut după mine.

— S-a ţinut după tine? Chiar așa?

— La început, da. Credeam că e ceva mai frumoasă și atrăgătoare femeie din lume. Era soţia lui Huntly și o admiram enorm. În scurt timp, însă, am înţeles că era mai interesată de mine, decât de Huntly. Și… Chiar trebuie să vorbim despre asta? Ce naiba a fost în capul lui Dirk? De ce ţi-a vorbit despre asta?

— Nu mai știu cum a început, dar pot să-ţi spun că era cam băut.

Cred că, în alte condiţii, n-ar fi trădat un membru din aceeași echipă.

— Ce echipă?

— Echipa formată din bărbaţii îndrăgostiţi nebunește de Lorna.

Sunteţi la fel! Dezgustător! Cât a durat, Darnley?

— Patru ani.

— Patru ani?! Așadar, n-a fost ceva trecător!

— Ba da. Au fost și întreruperi. Nu vreau să mai vorbesc despre asta!

— Și cu mine cum rămâne?

— Te iubesc! Nu știi asta? Ești complet diferită de Lorna! Nu vreau s-o vorbesc de rău, dar mi-am dat seama, după ceva vreme, că nu era deloc așa cum am crezut la început, atunci când m-am îndrăgostit de ea. Mă bucur că am scăpat de ea, pe cuvânt! Când mă gândesc că aș fi putut să mă căsătoresc cu ea, după moartea lui Huntly, mi

se face rău! Nu înţelegi? Tu eşti cea pe care o iubesc!

— Nu mai știu ce să cred.

Încercă s-o sărute, dar ea se feri.

— Wendy, e ridicol! spuse el, dând semne că-și pierde răbdarea.

Ţi s-a spus o poveste exagerată despre un capitol din trecutul meu.

Nu sunt singurul bărbat care a mai fost îndrăgostit înainte să se însoare. E adevărat că femeia era soţia fratelui meu, dar nici măcar asta nu e o situaţie nemaiîntâlnită. Ea nu-l iubea.

— Și credeai c-o să se întâmple? Ce sperai?

— Am sperat c-o să-l părăsească pe Huntly pentru mine. Evident, n-a făcut-o. Acum înţeleg că era imposibil. Eu eram fratele mai mic, cu un cont mai mic de zece mii de lire, care lucra în fabrica fratelui său. Pentru mine, toate acestea nu contau, dar ea era foarte realistă.

Cred că ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme că nu mă iubea.

Era prea… calculată. În cele din urmă, mi-a spus că avea nevoie de cineva și că n-am fost important pentru ea. Nu sunt mândru de trecutul meu, dar totul s-a terminat înainte de a te cunoaşte. Nu înţelegi că dragostea mea pentru tine e reală? E adevărată?

— Nu mai înţeleg nimic! Ești sigur că nu te mai gândești la ea, că relaţia voastră s-a terminat cu adevărat?

— Dumnezeule, da!

— Și n-ai văzut-o de când a plecat?

— N-am vizitat-o niciodată. Oricum, nu cred că vrea să mă vadă.

În ce o privește pe Lorna, sunt absolut sigur că n-am fost decât o etapă din viaţa ei.

— Chiar și așa, cum rămâne cu mine? oftă ea. Mătușa ta știe, prietenii tăi Jamie și Georgie știu. Bănuiesc că știu și Chalmers, Ella și doamna Buddo. Toţi râd de mine, nu?

Nu trebuia să mă aduci aici.

— Nimeni nu râde de tine E ridicol!

— A, deci vorbiţi despre asta! Ţi-au spus că au încetat să râdă de mine?

— Nici n-au început, la naiba! Nimeni n-ar îndrăzni. Nu uita că asta e casa mea! A noastră… Iubito, nimic nu s-a schimbat între noi.

Totul e la fel.

— Am impresia că nimic nu mai poate fi la fel. Bărbaţii au aventuri, iar femeile știu acest lucru. Nu mă interesa trecutul tău, dar acum e altceva. Chiar dacă e la cincizeci de kilometri distanţă, Lorna a existat în casa asta din prima zi în care am venit aici. M-am lovit tot timpul de ea! Iar acum aflu că ai fost amantul ei, timp de patru ani.

El roși violent.

— Nu pot să schimb trecutul, dar pot să învăţ din experienţele pe care le-am trăit. Știu diferenţa dintre ce am simţit pentru Lorna și dragostea pe care ţi-o port.

— E un compliment?

— Nu face jocuri de cuvinte, Wendy. Am făcut o greșeală. Tu n-ai greșit niciodată?

— În asemenea mod, nu.

Îi zâmbi timid, iar el îi prinse mâinile în ale lui.

— Te rog, Wendy… Toată discuţia asta e inutilă.

— Trebuie să plecăm de aici, Darnley. Poţi să vinzi castelul sau să-l dăruiești cuiva… Nu mă interesează ce faci, dar nu vreau să trăiesc cu fantomele din trecutul tău. Dacă rămân cu tine…

— Dacă?

— Trebuie să hotărăsc asta și o să dureze ceva timp. Dacă rămânem împreună, trebuie să locuim în altă parte. Mă gândeam să mă întorc la mătușa Heather astăzi.

— Te rog, nu face asta, Wendy. O să scot la vânzare castelul și o să începem să căutăm altă casă imediat. Va dura ceva timp, dar o să începem chiar mâine dimineaţă.

Pe cuvânt! O să iau legătura cu avocaţii mei, ca să găsim un cumpărător.

— Aș vrea să plecăm din regiunea asta.

— Va trebui să găsim ceva destul de aproape de fabrică. Am putea încerca în Kinross sau în Loch Leven.

— Dacă o să rămânem împreună, vreau să-i evităm cât se poate de mult pe foștii tăi prieteni. Poţi să accepţi asta? Îmi pare rău, dar nu se poate altfel. Nu vreau să-mi petrec tot restul vieţii întrebându-mă cine știe despre tine și soţia fratelui tău.

— Nu pot să-ţi promit că n-o să mă mai recunoască nimeni, dar nu vreau să mai am de-a face cu nimeni din trecutul meu. Nu mă deranjează, Wendy. Chiar îmi doresc asta!

— Poate că, totuși, ar fi mai bine să mă duc la Leaderfoot câteva zile.

— Te rog, iubito, nu face asta!

— Bine, o să rămân aici pentru moment. Dirk pleacă mâine dimineaţă, iar eu și Lida suntem adversare declarate și n-avem multe să ne spunem. Bănuiesc că mai pot suporta o lună sau două.

O să mă simt destul de ciudat în faţa angajaţilor.

— Lucrurile nu sunt atât de grave, Wendy.

— Servitorii află întotdeauna tot ce se petrece. Știu asta din sursă sigură.

— De la Dirk?

— Nu, din cărţi. Ai uitat că am fost bibliotecară?

— Am înţeles.

Ridică braţele, în semn că se predă.

— Darnley, dacă mai ai ceva să-mi spui, fă-o acum. Dacă aștepţi, s-ar putea să fie prea târziu.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Spun că n-ar trebui să-mi mai ascunzi nimic. Data viitoare, n-o să mai aștept să stau de vorbă cu tine, ci o să plec direct acasă. Și n-o să mă mai întorc niciodată!

— Ce-am mai făcut acum?

— Nu știu, spune-mi tu!

— Nu e nimic de spus. Ești o femeie dificilă, Wendy.

— Sunt doar speriată, dar poate că este același lucru. Ești sigur că nu mai ai nimic să-mi spui?

— Jur!

— Și n-ai ţinut legătura cu Lorna de când a murit Huntly?

— Sigur că nu. Între Lorna și mine nu mai e nimic. N-am fost la ea acasă și nici ea n-a mai venit aici. Totul s-a terminat! Da, am văzut-o întâmplător în Perth, dar acest lucru este inevitabil. Sunt vindecat de Lorna. A avut ea grijă de asta... După cum ţi-am povestit, n-a fost foarte delicată atunci când mi-a spus că relaţia noastră s-a sfârșit.

Durerea din privirea lui o făcu pe Wendy să se întrebe cât de dură fusese Lorna. Îi era greu să suporte amintirile și trecutul lui, destul de încărcat, dar nu putea să nege faptul că-l iubea.

— Bine, oftă ea. Te rog, lasă-mă puţin singură. Vreau să mă odihnesc puţin, dar totul o să fie bine până diseară.

— Sigur, draga mea.

Se aplecă s-o sărute, dar Wendy întoarse capul și rămase nemișcată până când el părăsi camera. Abia atunci lăsă lacrimile să-i curgă pe obraji.

Dragostea ei nu mai era pură și strălucitoare și nu mai putea să fie așa niciodată.

Capitolul 8

În următoarele zile, Wendy nu făcu nicio referire la dezvăluirea pe care i-o făcuse Dirk. Încercă să fie în continuare veselă și plăcută; cu Darnley, se purta ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, deși relaţia lor era destul de tensionată. Totuși, faptul că Dirk plecase o făcea să se simtă mai bine.

Lida continua să petreacă mult timp singură, în dormitorul sau în camera ei de zi.

Wendy profita de vremea destul de frumoasă și făcea zilnic plimbări cu mașina, timp în care căuta case de vânzare. Spre nemulţumirea ei, găsi foarte puţine și niciuna pe placul ei.

O săptămână mai târziu, duminică seara, când toţi stăteau în salon, Lida primi un telefon.

— Jamie și Georgie sosesc mâine după prânz și vor sta câteva zile, îi spuse ea lui Wendy. S-o anunţ pe doamna Buddo?

— Nu, mulţumesc. Am să-i spun eu.

Deși nu-i plăcea vizita lor, se gândi cu plăcere că noile congelatoare erau încărcate cu mâncare.

— Cât timp vor sta?

— N-au spus.

— S-au autoinvitat, pe o perioadă nedeterminată?

— Așa fac de obicei, spuse mătușa Lida pe un ton arogant.

— M-am gândit că i-ai invitat dumneata. Ai putea să-i spui finului dumitale că ar fi politicos, pe viitor, să mă întrebe pe mine. La urma urmei, eu sunt stăpâna casei.

Darnley făcu ochii mari, iar Lida pufni.

— Dumnezeule mare! Întotdeauna au venit și au plecat atunci când au poftit!

— Asta a fost înainte. Acum casa e condusă de altcineva.

— De Darnley? întrebă ironică Lida.

— Darnley e soţul meu, răspunse răspicat Wendy. Iar el lasă casa în seama mea. Nu-i așa, Darnley?

— Păi… Da, draga mea. Jamie a fost nepoliticos, recunosc, dar nu cred că a făcut-o intenţionat.

— Nu a fost Jamie la telefon, ci Georgie, interveni Lida.

— În cazul acesta, am să vorbesc chiar eu cu ea. Ar fi

trebuit s-o sune pe Wendy.

Își dădu seama că soţia lui îl privea insistent și tuși stânjenit:

— Dacă mă gândesc mai bine, poate că ar trebui să vorbești dumneata cu ea, mătușă Lida.

— N-am să fac una ca asta! Dacă ea e stăpână aici, poate să dea chiar ea ordinele astea! Nu știu în ce se transformă casa asta…

Noapte bună!

Ieși intempestiv din cameră, iar Wendy începu să chicotească.

— Mă bucur că ţi se pare amuzant, spuse Darnley cu severitate.

— Nu e, recunoscu ea, zâmbind în continuare.

Era imposibil să-i explice că, după atmosfera încordată din casă, i se părea o ușurare să se contreze cu cineva cum era mătușa Lida.

— Știi că nu vreau ca Jamie și Georgie să stea aici. Și știi și motivul! Presupun că obiceiurile vechi dispar greu, dar o să-mi facă plăcere să discut cu Georgie despre bunele maniere.

— Uite ce e, nu fi nesuferită! N-ar fi mai bine să vorbesc eu…

— Sigur că nu! După cum a precizat mătușa Lida, e ideea mea.

Pot să fiu foarte nesuferită, așa cum poate să fie și Georgie. E în stare! Apropo, mâine o să mă duc să văd o casă.

— Ce casă? Unde?

— E o vilă modernă, cu șase dormitoare, în apropiere de Falkland, și e disponibilă imediat. Am vrut să-ţi spun mai devreme, dar am uitat. Probabil o să fie ca toate celelalte, niște vechituri! Dar mi-ar plăcea să locuim într-o casă frumoasă, ca un cuplu proaspăt căsătorit. Ţie nu?

— Ba da. Vrei să vin cu tine?

— Poţi să-ţi faci timp?

El se gândi câteva clipe.

— Mâine e cam greu. Vin niște parteneri din străinătate, mai exact din Boston. Aș vrea să încep vânzările în Statele Unite cât mai curând posibil.

— Atunci, tu ocupă-te de fabrică, iar eu o să văd în continuare case. Poate că cea de mâine va fi cea potrivită pentru noi. S-ar putea să dureze câteva luni. Nu e așa de simplu pe cât am crezut.

— Fruntea sus! o îmbărbătă el, înconjurându-i umerii cu braţul.

Poate o să avem noroc.

Jamie și Georgie sosiră la castel a doua zi după-amiază, când Wendy era plecată la Falkland. Când se întoarse acasă, o găsi pe Georgie în salon.

— Bună. Ești singură?

— Jamie este cu Lida. Ce mai faci? întrebă Georgie, politicoasă.

— Darnley și cu mine suntem bine, mulţumesc. Tocmai am fost să cumpăr o casă.

Georgie făcu ochii mari.

— Ce să faci?!

— Să cumpăr o casă. Am găsit locuinţa perfectă, modernă și elegantă. Are șase dormitoare și garaj dublu. Eu și Darnley vom trăi acolo confortabil și liniștiţi, fără să fim deranjaţi.

— Te referi la Jamie și la mine?

Georgie era uimită de maniera directă în care-i vorbea Wendy.

— Da, printre alţii. Cred că ai fi putut să mă anunţi pe mine de venirea voastră, și nu pe Lida, de vreme ce eu sunt stăpâna casei.

Oricum, nu mai are importanţă, pentru că o să ne mutăm la Falkland.

— Darnley știe de planul tău? întrebă Georgie,

complet uimită.

— Nu în întregime, răspunse calmă Wendy. Dar o să afle când vine acasă. E un casă foarte frumoasă și costă numai patruzeci și cinci de mii de lire. E la poalele unor dealuri, cu un pârâu alături.

A fost construită pentru un arhitect pensionar. Soţia lui a murit, iar el vrea să se mute la fiica lui. Am avut mare noroc!

— Și ce-o să faceţi cu castelul Lour?

— O să-l vindem, evident. Ar fi păcat să-l dărâmăm.

— Ești foarte arogantă, nu-i așa? pufni Georgie. Mă întreb ce crede Darnley despre părerile tale.

— Sigur că este de acord cu mine, altfel n-aș fi căutat o casă de cumpărat, nu crezi?

Pentru prima dată, Georgie rămase fără cuvinte.

Chiar în acea clipă, Darnley intră în salon, așa că Wendy avu ocazia să-i spună înainte ca Lida și Jamie să afle noutăţile de la Georgie.

Subiectul se discută la cină, dar nimeni nu se putea opune, de vreme ce Darnley era de acord cu tot ce făcuse Wendy.

După masă, Darnley o vizită pe mătușa Lida în camera ei.

— Ei bine, mătușă… Ce-o să facem cu tine? întrebă el, pe un ton amuzat.

— Ce-o să faceţi cu mine? Credeţi că sunt un copil neajutorat?

— Voiam să spun că ai nevoie de o casă nouă. Nu știu nimic despre situaţia dumitale financiară.

— Și așa vor rămâne lucrurile! se răsti ea. Cât privește viitorul meu, oricum o să plec de aici în câteva săptămâni.

— Nu știam nimic de plecarea dumitale, spuse el, luat prin surprindere.

— Nici tu nu mi-ai spus de vânzarea castelului.

— Asta numai pentru că ar fi putut să dureze câteva luni până când am fi găsit o casă potrivită.

— E treaba voastră! pufni ea, nemulţumită. Dacă vrei să-ţi vinzi moștenirea, dreptul tău prin naștere…

— În ceea ce numești dumneata „dreptul meu prin naștere” nu se mai poate locui și ar costa o avere să-l modernizăm. Mai mulţi bani decât aș avea vreodată!

— Bine, vinde-l. După cum ţi-am spus, eu oricum o să plec.

— Și unde o să te duci?

— Nu vreau să-ţi dezvălui încă. O să afli la momentul potrivit.

— Cum vrei dumneata, zise el, cu ciudă.

— O să plec cam în trei săptămâni și o să trimit mai târziu după lucrurile mele.

— Bine, bine. Mă bucur că n-o să te incomodeze vânzarea castelului.

— Abia aștept să plec! Nu vreau să stau în aceeași casă cu tine și cu soţia ta nicio zi mai mult decât sunt nevoită!

— Știu că dumneata și Wendy nu v-aţi înţeles bine.

— Hmm! pufni Lida. Fata asta și-a luat-o în cap. Mă tem că s-au făcut prea multe schimbări care nu sunt pe placul meu. Dacă te-ai fi însurat cu Lorna…

— Lorna nu m-a vrut și acum sunt recunoscător pentru asta.

— N-ai spus mereu acest lucru!

— Nu contează. Chiar vorbesc serios!

— Nimeni nu poate s-o condamne că a fugit de aici. Moartea lui Huntly a fost prea… convenabilă.

— Ajunge! se răsti el. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre asta, te avertizez.

— Să nu mă ameninţiţi pe mine! Mi-aduc aminte că ţi-am schimbat scutecele. Voiam doar să spun că, dacă moartea lui Huntly ar fi fost cu adevărat un accident, ai fi

putut să te însori cu Lorna.

Ce final fericit! Ea se potrivea aici.

— Moartea fratelui meu chiar a fost un accident! Ţi-am tot spus că aceasta e singura explicaţie.

— Să fim recunoscători că acesta a fost verdictul oficial, chiar dacă nu e și cel corect.

Darnley ridică braţele, exasperat. Știa ce bănuiau cu toţii, iar acest lucru îl înfuria peste măsură.

— Ai grijă ca părerile dumitale să nu ajungă la urechile soţiei mele. Dacă se va întâmpla asta, s-ar putea să devin furios, așa cum nu m-ai văzut niciodată.

— Eu n-o să-i spun nimic. Mă tem că ai stricat relaţia cu Lorna pentru totdeauna și regret acest lucru.

— Și eu am crezut că regret, dar mi-am dat seama că nu-i așa. Am o căsnicie fericită și am de gând ca situaţia să nu se schimbe.

Mătușa Lida îl privi dispreţuitor.

— Spui tu așa, dar sunt sigură că te păcălești. O să locuiești într-o cutie modernă din cărămidă, cu micuţa ta soţie care-și va întinde rufele pe frânghie, în spatele casei… Și când mă gândesc că ești al patrulea baron!

Încercarea ei de a-l înfuria nu reuși.

— Cel puţin o să fiu fericit. Nu voiam să simţi că te dăm afară, asta e tot. Am vrut să-ţi ofer ajutorul, dar dacă n-ai nevoie…

— Categoric, n-am! Mă bucur că tatăl tău n-a trăit să vadă ziua asta!

— Dacă bietul meu tată ar mai fi în viaţă, probabil că am locui într-un apartament cu două camere, fără apă caldă. Era un om bun, dar știi foarte bine cât era de cheltuitor. Noapte bună, mătușă.

Se duse către ușă și se opri, cu mâna pe clanţă.

— Am vorbit serios, Lida. Nu vreau ca Wendy să afle părerile tale ciudate despre moartea lui Huntly. V-am lăsat pe toţi să spuneţi ce vreţi despre mine și n-am comentat

niciodată. Însă, dacă o să-mi distrugi căsnicia, s-ar putea să te ucid.

Râse aspru.

— La urma urmei, mi-am câştigat deja reputaţia asta și aș putea să profit de ea. Dacă dumneata chiar crezi prostiile referitoare la moartea lui Huntly, ar trebui să-ţi fie frică!

Darnley o privi fix câteva clipe, apoi ieși din cameră și închise ușa în urma lui. Pe hol, își vârî adânc mâinile în buzunarele pantalonilor și se opri îngândurat în faţa unei ferestre.

Auzi pași și simţi braţul lui Georgie strecurându-se sub al lui.

— Pari dus pe gânduri, dragul meu.

— Am stat de vorbă cu Lida. E destul de obositor, uneori.

— Hai să vorbești cu mine, atunci. Vreau să discutăm ceva în particular.

Îl trase după ea în bibliotecă. Nu aprinse nici lumina, pentru că era suficientă lumina care intra prin ușa pe jumătate deschisă.

— Darnley, dragul meu! Ce Dumnezeu se întâmplă cu tine? Ce e cu prostiile astea despre vânzarea castelului? Am crezut că prostuţa aia nu e zdravănă, dar am stat aici și te-am auzit vorbind despre asta ca și când ar fi fost cel mai normal lucru din lume. Ai înnebunit?

— Nu, abia acum m-am însănătoșit. Castelul nu e un loc bun de locuit, iar lui Wendy nu-i place. Să fiu sincer, nici mie nu-mi place foarte mult.

— Dar nu se poate să-l vinzi, după patru sute de ani!

— De ce nu? Ar fi trebuit să-l vindem de mult. Ce femeie ar vrea să locuiască într-un loc rece și înfricoșător ca ăsta?

— Pe mine nu m-ar deranja, cel puţin o parte din an, şopti ea.

Serios, îi permiţi să facă ce vrea din tine. Întotdeauna ai fost slab în faţa femeilor. Nu te înţeleg, pentru că soţia ta este atât de… Nu pot să mi te imaginez într-un apartament modern, ca un funcţionar de bancă.

— Nu începe și tu. Și nu te mai lua de Wendy, te avertizez! Am avut o scenă asemănătoare cu mătușa Lida și nu mi-a plăcut deloc.

Și nu e un apartament, ci o vilă frumoasă, construită de un arhitect.

E exact ce ne place și ne trebuie.

— Nu se cuvine, pentru un Blood! Nu trebuie să stai aici tot anul.

Eu, de pildă, fac o mulţime de călătorii în străinătate.

— Eu nu sunt putred de bogat ca tine, scumpo.

— Am eu suficient pentru amândoi. Ascultă-mă! Trimite-o acasă.

Dă-i niște bani lui Wendy și divorţează de ea. Nu e potrivită pentru tine și știi asta. Am putea s-o trimitem înapoi, la mătușa ei.

— Am putea? Noi?

— Noi.

Se apropie de el și-l mângâie foarte ușor pe obraz cu degetele ei lungi.

— Tu și cu mine, Darnley. Am putea să ne distrăm foarte bine împreună. Cu banii mei și venitul tău de la fabrică, am putea avea o viaţă minunată.

— Nu știi ce spui! Sunt căsătorit și așa vreau să rămân.

— Iubitule! râse ea ușor. Asta nu mă deranjează. Nu vorbeam de căsătorie. Doar avem nevoie de pensia alimentară, nu-i așa? În sfârșit, nu te mai gândești la Lorna, dar asta nu înseamnă că trebuie să cazi în cealaltă extremă și să te însori cu cineva care nu este de seama ta. Asta a fost reacţia ta, nu? Dar noi doi…

Îi înconjură talia cu braţul și se lipi de el, lăsându-și

buzele pline să alunece peste ale lui. După câteva secunde, Darnley încercă să se elibereze, lucru foarte dificil având în vedere insistenţa Georgiei.

Niciunul dintre ei nu observă silueta din cadrul uşii pe jumătate deschise. Wendy, care-l căuta pe Darnley, văzuse că uşa era întredeschisă şi era pe cale să intre. Se opri în ultimul moment, apoi se retrase neauzită şi urcă în fugă scările.

Între timp, Darnley reuşi să se depărteze de Georgie.

— Maturizează-te, Georgie! E mult prea târziu pentru aşa ceva.

— Doar n-o să ne purtăm ca doi străini pentru simplul motiv că te-ai căsătorit. Mă socotesc vinovată, dragul meu, pentru că te-am lăsat liber prea mult timp. Habar n-am avut că o să fugi drept în braţele unei turiste! Voiam să-ţi dau timp ca s-o uiţi pe Lorna, dar…

Te doresc, Darnley! Dintotdeauna te-am dorit.

— Poftim?!

— De ce crezi că am venit aici în seara asta? Ca să te văd pe tine.

Jamie a venit s-o viziteze pe mătuşa Lida, doar e principalul beneficiar din testamentul ei.

— În cazul ăsta, să nu mai vii dacă ai de gând să te porţi aşa! îi spuse el, pe un ton dur.

Ea făcu un pas înapoi, extrem de mirată.

— N-o să mai vin, dacă asta e tot ce poţi să-mi spui.

— Ar fi mai bine dacă ai sta departe de casa noastră. O să ne mutăm curând, iar casa din Falkland n-o să fie deschisă tuturor.

— Dumnezeule, chiar vorbeşti serios!

— Da.

— Fii blestemat!

Fără niciun avertisment, Georgie îl pălmui cu putere şi se năpusti afară din cameră.

Darnley îşi duse mâna la obraz. După câteva clipe,

începu să râdă ușor.

* * *

Atitudinea lui Wendy îl uimea pe soţul ei. Relaţia lor se îmbunătăţise și comunicau ca doi prieteni când brusc redeveni tensionată. Darnley avu o noapte agitată, evitând discuţia de teama unei noi scene.

A doua zi, Wendy descoperi că Georgie nu coborâse la micul dejun.

— Unde este? întrebă ea.

— A plecat acasă, răspunse scurt Jamie. A plecat în mare grabă, fără să bea nici măcar o ceașcă de cafea.

— Ce ciudat!

— Te superi dacă eu mai stau puţin? întrebă Jamie.

— Nu, absolut deloc.

Era foarte sinceră când spunea acest lucru. Era supărată pe Darnley, dar încă n-avea curajul să acţioneze, iar cu Dirk nu voia să discute, din pricina veștilor pe care i le dăduse. De aceea, Jamie rămânea singura persoană cu care putea comunica până când se hotăra ce avea de făcut.

— De ce s-a grăbit Georgie? întrebă ea, nelămurită. De ce a mai venit, dacă a plecat atât de repede, după numai câteva ore?

— Habar n-am, ridică din umeri Jamie.

— Femeile au dreptul să se răzgândească, interveni Darnley.

Privirea dură pe care i-o aruncă soţia lui îl lăsă cu gura căscată.

După micul dejun, Darnley se pregăti să plece la serviciu.

— O să vin foarte târziu astăzi, anunţă el. Am o zi grea, așa că nu mă aștepta.

— Foarte bine.

Se apropie s-o sărute, dar Wendy nu făcu niciun gest. Încruntat, Darnley ieși din cameră.

Rămasă singură, Wendy îşi spuse că găsirea casei din

Falkland fusese o mișcare foarte inteligentă. Cu cât mai repede îl avea pe Darnley numai pentru ea, cu atât mai bine. Ce văzuse cu o seară în urmă între el și Georgie nu fusese o apropiere prietenească, ci ceva mai mult.

Împreună cu Jamie, se așezară în fața șemineului din salon, cu câte o ceașcă de cafea din mână.

— Tu și Darnley sunteţi fericiţi? întrebă Jamie, pe un ton nepăsător.

— Ce întrebare ciudată! Da, sigur că suntem.

— Serios?

— Da, serios. O să fiu foarte fericită când o să ne mutăm de aici.

Orice femeie ar fi! Castelul acesta arată bine pe o carte poștală, dar nu se poate locui în el. O să fim mult mai fericiţi și mai liniștiţi la Falkland. Dar ce e cu interesul ăsta subit?

— Făceam conversaţie, atâta tot. El un tip foarte norocos.

— Crezi?

Wendy îi zâmbi şi-şi dădu seama că era un bărbat atrăgător.

— Sigur că da. Sper că apreciază cât de norocos este că s-a însurat cu o femeie ca tine.

— Credeam că impresia generală este că i-am distrus viaţa.

— Asta ai înţeles? E ciudat că lucrurile nu ies niciodată așa cum te aștepţi. Vreau să spun, cine ar fi crezut că Darnley, tocmai Darnley, va pleca într-o excursie și se va întoarce însurat?

Începu să râdă.

— Bănuiesc că nici tu nu ţi-ai imaginat că o să te măriţi cu unul ca el, nu-i așa?

— Așa e, n-am crezut niciodată.

— Și totuși, lucrurile merg foarte bine.

— Minunat!

— Mă bucur să aud asta!

— După tonul tău, aș zice că ești serios.

— Chiar sunt! Ești o persoană foarte drăguță, spuse el.

— Sunt obișnuită, nimic mai mult.

— Nu cred. Ai lucrat într-o bibliotecă. Trebuie să fii foarte deșteaptă ca să faci asta.

— Îmi place să cred asta, zâmbi ea. Dar nu e decât o slujbă.

— Chiar și așa, trebuie să știi foarte multe despre cărți. Ai vreun hobby?

Văzu ezitarea ei și insistă.

— Ai, nu-i așa? Ce hobby?

— Nu prea vreau să-ți spun. Să nu uităm că ești pictor!

— Pictezi?

— Numai în acuarelă. Tablourile le dădeam cadou sau le vindeam la târgurile organizate de biserică. Adevărul este că nu sunt foarte bune.

— Nu, nu spune asta. Mi-ar plăcea să-ți văd lucrările.

— N-am niciun tablou aici. Mătușa Heather are câteva în dormitorul ei, dar celelalte sunt vândute sau dăruite.

— Vândute? Draga mea, dacă ai putut să vinzi măcar un tablou, nu mai poți să te consideri o începătoare. Lumea e plină de pictori în devenire care n-au reușit să-și vândă nici măcar șevaletul, pe post de lemn de foc. Mai pictezi?

— N-am mai pictat de un an. M-am gândit să încep din nou.

Poate atunci când vom avea copii…

— Aha, copii! Bănuiesc că fac parte din plan.

Wendy îl privi cu atenție. I se păruse sau chiar avusese un ton dezaprobator?

— Da, vreau copii și vreau să pictez din nou. Dar nu

știu cum trebuie să fac, nu știu niciun pic de teorie. Mi-ar plăcea să văd studioul tău.

— O să-l vezi. Darnley o să întârzie. Georgie a plecat cu mașina mea, așa că hai s-o luăm pe a ta și mergem la St. Andrews.

— Dar… Ea n-o să fie acolo?

— Nu, a plecat la Perth pentru câteva zile.

— Nu știu ce să zic…

— N-ai încredere în mine? chicoti el. Promit să mă port frumos.

— Nu e vorba de asta. Dar cred că ai o părere greșită despre mine. Sunt doar o amatoare!

— Mă îndoiesc. N-am mai pictat acuarele de ani de zile. Nu vrei să cumpărăm lucrurile necesare și să pictăm împreună?

— Noi doi? Să pictăm împreună? repetă ea, neîncrezătoare.

— Da. Ascultă, nu sunt un geniu. Câştig foarte puţin din pictură și, dacă n-aș avea un alt venit din familie, cred că aș lucra în mină.

— N-am nimic de făcut acum. Trebuie să găsesc un cumpărător pentru castel, dar mai poate aștepta. Mi-ar plăcea să pictăm. Știi, casa din Falkland are un pod care ar putea fi transformat în atelier.

— O să vedem.

Se lăsă pe spate și o privi cu atenţie.

— După cum spuneai, îți trebuie ceva care să te distreze atunci când vor sosi copiii. Mergem?

Capitolul 9

Wendy se obișnuise cu noua ei mașină, așa că Jamie o lăudă pentru modul în care conduse până la St. Andrews.

— Am descoperit că-mi place să conduc, răspunse ea.

Îi dădu indicaţiile necesare și ajunseră la casa lui situată pe malul apei, cu vedere spre mare.

— Ce loc frumos, remarcă Wendy când ieși din mașină.

— Așa e. E destul de mic, dar eu și Georgie suntem foarte rar aici, în același timp. Eu stau mai mult singur aici.

La parter erau trei camere, o bucătărie și o baie, iar la etaj erau trei dormitoare și o baie. Două dormitoare, situate pe aceeași parte a holului, fuseseră transformate într-un atelier foarte spaţios și luminos.

Jamie o conduse în atelier.

— Eu dorm aici, spuse el, indicându-i dormitorul de la etaj.

Camera Georgiei este la parter. E foarte convenabil așa, iar priveliștea este foarte bună.

— Cred că e grozav vara.

— Așa e.

În timp ce el căuta pensule și acuarele, Wendy examină pânza de pe șevalet. Era un peisaj – dealuri, o plajă stâncoasă și castelul Lour.

— O priveliște neobișnuită, remarcă ea. Cum ai reușit să faci schiţele din unghiul ăsta?

— Mă chinui de mult să-l termin, evită el răspunsul. Poate că acum o să reușesc.

— O să-l vinzi?

— Nu, e pentru mine. De câte ori sunt lefter, pictez un peisaj cu Clubul Regal din oraș. Se vinde rapid… Am ajuns să-l pictez și legat la ochi!

În vocea lui se simţea nemulţumirea, iar Wendy se întrebă care era motivul, de vreme ce nu-l obliga nimic să picteze. Spera ca Jamie să nu fie dezagreabil, dar îşi dădu seama rapid că era amuzant și chiar dornic s-o facă se simtă bine.

În timp ce Wendy îşi încerca mâna pe o natură moartă, Jamie se jucă făcând o copie în acuarelă a tabloului în ulei de pe șevalet – castelul văzut de pe mare.

Renunţă destul de repede, pentru că nu-i plăcuse niciodată să deseneze natură moartă, și se uită la pictura lui.

— Ce rapid! exclamă ea, admirativ. L-ai făcut acum?

— O copie a celuilalt, nimic mai mult.

— Cred că e foarte drăguţ. Mi-ar plăcea să-l am.

— O să ţi-l dau când o să-l termin cu adevărat, așa cum trebuie.

— Nu știu cum să-ţi mulţumesc.

— Nu e nevoie de mulţumiri. Hai să mergem jos să bem o cafea, cât timp se usucă desenele.

— Nu cred că mai pot bea cafea.

— Un martini, atunci?

— Păi… Cred că da. Ar trebui să plecăm curând, ca să ajungem la masa de prânz.

Coborâră în salon, unde Jamie prepară două pahare de martini.

— Ce-ar fi să lucrăm mâine toată ziua? Pot să pregătesc ceva pentru prânz.

— Mi-ar plăcea.

Wendy îşi spuse că va fi amuzant și va fi o modalitate bună pentru a-l pedepsi, într-un fel, pe Darnley.

— Dacă e vreme frumoasă, putem să pictăm în aer liber. Dacă nu, o să stăm aici și poţi să copiezi desenele mele, ca antrenament.

Ai mână bună, să știi.

Wendy roși, plăcut impresionată de cuvintele lui.

— O să stai mult timp la castel? întrebă ea.

— Nu știu. Am câteva lucruri de vorbit cu nașa mea. Am fost foarte uimit să aflu că va fi vândut, pentru că a fost ca a doua casă pentru mine.

— Bănuiesc că și tu crezi că eu sunt de vină pentru asta, că am o influenţă negativă asupra lui Darnley, remarcă ea cu amărăciune.

— Chiar așa? Nu sunt sigur… Nu cred că-l poţi face

pe Darnley să accepte un lucru pe care nu-l vrea sau pentru care nu este pregătit.

Ani de zile a stat în umbra lui Huntly, dar acum gândește singur.

Casa pe care o s-o cumpăraţi e frumoasă?

— Noi credem că da. Pentru copii va fi mai bine decât la castel.

Are împrejurimi mai frumoase.

— Da, copii… Înţeleg că te-ai gândit la toate, nu?

— Sigur, râse ea. O să avem trei băieţi și două fete. Cred că pe Darnley îl interesează mai mult băieţii.

— Și vă daţi silinţa să apară cât mai repede, nu?

Wendy roși, stânjenită de întrebarea lui directă.

— Nu văd de ce am aștepta, spuse ea, privind lichidul din pahar.

Oare unde o să se ducă Lida?

Nu-și putea stăpâni curiozitatea.

— Darnley mi-a spus că are ceva aranjat, dar nu vrea să discute despre asta.

— Trebuie să așteptăm și o să vedem nu-i așa? răspunse Jamie.

Ar trebui să plecăm.

După masa de prânz, Wendy urcă în camera ei și-i scrise o scrisoare mătușii Heather. La un moment dat, se opri și începu să se gândească la Jamie. După ce-l cunoscuse mai bine, putea să spună că era un bărbat de treabă. Pictura nu părea să fie un lucru de care era pasionat sau extrem de interesat, ci mai mult un hobby. Nu știa cum îşi petrecea restul timpului și nici de ce nu se căsătorise.

Bietul Jamie, se gândi ea. Georgie avea pensia alimentară care-i permitea să se plimbe prin toată Europa, dar Jamie era un singuratic, a cărui singură rudă era nașa, o femeie bătrână și dură.

Oare faţă de finul ei se purta cu mai multă căldură și

compasiune?

Wendy era sigură că răspunsul era negativ. Un motiv în plus pentru ea să fie recunoscătoare că, în scurt timp, se vor muta într-un cămin nou, luminos și primitor.

În următoarele zile, pictă destul de mult, fie la St. Andrews, fie la castel. Jamie era extrem de răbdător cu ea și-i dădu o mulţime de sfaturi, care o ajutară să progreseze vizibil.

Răceala dintre Wendy și Darnley nu dispăruse, spre nemulţumirea lui. Nu știa motivul pentru care primea un asemenea tratament din partea soţiei sale, iar ea refuza să discute.

Adevărul era că Wendy îşi punea câteva întrebări. Ce fel de bărbat era soţul ei? Avusese o aventură cu soţia fratelui său, terminată numai la moartea bruscă și tragică a acestuia. La puţină vreme după căsătorie, îl găsise într-o cameră întunecată, într-o îmbrăţișare pasională cu Georgie, o tânără care era interesată de el de multă vreme. Pictura, compania lui Jamie, planurile referitoare la noua casă – toate o ajutaseră să nu se mai gândească la aceste lucruri neplăcute, dar nu putea să evite subiectele la nesfârșit.

Orice ar fi făcut, rămânea întrebarea: chiar îl omorâse pe Huntly, așa cum bănuiau toţi ceilalţi? Nu putea să spună sau să facă nimic până când nu afla mai multe.

O săptămână mai târziu, într-o seară furtunoasă, la castel sosi un musafir neanuţat – Dirk, într-o mașină nouă, îmbrăcat în haine noi, foarte elegante.

— Sper că nu vă deranjează că am sosit fără să vă anunţ, se scuză el faţă de Wendy. Am fost la Perth și la Dundee cu afaceri și m-am gândit să vă cer găzduire pentru noaptea asta. Noi, oamenii de afaceri, suntem foarte atenţi la costuri.

— Ești binevenit, îi răspunse Wendy. Vino să te încălzești lângă foc.

Darnley, Lida și Jamie erau în salon, la un pahar de whisky înainte de cină, iar Dirk li se alătură. După cină, Dirk se retrase la o discuţie în particular cu mătușa Lida, iar Wendy și Darnley se duseră la culcare.

A doua zi, Wendy urma să se ducă la Falkland și să discute cu avocaţii despre proprietatea pe care doreau s-o cumpere.

— Cum merge pictura? o întrebă el.

— Foarte bine, mulţumesc.

— Nu l-am mai văzut niciodată pe Jamie atât de interesat de rolul de profesor. Remarcabil!

— Există un început pentru toate. De ce e atât de remarcabil? vru ea să știe.

— Ar avea toate motivele să te urască.

— Ce vrei să spui?

— Din cauza noastră, moștenirea lui, indiferent în ce va consta aceasta, va fi mai mică.

— Nu înţeleg nimic din ce spui!

— Ţi-am mai spus că Lida ţine foarte mult la familie. Oricât de mari ar fi neînţelegerile dintre voi, copiii noștri nu vor suferi.

Primul nostru fiu va primi o parte din averea Lidei.

— Serios? întrebă ea, uimită. Copilul meu?

— Lida nu este de aceeași părere. Copilul acela nu va fi al meu sau al tău, și nici măcar al nostru. El va fi nepotul tatălui meu – ceea ce este cu totul altceva! Am avut o discuţie cu ea acum două seri.

— Despre ce?

— În principal, despre noua noastră casă. Vrea să fie sigură și m-a pus să-i promit că viitorul baron va avea suficienţi bani și va fi crescut într-un mediu corespunzător.

Darnley râse ușor.

— Mă tem că e foarte dezamăgită de mine. I-am spus că nimeni nu poate face promisiuni financiare în aceste vremuri, iar ea a spus că vrea să fie sigură că bietul băiat

va fi îngrijit și educat așa cum se cuvine. Nimeni nu știe despre ce sumă e vorba. Pot fi cinci sute sau cinci mii de lire.

— Și crezi că Jamie știe asta?

— Sunt sigur că da. Tocmai de aceea am spus că s-a purtat foarte frumos.

— Da, așa e. Mă întreb de ce e hotărât să fie atât de amabil cu mine?

— Probabil l-ai fermecat, râse Darnley.

Wendy observă cu plăcere că în vocea lui se simţea amărăciune.

— Oricum, e o îmbunătăţire faţă de sora lui!

— Nu poţi s-o suferi, nu-i așa?

— Să spunem doar că sper să nu facă greșeala de a reveni aici. O s-o dau afară imediat! Poţi să-i spui asta, data viitoare când o vezi.

— S-o văd? Cum s-o văd, dacă nu mai vine aici?

— Nu știu. Oricum, asigură-te că stă departe de mine.

Darnley, care uitase incidentul din bibliotecă, ridică din umeri, neînţelegând motivele care o făceau pe soţia sa să reacţioneze așa.

* * *

Era o dimineaţă ploioasă, iar vântul bătea cu putere. Wendy conducea spre Cupar, regretând că fusese nevoită să iasă din casă pe o asemenea vreme.

Brusc, o mașină îi tăie drumul, iar Wendy frână. Apăsă pe pedala de frână încet, ca să nu derapeze, apoi din ce în ce mai tare, dar automobilul nu se opri. În ultima clipă, încercă să evite mașina din faţă și trase de volan cu putere. Camionul care venea din sens opus o izbi în lateral și o aruncă pe marginea drumului.

Pe jumătate inconștientă, Wendy simţi că cineva o scoate din mașină și o poartă pe braţe, apoi o puse pe pat. Simţi cum i se pune un pahar în mână și i se spune:

— Bea asta.

Luă o înghiţitură de whisky care îi înfierbântă tot corpul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Asta aș vrea să știu și eu, se auzi o voce aspră. N-am văzut o prostie atât de mare în viaţa mea! Pur și simplu, ai apărut în faţa camionului meu. Ai noroc că n-ai murit. Poliţia va sosi aici în câteva minute.

Brusc, Wendy îşi aminti ceva.

— Frânele! exclamă ea. Frânele n-au ţinut și a trebuit să fac ceva ca să evit mașina care mi-a intrat în faţă.

Șoferul camionului pufni neîncrezător, apoi cineva îi dădu o ceașcă de ceai. În scurt timp, apăru un echipaj de poliţie, iar Wendy se chinui să le explice ce se întâmplase.

— O să verificăm mașina, evident.

Sergentul era foarte respectuos, pentru că sora lui lucra pentru sir Darnley Blood.

— Dar frânele au fost de vină!

— Se poate, dar un defect nu apare din senin, mai ales la o mașină nouă.

Wendy îşi strânse buzele. Chiar dacă n-o credeau, era convinsă că examinarea mașinii va dovedi că ceva nu era în regulă.

Tot drumul spre casă, în taxi, se gândi la posibilele explicaţii ale accidentului. Darnley era în Perth, iar Dirk nu era acasă. Jamie îi ieși în întâmpinare, în hol.

— Te-ai întors repede.

— Am avut un accident. Mașina arată groaznic și e la poliţie.

— Dumnezeule! Spune-mi ce s-a întâmplat!

Wendy ceru o cafea și apoi se așeză în fotoliu, bucuroasă că era acasă, în siguranţă. Încă tremura, dar era mulţumită că, în mod miraculos, scăpase doar cu o vânătaie pe braţ. Jamie îi sugeră să cheme doctorul, dar ea se opuse.

— Nu e nevoie, serios. O să mă duc în camera mea, să mă întind puţin în pat.

Îi povesti tot ce se întâmplase, iar el ascultă în liniște.

— Nu putem face nimic până când nu vine raportul de la poliţie.

Dacă a fost o problemă la frâne, probabil că n-o să se întâmple nimic. Nimeni n-a fost rănit, slavă Domnului! Și chiar n-ai mai avut frâne?

— Nu, absolut deloc!

— Nu-ţi face griji, o să se lămurească lucrurile.

— Jamie, cum se poate ca frânele să nu mai funcţioneze așa, dintr-odată?

— E un lucru destul de neobișnuit. Cea mai simplă explicaţie ar fi că n-ai mai avut lichid de frână. Ai verificat nivelul lichidului?

— N-am verificat nimic, în afară de benzină și cauciucuri, recunoscu ea. Încă nu i-am făcut nicio revizie.

— În cazul ăsta, e foarte greu de spus. Doar dacă…

— Ce anume?

— Nu, e imposibil!

— Ce anume?

— Poate cineva a golit recipientul cu lichidul de frână, ca să apară problema asta la un moment dat.

— Vrei să spui că cineva ar fi putut să facă asta intenţionat ca să provoace un accident?

— Foarte simplu. Oricine ar fi avut acces la motor ar fi putut s-o facă. Dacă nu ai lichid de frâne, frânele nu funcţionează.

— Și recipientul se poate goli ușor?

— Da. Însă e posibil să fie o scurgere accidentală, din pricina unei conducte care s-a spart.

— Dar magazinul de la care am cumpărat mașina? Dacă au făcut o greșeală?

— Nu, clătină el din cap. Dacă n-ar fi uitat să-ţi pună lichid de frână, ai fi avut probleme de la bun început. Nu,

problema nu e la cei care ţi-au vândut mașina. Ai puţină răbdare și poliţia îţi va spune exact despre ce a fost vorba.

Wendy urcă în camera ei, bucuroasă că reușise s-o evite pe Lida, deoarece nu voia să povestească încă o dată ce se întâmplase în accident. Se gândi la cuvintele lui Jamie. Nu știa foarte multe despre mașini, dar i se părea puţin probabil ca o conductă să se fisureze, la câteva zile de la cumpărea automobilului. Dar care era alternativa? Că cineva pusese la cale accidentul? Dar cine? Și de ce?

Toată lumea care avea acces la mașină – așa îi spusese Jamie.

Garajul era încuiat, dar cheile erau în hol și oricine ar fi putut să le ia. Dar cine ar fi vrut ca ea să aibă un accident? Nu se putea gândi decât la Georgie More, dar ea nu era în preajmă. Se hotărî să discute cu Darnley, când se va întoarce acasă.

Se înfioră ușor, dar îşi spuse că temerea ei nu avea suport. Nu se putea ca tocmai Darnley să-i dorească răul. Sau se putea?

* * *

Accidentul rămase un mister. Darnley, care era o persoană foarte cunoscută în Cupar, avu o discuţie foarte lungă cu poliţiștii, apoi îi povesti totul lui Wendy.

— Sistemul de frânare n-avea nicio defecţiune, dar nu aveai nicio picătură de lichid de frână. Acesta este motivul pentru care n-au funcţionat frânele. M-am oferit să plătesc reparaţiile camionului, dar mi-au spus că nu este nevoie. Asigurările se vor ocupa de asta.

E un adevărat mister! Au căutat o garnitură slabă, o fisură la vreo conductă, dar totul este în ordine. Poliţiștii nu-și explică ce s-a întâmplat.

— Jamie a spus că e posibil să se scoată tot lichidul de frână, îi spuse ea pentru prima dată lui Darnley.

— Da, se poate, dar cine ar vrea să facă așa ceva? Și, mai ales, pentru ce?

— Ca să provoace un accident?

— Vrei să spui, deliberat?

Darnley izbucni în râs.

— Nu prea cred, draga mea. Cine să facă una ca asta? Jamie are o imaginaţie foarte bogată! Nu, rămâne un mister!

Nu era atât de încrezător pe cât voia să pară, pentru că un inspector de poliţie îi sugerase același lucru când îl întrebase cine avea acces la mașină.

— O să cumpărăm o altă mașină, îi spuse el.

— Nu sunt sigură că vreau alta.

— Nu trebuie să lași accidentul acesta să te tulbure atât de tare.

O să cumpărăm o altă mașină, și asta cât mai repede.

Wendy știa că o mașină era utilă, pentru că avea foarte multe drumuri de făcut, mai ales în perioada în care căutau o casă nouă.

A doua zi, merseră în oraș, la magazinul auto. De această dată, Darnley alese un model la care capota se deschidea numai dinăuntru, spre ușurarea lui Wendy. Cu toate că nu credea că accidentul fusese plănuit, faptul că rămăseseră atâtea întrebări fără răspuns îi dădea un sentiment de nesiguranţă.

Pentru că vremea se îmbunătăţi și ploaia se opri, ea și Jamie puseră la cale o nouă ședinţă de pictat, în aer liber. Jamie alese un loc la poalele unui deal, ferit de vântul care bătea, dar și de ochii curioșilor, deoarece nu se vedea de la șosea.

Când află, Darnley o privi îngrijorat.

— Să ai grijă, draga mea, o sfătui el. Acolo drumul e destul de accidentat și poţi să te rănești foarte ușor.

— Sigur că o să fiu atentă, dar nu cred că trebuie să faci atâta caz de ieșirea asta. N-o să păţesc nimic.

El oftă prelung. Se părea că nu făcea și nu spunea nimic bine în ultimele zile, pentru că Wendy era veșnic

nemulţumită. Pe lângă problemele cu vânzarea castelului și încercările de a extinde activitatea de export a fabricii, atitudinea soţiei sale era greu de suportat. În plus, apăruse o complicaţie în legătură cu casa din Falkland, așa că avea foarte multe pe cap.

— Să nu uit! îşi aminti el. Trebuie să plec la Londra, pentru trei zile. O să plec mâine, cu trenul de noapte, stau două nopţi și mă întorc sâmbătă dimineaţă.

— O să fii acasă la cină, mâine seară?

— Nu, din păcate. Mâine după-amiază mă duc în Edinburgh, să mă întâlnesc cu cineva, după care plec direct la Londra. O să mă întorc sâmbătă după-amiază.

— Foarte bine.

Deranjat de tonul ei indiferent, Darnley ridică din umeri și ieși din cameră.

Când află aceste planuri, Jamie se arătă foarte interesat.

— Așadar, o să fie plecat trei nopţi?

— Da. Miercuri, joi și vineri. De ce?

— Așa. Făceam conversaţie, nimic mai mult… Și eu o să fiu plecat vineri noapte. Trebuie să plec la Edinburgh și o să dorm acolo, dar sâmbătă mă duc acasă. Se întoarce Georgie și vreau să fac curăţenie, să aranjez totul.

— Se întoarce? Dar unde a fost?

— Peste tot, râse el. Acum e la Londra.

— Georgie e la Londra?

— Da. Face cumpărături, ca întotdeauna înainte să plece în străinătate. Are o prietenă care-i permite, uneori, să stea în apartamentul ei din Mayfair. E plăcut să fii bogat! zâmbi el larg.

— Da… Și spui că se întoarce sâmbătă?

— Exact.

Poate că știa la ce se gândea Wendy, dar nu comentă.

— Avem două zile întregi pe care putem să le dedicăm picturii, spuse el. Mi-ar plăcea să iau unul sau

două din desenele tale la Edinburgh, să le arăt cuiva. Dacă se poate…

— Ia-le pe toate, cu plăcere.

— Numai câteva. Poate chiar o să reușesc să le vând.

— De ce-ţi baţi capul cu mine? îl întrebă ea, cu sinceritate.

— De ce nu? Ești drăguță, talentată și, într-un fel, îmi pare rău pentru tine.

— Îţi pare rău pentru mine? De ce?

— Cred că o să te superi, dar tu ai întrebat… Nu cred că locul tău e aici, în familia asta de nebuni. Ești mult mai bună pentru ei!

— N-am mai auzit asta! râse Wendy, puţin uimită. Credeam că nu sunt îndeajuns de bună!

— Nu se poate să spui asta! Oricum, ești cu adevărat talentată și meriţi să fii încurajată. N-o să te îmbogăţești din pictură, dar nu cred că te interesează asta, nu-i așa?

— Absolut deloc.

— Nu prea te interesează banii, nu? întrebă el, cu șiretenie.

Wendy făcu o scurtă pauză înainte să răspundă.

— Nu. Nu prea m-am gândit la acest lucru, dar acum îmi dau seama că nu mă interesează. Banii n-au importanţă pentru mine.

— Un punct de vedere simplu, absolut încântător! După cum spuneam, ești mult prea bună pentru această familie. Ar fi fost mult mai potrivit să te căsătorești cu mine, și nu cu Darnley. Am fi putut locui singuri, într-o casă a noastră, am fi pictat împreună și am fi îmbătrânit acoperiţi de vopselele pe care le iubim atât de mult.

Începu să râdă.

— Desigur, eu nu-mi permit să mă însor, așa că nu considera vorbele mele o cerere în căsătorie.

Ea făcu ochii mari, bulversată. Uneori, i se părea imposibil să-și dea seama dacă vorbea serios sau glumea.

— Dar m-am măritat cu Darnley!

— Să sperăm că nu vei ajunge să regreţi acest lucru!

— Nu e frumos să spui așa ceva unui prieten. Am crezut că suntem prieteni…

— Suntem, afirmă el. Întreabă-te un singur lucru, Wendy. Cred că ai observat că Darnley este destul de criticat – de Lida, de Dirk, de mine. Din ce cauză? Te-ai întrebat vreodată?

— Georgie îl place, spuse ea, nesigură.

— Poftim?!

Camera se umplu de hohotele lui de râs.

— Georgie nu dă doi bani pe el.

— Dar…

— Nu, nu, spuse el, clătinând din cap. Când se plictisește, aleargă după orice bărbat care-i iese în cale și adoră să provoace neînţelegeri. E o ticăloasă răsfăţată.

Vocea lui era joasă și dură, iar Wendy privi cu uimire schimbarea din atitudinea lui. Jamie îşi recăpătă rapid controlul și-i înconjură umerii cu braţul.

— Iartă-mă! Purtarea mea e îngrozitoare… Singura mea scuză este că sunt îngrijorat din pricina ta.

Ea preferă să păstreze tăcerea, neștiind cum să interpreteze comportamentul și cuvintele lui. Era mult mai preocupată de Darnley ca să-și mai facă griji și pentru Jamie.

Capitolul 10

Wendy se trezi devreme sâmbătă dimineaţă, dar zăbovi câteva minute în pat, ca să-și adune gândurile. Era singură în tot castelul, pentru că Darnley era la Londra – ca și Georgie, îşi aminti ea – iar Jamie îşi petrecuse noaptea în Edinburgh. Chiar și Lida era plecată.

Cu o zi în urmă, anunţase că Chalmers avea s-o ducă la Perth, unde fusese invitată de niște „prieteni”. Plecarea ei o luase prin surprindere pe Wendy, care uitase s-o

întrebe cum ar putea s-o găsească, dacă apărea vreo urgenţă.

Se ridică și se duse la fereastră. Era o zi senină, mult prea frumoasă ca să fie petrecută în casă. De aceea, îşi propuse să-și facă niște sandvișuri și cafea și să se ducă în golfuleţul din apropierea castelului. Îi plăcea din ce în ce mai mult plaja îngustă, cu bolovani mari, acoperiţi de alge. Descoperise chiar și un loc în care se putea adăposti de vânt și ploaie, în cazul în care vremea se înrăutăţea brusc. Era un loc liniștit și-i era recunoscătoare lui Jamie că i-l arătase.

După un mic dejun târziu, se îndreptă spre aleea care conducea către golful situat mai jos faţă de castel, cam la cinci sute de metri distanţă. Era îmbrăcată destul de gros şi-şi prinsese părul cu o eșarfă galbenă. Avea cu ea un roman, dar și un caiet de desen, pentru că de câteva zile încerca să deseneze pescărușii din golf. Era foarte veselă și chiar fredona încet o melodie în timp ce cobora dealul. Pe un umăr avea un scaun pliant, pe care-l desfăcu îndată ce ajunse în golf.

Își turnă o ceașcă de cafea și se relaxă în scaun, privind spre cerul senin și marea albastră. Nu o trăgea inima să facă nimic, nici măcar să citească. Se bucura că era departe de toţi și de toate, așa cum se întâmpla în Leaderfoot, când pleca singură să se plimbe prin împrejurimi. Închise ochii, amintindu-și acele zile fericite și, pe nesimţite, adormi.

Când se trezi, avu senzaţia ciudată că ceva nu era în regulă. Se uită la ceasul de la încheietura mâinii stângi și văzu că dormise mai bine de două ore. Era ora douăsprezece și jumătate. Uimită că dormise la numai câteva ore după ce se trezise, Wendy îşi dădu seama că era mai obosită decât crezuse.

Acum, însă, era complet trează și înfometată. Scoase din coș sandvișurile făcute acasă, cu șuncă, brânză,

friptură rece și roșii. Își turnă o ceașcă de cafea și începu să mănânce. Un al șaselea simţ o făcu să se uite în spatele ei și văzu ceva rostogolindu-se din vârful dealului. Scoase un ţipăt și se lăsă pe spate, căzând cu scaunul, chiar în clipa în care un bolovan foarte mare trecu prin faţa ei și ajunse în mare.

Wendy sări în picioare și privi bolovanul. Oricât ar fi părut de ciudat, cunoștea piatra care fusese aruncată – era una mare, albă, de pe deal, din locul unde începea poteca. Era înaltă de un metru și aproape la fel de lată. Oare ce se întâmplase? Ar fi putut să cadă pe ea! Atâtea accidente… Mai întâi, accidentul de mașină, iar acum piatra care ar fi putut s-o lovească.

Măcar acum era, cu siguranţă, un accident, îşi spuse Wendy.

Doar era singură acasă! Dar cum de se rostogolise piatra așa, fără niciun motiv? Urcă iute dealul și cercetă pământul în zona în care fusese piatra. Era intact, ceea ce însemna că aceasta nu se prăbușise sub propria greutate. Oare îl împinsese cineva?

Cu inima bătându-i nebunește, începu să alerge spre castel.

Intră prin ușa din spate și deschise brusc ușa care dădea spre hol.

În hol, cercetând scrisorile de pe măsuţă, era Georgie More.

— Tu!

Era ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă Wendy.

— Da, draga mea, răspunse tânăra, lungind cuvintele. Nu rămân la masă, așa că poţi să-mi oferi doar o plăcintă.

— Ce cauţi aici?

— Uite ce e! Dacă ai fi preferat să stau afară, în faţa ușii…

— N-am vrut să spun asta! Ce cauţi aici, astăzi?

Credeam c-o să fii acasă la tine!

— Așa e, am fost. Casa era încuiată și n-aveam cheie, așa că am venit aici să-l caut pe Jamie. Dar văd că nu e nimeni pe aici! Unde sunt toţi?

— Mătușa Lida se va întoarce în după-amiaza asta, iar Darnley este la Londra. Nu știai?

— Nu, nu mă ţine la curent cu ceea ce face. Ce păcat că n-am știut… Tocmai am plecat din Londra!

— Hmm! Jamie a plecat ieri la Edinburgh. Urma să rămână acolo peste noapte și apoi să se ducă acasă, ca să pregătească locuinţa pentru venirea ta.

— Ei bine, nu-i acolo.

— Poate ar fi bine să intri și să bei ceva.

— Dacă-ţi poţi permite…

Wendy ignoră remarca ei ironică și o invită în salon.

— Servește-te, te rog. Mă întorc în câteva minute.

Se duse în aripa servitorilor, acum părăsită, și cercetă toate camerele, atât la parter, cât și la etaj. În cele din urmă, ieși în faţa castelului, unde era parcat Rolls Royce-ul Georgiei.

Georgie era responsabilă de rostogolirea bolovanului? Dar știa oare că Wendy obișnuia să picteze în micul golf, ascunsă de privirile celor din casă?

Ar fi putut să știe lucrul acesta numai dacă i-ar fi spus Jamie…

Poate avea legătură și cu faptul că venise tocmai în acea zi, când nu mai era nimeni acasă. În plus, Georgie purta un costum de in de un alb imaculat. Era posibil ca Georgie să fi provocat accidentul, dar era foarte puţin probabil. Și nu avea niciun motiv, pentru că nu părea supărată din pricina faptului că Darnley se însurase.

Cineva încerca s-o sperie. Acum, când avusese timp să se gândească la tot ce se întâmplase, era sigură că așa stăteau lucrurile.

Bolovanul ar fi putut s-o lovească, așa că oricine ar fi

fost, voia doar s-o sperie și nu s-o omoare. Și aceeași persoană fusese responsabilă pentru faptul că frânele mașinii ei nu funcţionaseră.

Cine voia să scape de ea? În noaptea dinaintea accidentului de mașină, la castel se aflau Jamie, Darnley și Dirk, dar acum nu era nimeni.

Jamie ar fi trebuit să fie la St. Andrews, dar, după cum spune a Georgie, nu era. Jamie ar fi putut să umble la mașină și tot el îi spusese că acest lucru era posibil. Poate că știa că, astfel, se dezvinovăţea. Respinse repede această variantă, spunându-și că Jamie era singura persoană care se purta frumos cu ea. Era singurul ei prieten de la castel!

Poate Dirk… Dar cu ce-l deranja pe Dirk prezenţa ei, de vreme ce oricum plecase la Aviemore?

Inevitabil, se gândi la Darnley. Darnley, cel care știa de golf și de faptul că-i plăcea să picteze acolo, cel care ar fi putut să umble la frânele mașinii ei, cel care ar fi trebuit să fie la Londra… Dar oare era? Observase faptul că Georgie fusese sincer surprinsă să afle că Darnley se aflase în același oraș cu ea. Surprinsă și, în același timp, dezamăgită. Faptul că nu i-a spus nimic lui Georgie însemna că avea de gând să se întoarcă repede?

Și totuși, multe întrebări rămâneau fără răspuns. De pildă, de unde ar fi știut el că Wendy avea de gând să-și petreacă ziua în golfuleţ? Ar fi putut să fie oriunde altundeva. Și de ce ar fi vrut s-o sperie? Chiar dacă se îndrăgostise de Georgie, așa cum fusese îndrăgostit de Lorna, nu trebuia să-și asume riscul de a o elimina.

Era suficient să-i spună că dorea să se despartă de ea și puteau divorţa foarte ușor.

Vocea Georgiei o făcu să tresară.

— Îmi admiri mașina, draga mea?

— Da, spuse ea, roșind violent. Sinceră să fiu, este foarte frumoasă.

— Ar trebui să fie, la cât mă costă s-o închiriez! Dar e

mult mai plăcut să merg cu ea decât cu o altă mașină de duzină și merită să plătesc mai mult. Cred că ar fi mai bine să mă întorc la St.

Andrews.

— Dar ziceai că n-ai cheie! N-ar fi mai bine să dai un telefon?

— Am încercat, dar nu răspunde nimeni. Jamie ăsta!

— Hai să mergem în bucătărie să pregătim o salată.

Georgie o privi cu curiozitate.

— Dar ce aveai de gând să mănânci la prânz?

Wendy se gândi la sandvișurile ei, făcute în urmă cu câteva ore.

— Eram pe plajă și voiam să pictez, așa că nu m-am mai gândit la masa de prânz.

— Așadar, ești singură acasă?

— Da, de azi-dimineaţă. Hai să mâncăm. Pun pariu că ţi-e foame!

— Recunosc că mi-este, spuse Georgie, pe un ton mult mai prietenos. E foarte ciudat că Lida nu este acasă. Unde a plecat?

— Chalmers a dus-o ieri la Perth și o va aduce înapoi cândva în timpul zilei de astăzi. I-am spus doamnei Buddo că poate să-și ia liber ca să-și viziteze niște rude. În plus, astăzi este ziua liberă a menajerei, iar grădinarul a fost bolnav toată săptămâna.

— Ai vândut castelul? întrebă Georgie când intrară în bucătărie.

— Nu, Darnley se ocupă de asta.

— Și cum este noua casă?

— A apărut o mică problemă și putem să ne mutăm acolo abia luna viitoare.

— Nu credeam că Darnley o să plece vreodată de aici.

Wendy îi înfruntă privirea.

— Te asigur că n-a fost nevoie să-l conving. De fapt,

el a fost primul care a adus vorba de vânzare, chiar înainte ca eu să locuiesc aici.

— Serios? Înseamnă că are amintiri neplăcute aici.

Wendy nu se putu opri să remarce că și ea căpăta amintiri neplăcute la castel.

* * *

Jamie telefonă după prânz.

— Mă gândeam să te întreb dacă ai vreo veste despre Georgie, îi spuse el lui Wendy. Am avut o problemă cu mașina și a durat foarte mult reparaţia. Am tot sunat acasă la noi, dar n-a răspuns nimeni.

— E aici.

— Ce caută acolo? De ce nu m-a așteptat acasă?

— Pentru că a plecat fără cheie și n-a avut cum să intre.

— Înţeleg.

— Vrei să vorbești cu ea?

— Nu. Plec chiar acum către tine, pentru că mi-am uitat acolo o valiză. Spune-i lui Georgie că vin imediat.

La o oră după venirea lui Jamie, sosi și Darnley, cu o mașină de serviciu care-l așteptase la gară. La scurt timp, opri în faţa castelului mașina lui Chalmers, care o aduse pe mătușa Lida. Wendy observă, cu interes, că Lida era mult mai prietenoasă decât fusese înainte de plecare.

După ceai, Jamie și Georgie plecară, iar Lida urcă în camera ei.

Se întuneca rapid și Wendy știa că avea puţin timp la dispoziţie, așa că intră direct în subiect:

— Darnley, știi bolovanul acela mare de pe deal?

— La capătul potecii? Da, îl știu. Când eram copil, m-am urcat pe el și am ameţit. N-am fost niciodată atât de speriat! De ce întrebi?

— Nu mai e acolo.

— Nu mai e? Cum adică?

— A căzut la vale, până în mare.

El se încruntă, nelămurit.

— Glumești?

— Nu, deloc.

Wendy era foarte atentă la soţul ei și încerca să surprindă fiecare nuanţă a vocii lui.

— Draga mea, sunt foarte obosit și n-am chef de glume.

Bolovanul ăla stă acolo de ani de zile. Nu se poate s-o ia la vale, așa, pur și simplu! Îmi imaginez că cineva poate să-l împingă, dacă se străduiește, dar… A fost cumva o alunecare de teren?

— Vino să vezi. Mai avem timp.

Îl conduse pe deal și-i arătă locul unde încă se vedeau scaunul pliant, coșul, blocul de desen.

— Erai acolo, jos, când a căzut? întrebă el, neîncrezător.

— Da, acolo eram. Și n-a fost nicio alunecare de teren. Acesta este al doilea.

— Al doilea ce?

— Al doilea incident. Mai întâi frânele, iar acum bolovanul care se rostogolește brusc.

— Ce vrei să spui? Că cineva încearcă să te omoare?

— Mă întrebam…

— Cine ar vrea să facă asta?

O prinse de braţe și o strânse cu putere.

— Nu cred că vorbești serios!

— Speram să ai o idee, o explicaţie. Până atunci, ar trebui să cobor, să-mi iau blocul de desen. S-ar putea să plouă la noapte.

— Stai aici! Mă duc eu.

Coborî rapid dealul, îi adună lucrurile și urcă înapoi la fel de repede.

— Hai să intrăm în casă, îi spuse el pe un ton dur. Aici nu putem să discutăm.

Urcară în dormitor, cu o oră înainte de cină.

— Chiar crezi că cineva încearcă să te omoare? repetă el, după ce intrară în casă.

— Ai o altă explicaţie?

— Nu știu ce să cred. Te-ai purtat atât de ciudat în ultima vreme…

— Și asta te surprinde? Având în vedere circumstanţele, nu cred că ai de ce.

— Despre ce circumstanţe vorbești? întrebă Darnley, foarte serios.

— În primul rând, nu mi-ai spus că ai un frate, îi aminti ea.

— Ţi-am explicat, nu? Huntly nu mai e un secret. Poate doar… e vorba de mai multe lucruri. Am avut un sentiment de vinovăţie, ţi-am spus, pentru că nu-l plăceam pe fratele meu. Sigur, aceasta se datora și faptului că eram îndrăgostit de soţia lui. Fir-ar să fie, Wendy! Majoritatea oamenilor nu vorbesc despre experienţele lor dinainte de căsătorie. În cazul meu, a vorbi despre Hunity înseamnă a vorbi despre Lorna. Ce bărbat vrea să-i vorbească soţiei sale despre o femeie pe care o iubit-o în trecut? Am mai discutat despre asta. Chiar trebuie să insistăm?

— Nu vorbesc doar despre Lorna și Huntly, spuse ea încet.

Vorbesc și despre alte lucruri – despre accidentul de mașină, despre bolovanul care se rostogolește fără motiv și…

— Și? insistă el, exasperat.

— Despre tine și Georgie în bibliotecă, neisprăvitule!

— Dumnezeule! Ai văzut asta?

Într-o fracţiune de secundă, el îşi aminti momentul când îi spusese Georgiei că între ei nu putea fi nimic.

— Da, am văzut.

— Acesta e motivul comportării tale? Nu pot să cred!

— Știu bine ce am văzut!

— Nu înţelegi, nu-i așa? A fost altceva… nu e așa cum

pare!

— Parcă e o replică dintr-un film, spuse ea, supărată. Ce înseamnă asta? O dorești?

— Doamne, nu! Niciodată! N-am dorit-o niciodată! Nu mai exagera. S-a întâmplat, atâta tot. M-a asaltat, s-a aruncat, pur și simplu, asupra mea. Georgie nu înseamnă nimic pentru mine. N-a însemnat niciodată!

— Tu spui asta, dar eu sunt în continuare îngrijorată.

— Îţi imaginezi prea multe lucruri. Cine ar vrea să-ţi facă rău?

Nimeni de aici, te asigur.

— Așadar, bolovanul acela a sărit, pur și simplu?

— Chiar tu ai spus că nu era nimeni acasă. Cine poate ști ce s-a întâmplat? Trebuie să recunosc că și eu sunt îngrijorat.

— E ceva!

Era, în egală măsură, supărată și speriată.

— Draga mea, mâine seară trebuie să plec la Inverness.

— Duminica?

— Da, pentru că am o întâlnire mâine dimineaţă, la ora nouă. O să mă întorc marţi, îţi promit. Acum mi-e teamă să te las singură.

Ea dădu din cap, ca și când nu l-ar fi crezut.

— Chiar trebuie să pleci?

— E o afacere importantă.

— Două nopţi? Duminică seară și luni seară?

— Da. După aceea, pot să stau acasă. Sunt sigur că totul o să fie în ordine. Cât despre Georgie… Era doar un flirt, nimic mai mult.

— Bine.

Darnley o luă în braţe.

— Mă mai iubești?

— Da, răspunse ea, cu un aer absent.

Era mult prea confuză ca să se gândească la

dragoste.

Capitolul 11

Luni seară, după cină, Wendy și Lida jucară canastă. Schimbarea din comportamentul mătușii Lida era remarcabilă, pentru că fusese prietenoasă toată săptămâna.

— La ce oră îl aștepţi pe Darnley, mâine?

— A spus că va veni înainte de prânz, ca să se schimbe și să bea o cafea, după care va pleca la fabrică.

— Sper că nu muncește prea mult. Spune-mi, ești fericită?

Întrebarea mătușii Lida o luă prin surprindere.

— Da, răspunse ea, după câteva secunde de pauză. Cred că sunt însărcinată, mătușă Lida.

— Minunat! Sper să fie adevărat, spuse Lida, surprinzând-o din nou. Sunt sigură că veţi fi fericiţi în noua voastră casă.

— Sper din toată inima.

Soneria telefonului le întrerupse conversaţia. Era Jamie.

— Mă întrebam dacă ai chef să facem ceva împreună mâine, o invită el. Georgie a plecat, iar eu sunt singur.

— A și plecat?

— Da. I-au telefonat niște prieteni și s-a dus pentru câteva zile undeva, la ţară. Cu mașina aia a ei care o costă o avere în fiecare zi!

Deci, ce zici? Accepţi?

— Hmm… Poate ar trebui să renunţăm de data asta, Jamie.

Darnley se întoarce mâine și nu știu cât timp o să stea la birou.

S-ar putea să-și ia liber restul zilei.

— Atunci, o lăsăm pe miercuri. Darnley este ocupat în acea zi.

— Da, mi-ar plăcea. Miercuri dimineaţă, bine? Vin eu la St.

Andrews?

— Nu, vin eu la tine. Ne vedem pe la zece.

Puse receptorul în furcă și se întoarse la jocul de canastă.

Încheiară jocul pe la ora zece și se duseră la culcare. Wendy făcu o baie fierbinte și citi preţ de cincisprezece minute, până când simţi că o cuprinde somnul și stinse lumina.

Dormi profund până a doua zi la ora șapte și jumătate, când sună ceasul. Când se ridică, observă că pe pat, peste pătură, era un obiect. Când se uită cu atenţie, văzu că era vorba de un cuţit – un cuţit obișnuit, de bucătărie, cu mâner de lemn și o lamă lungă, flexibilă. În lamă era înfiptă o hârtie pe care scria: *PLEACĂ ACUM, CÂT MAI AI TIMP.*

Se uită câteva minute fără să spună nimic, după care scoase foaia de pe lama cuţitului și o cercetă. Din pricina meseriei pe care o avusese, putea să spună că era o hârtie scumpă. Darnley avea trei cutii cu astfel de foi de hârtie, pe care le păstra pentru ocazii speciale. Ea n-o folosise niciodată, dar știa unde se aflau – într-unul din sertarele biroului.

Cineva intrase în camera ei în timp ce dormea. Dar cine? De un lucru era acum sigură – exista un complot, pus la cale ca s-o facă să plece de la castel. Oricine ar fi fost responsabil, era evident că nu voia s-o ucidă, pentru moment, dar era dispus să-și asume acest risc.

Trebuia să fie Darnley, își spuse ea. Cu siguranţă, s-a întors acasă în timpul nopţii, s-a strecurat în casă, i-a jucat această farsă stupidă, după care a plecat înapoi. Avea cheia de la intrare, folosea acel tip de hârtie, iar dacă era prins în casă, putea să spună că s-a întors mai devreme. Prezenţa lui în casă nu putea să stârnească bănuieli.

Era sigură că nu putea să fie Lida. Jamie era acasă, în St.

Andrews și apoi, cum ar fi putut să intre în castel în timpul nopţii?

Nu, cu siguranţă era vorba de Darnley! Propriul ei soţ încerca s-o facă să plece! Era incredibil și n-avea nicio logică… Care să fie motivul? Georgie More? Sau… O idee neplăcută îi încolţi în minte.

Putea fi din cauza Lornei? Lorna era în Perth, dar cine putea ști ce făcea Darnley în intervalul în care se presupunea că era la fabrică.

Își strânse buzele cu putere. Nu se va lăsa speriată de Darnley și, înainte să plece, va reuși să rezolve misterul. Până atunci, va trebui să aibă mare grijă de propria persoană.

Puse cuţitul și hârtia într-un sertar al mesei ei de toaletă și se schimbă, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

În timpul mesei, întrebă pe un ton voit nepăsător:

— A mai vorbit cineva cu Lorna în ultima perioadă, mătușă Lida?

Efectul fu remarcabil – Lida rămase nemișcată, dar mâinile începură să-i tremure.

— De ce mă întrebi asta? vru ea să știe, cu o voce gâtuită.

— Mă întrebam, pur și simplu… A făcut parte din familie mult timp.

— Este încă lady Blood, punctă mătușa Lida.

— Da, așa este. N-o mai vizitează nimeni?

— Eu, câteodată, recunoscu ea.

— Și Darnley? El nu se mai întâlneşte deloc cu ea?

— Va trebui să-l întrebi pe Darnley. Acum te rog să mă scuzi. Am multe lucruri de făcut în dimineaţa asta.

Wendy înţelese că atinsese un punct sensibil, dar nu află prea multe, așa că decise să aștepte până când Darnley avea să vină acasă. El sosi la ora unsprezece.

— Ce mult mă bucur că m-am întors acasă! O să despachetez și o să mă schimb. O să cobor în douăzeci de minute. Dar… N-ar fi mai bine să vii cu mine, draga mea?

— Ba da, vin. Ai avut o călătorie plăcută?

— Excelentă! Nu se putea mai bine.

— Ce bine dispus ești!

— Ca urmare a acestei călătorii și a călătoriei la Londra, am încheiat două contracte pentru export și s-ar putea să mai apară și altele. Mi-ai simţit lipsa?

— Da, cu siguranţă! Când ai plecat din Inverness?

— Am luat micul dejun devreme și am plecat repede, imediat după ora opt. De ce?

— Așa, mă întrebam. La micul dejun s-a întâmplat un lucru foarte ciudat.

El îşi ridică privirea din valiză și-i zâmbi.

— Ce anume?

— Am întrebat-o pe mătușa Lida dacă vreunul dintre voi se mai întâlneşte cu Lorna și a fost foarte uimită. Până la urmă, mi-a spus că, uneori, o mai vede.

— Nu prea des. Știi că mătușa Lida iese foarte rar. Da, cred că au păstrat legătura. Dar ce a fost atât de ciudat?

— Când am întrebat dacă tu o vezi pe Lorna, mi-a spus că ar fi mai bine să te întreb pe tine.

— Ţi-am spus deja că n-o văd.

— Da, dar de ce nu mi-a spus mătușa Lida acest lucru? De ce mi-a dat răspunsul ăsta ciudat?

— De unde să știu? Te frământă ceva, Wendy? Dacă da, spune limpede!

— Mă întrebam dacă tu și Lorna aţi reluat relaţia.

— Ce idee absurdă! exclamă el.

— Cred că este vorba de o altă femeie, iar ea nu este departe. La urma urmei, ai spus că nu este Georgie!

— O altă femeie? Ai înnebunit?

— Nu, și nici nu sunt șanse să mă înnebunească

cineva.

— Ce naiba spui acolo?

Aruncă pe pat cămășile și tricourile și o luă în braţe, dar ea se smuci și se eliberă.

— Ce-ţi mai trece prin cap? întrebă el, pe un ton dur.

— Nu sunt proastă, Darnley. Poate că sunt o tânără dintr-un oraș de provincie, dar mai știu și eu câte ceva.

— Ce știi? se încruntă el.

— Știu totul despre tine, dragul meu. Totul! Sau, mai bine zis, aproape totul… Încă nu sunt sigură cine este iubita ta.

— Nu există niciuna!

— Așa spui tu.

— Jur! Nu exiști decât tu și așa vor rămâne lucrurile!

Sinceritatea lui o impresionă și ieși în fugă din cameră, iar el rămase pe loc, privind lung în urma ei.

În acea noapte, rămase până târziu la birou. Când se întoarse, Wendy îl tratã cu răceală, iar Darnley nu avu ocazia să-i vorbească decât atunci când se retraseră în dormitor.

— Vreau să discut cu tine.

— Nu vreau să vorbesc, Darnley. Am prea multe lucruri la care trebuie să mă gândesc.

— Ascultă-mă! Este important!

— Nu este atât de important încât să nu poată aștepta. Vorbim mâine seară. Acum sunt obosită.

— Și eu sunt obosit, fir-ar să fie! Am avut niște negocieri foarte dure și n-am timp să-mi fac griji și din pricina prostiilor tale dramatice!

— Prostii dramatice, zici?

— Da!

— În cazul ăsta, nu mai am nimic să-ţi spun. Doamne, ce mult te-ai schimbat de când am venit aici!

— Eu m-am schimbat? întrebă el. Nu, nu eu, ci tu! Sunt momente când nu te mai recunosc.

— Abia aștept să plec, dar atunci când vreau eu! Așa că nu mai e nevoie să încerci să mă sperii. Și poţi să-ţi păstrezi castelul ăsta nenorocit! N-o să mai avem nevoie de casa din Falkland.

— Chiar ai de gând să pleci? întrebă el, neîncrezător.

— Da, atunci când vreau eu. Nu mai încerca să mă sperii!

— Nimeni nu încearcă să te sperie sau să te alunge! se răsti el.

— Prostii! Ţi-aș fi recunoscătoare dacă m-ai lăsa în pace.

— Cu plăcere! strigă Darnley, ajuns la limita răbdării. Dacă oricum pleci, înseamnă că nu mai avem ce discuta.

Nu mai schimbară niciun cuvânt până a doua zi dimineaţă, când plecă la birou.

— E miercuri, remarcă el. O să vin acasă după ora cinci.

Wendy îi aruncă o scurtă privire, dar nu-i răspunse. Răsuflă ușurată când îl văzu pe Jamie, care sosi la ora zece.

— Nu arăţi prea bine, îi spuse el. Sper că totul este în ordine.

— Mă simt foarte bine.

Remarca lui o surprinse.

— Așadar, totul e în regulă?

— Da.

Știa că i-ar fi făcut bine să vorbească, dar preferă să păstreze pentru ea discuţiile pe care le avusese cu Darnley.

— Ce mai face baronul nostru? S-a refăcut după călătorie?

— Da. Nu este o zi potrivită pentru pictat.

Afară ploua tare și nu dădea semne că se va opri curând.

— Așa e, admise el. Am ceva treabă în Perth. Nu vrei să vii cu mine, să luăm prânzul împreună? Poate că acolo

n-o să plouă… Și chiar dacă plouă, ar fi o schimbare binevenită.

— Da, e o idee bună. Avem timp de o cafea?

— Sigur că da.

Jamie se dovedi o companie plăcută. Ajunseră în Perth la ora douăsprezece și parcară în faţa unui hotel.

— Putem să intrăm aici să bem ceva, după care să urcăm în restaurant să luăm masa.

— Și cum rămâne cu treburile tale?

— Pot aștepta până după masa de prânz. N-o să dureze decât zece minute.

Intrară în bar, iar Jamie comandă ceva de băut.

— Arată bine, spuse Wendy.

— Și mâncarea e foarte bună, completă el. Acesta e locul unde mănânc ori de câte ori sunt în Perth. Tuturor ne place.

— Și Darnley vine aici?

— Toată lumea – Huntly, Darnley, Dirk, eu. E locul nostru preferat.

— Aha!

— Păreai foarte supărată azi-dimineaţă, insistă el. Ești sigură că totul este în ordine? Te îngrijorează ceva?

— Nu, sigur că nu, replică ea, ridicându-și bărbia.

Într-un fel, acesta era adevărul. Nu mai era îngrijorată, nedumerită sau speriată. Știa că Darnley urmărea ceva și se purta ca un copil – un copil periculos, care se dovedea capabil să-i pună viaţa în pericol. Dar se simţea în stare să-i ţină piept, chiar dacă acest lucru însemna sfârșitul căsătoriei ei. Putea să jelească mai târziu din pricina asta, dar trebuia să-i arate lui Darnley că nu putea fi alungată atât de ușor din familia lui.

După ce-și terminară băuturile, urcară în restaurant, iar Jamie alese o masă retrasă, într-un colţ. Locul era gol, dar în câteva minute începu să se umple.

— Întotdeauna se aglomerează în jurul orei unu, îi

explică el, privind mulţimea de clienţi care năvăleau în salon. Îmi place să ajung înaintea lor.

— Uite! exclamă Wendy, recunoscând un chip familiar. Uite-l pe Dirk!

— Dirk? tresări Jamie, surprins.

Wendy, în schimb, era uimită de tânăra care-l însoţea pe Dirk – înaltă, foarte frumoasă, cu părul strâns la spate cu o fundă mare.

Era tânăra din fotografii – Lorna Moncreiffe. Lady Blood!

— Dumnezeule mare!

— Cine e tânăra? întrebă Wendy.

— Vreo prietenă a lui Dirk, presupun.

— E Lorna Moncreiffe, nu-i aşa?

— De unde ştii? întrebă Jamie, privind-o cu atenţie.

— Am văzut fotografiile Lidei.

— Nu e genul de femeie pe care-l uiţi repede, nu-i aşa? Lorna şi Dirk! Mă întreb ce se întâmplă aici.

— Am crezut că Dirk este în Aviemore, spuse Wendy.

— E foarte scurt drumul dintre Aviemore şi Perth. Dar ce ciudat!

Wendy era foarte interesată de reacţia lui – părea nu numai surprins, ci şi deranjat de ceea ce vedea. Oare de ce? se întrebă ea.

Dirk nu-i văzuse pe cei doi. El şi Lorna stăteau la o masă în colţul opus al sălii. Wendy vedea profilul tinerei şi-şi dădu seama că era, într-adevăr, foarte frumoasă. Dirk părea foarte fericit în compania ei.

La un moment dat, încă o persoană se apropie de masa lor şi se aşează. Wendy abia îşi stăpâni un strigăt când îl văzu pe Darnley sărutând-o pe Lorna şi aşezându-se lângă ea.

— Ca să vezi! îl auzi ea pe Jamie. Vrei să ne aşezăm şi noi la masa lor?

— Nu! răspunse ea repede.

Darnley o minţise, îşi repeta ea obsesiv. Se întâlnise cu Lorna și chiar o sărutase. Deci, Lorna fusese femeia după care suspinase în tot acest timp, femeia pe care n-o uitase niciodată!

— Poate ar fi bine să terminăm mai repede masa și să ne retragem, sugeră Jamie.

— Da, cred că ar fi mai bine.

Brusc, îi veni o idee.

— Știai că vor fi aici, nu-i așa? îl luă ea la întrebări pe Jamie. Nu te așteptai să-l vezi pe Dirk, ci numai pe Lorna și pe Darnley. Așa este?

— Ești foarte deșteaptă. Nu știam cu exactitate, dar presupuneam.

— Se întâlnesc cu regularitate, nu?

— Va trebui să-l întrebi pe Darnley, răspunse el cu blândeţe.

— Nu-mi spune și tu asta, îi ceru ea. Miercurea… Normal! Îmi spunea că are întâlniri, că nu poate să vină acasă la prânz, că e o zi foarte plină. Ce proastă am fost!

— Nimeni nu te consideră proastă, încercă el s-o liniștească. Cu toate astea, trebuia să afli la un moment dat. Ţi-am mai spus, ești prea bună pentru familia Blood. Presupun că acum o să-l părăsești, nu-i așa?

— Să-l părăsesc? Numai atunci când o să hotărăsc eu. Oricum, îţi mulţumesc că m-ai adus aici. Presupun că ai avut intenţii bune, ca și Dirk, dar adevărul este că îmi doresc să nu vă fi cunoscut pe niciunul dintre voi.

— Dirk? Ce legătură are Dirk? întrebă Jamie.

Ospătarul îi întrebă dacă doreau desert, dar Wendy spuse că voia doar o cafea neagră, iar Jamie îi urmă exemplul.

— Dirk mi-a vorbit despre moartea lui Huntly și despre bănuielile care planează asupra lui Darnley. Dacă o iubea pe Lorna și o iubește și acum, după ce l-a ucis pe Huntly, mă întreb de ce și-a mai bătut capul să se însoare

cu mine.

— Ţi-a spus Dirk că Darnley l-a ucis pe Huntly?

— A spus că bănuiește. Dirk mi-a spus că toată lumea știe asta.

— S-a vorbit despre asta, e adevărat. Nu crezi că ai aflat destule, Wendy? Vrei să-ţi spun ce ar trebui să faci?

— Ce?

— Te duc acasă, iar tu îţi faci bagajele, te urci în mașină și pleci la mătușa ta. Am să-i spun eu lui Darnley.

— O să-i spun chiar eu, dacă nu te deranjează. Și n-o să plec decât după ce putem la punct câteva lucruri. Abia aștept să discut cu el în seara asta, când se întoarce acasă.

— Nu cred că e bine să procedezi așa, o sfătui Jamie, ușor iritat.

Chiar ar fi o prostie! Va încerca să te facă să te răzgândești, ca să nu mai spunem că este periculos.

— Cum adică, periculos? Te gândești la Huntly? Pe mine n-o să mă înece, stai liniștit!

— Mă gândeam la problemele pe care le-ai avut cu mașina.

— Așa e, Darnley a fost, aprobă ea. Te rog să mă duci acasă, Jamie. Dar n-am să plec de acolo până nu-l fac să mărturisească tot ce-a făcut, și încă în faţa mătușii Lida.

— Să nu faci asta!

— Dar pe tine de ce te interesează ce se întâmplă? M-ai adus aici știind că o să-i văd. Doar nu te așteptai c-o să plec fără să le spun nimic.

— Aș putea să-ţi explic eu.

— Sunt în stare să aflu eu singură explicaţiile! I-am dat o șansă, spuse ea cu ochii în lacrimi. I-am spus că, dacă este ceva ce trebuie să știu, să-mi spună. L-am întrebat direct dacă se întâlneşte cu Lorna, iar el mi-s spus că nu. Iuda! Cum a putut să mă privească în ochi și să nege?

— L-ai întrebat direct?

— Da!

El mestecă în cafea fără să spună nimic, apoi ridică privirea spre ea și-i zâmbi.

— Bine, cum vrei tu, aprobă Jamie. Poate că așa e mai bine. Nu l-am plăcut niciodată, Wendy, și am știut că nu vă potriviţi din prima clipă în care v-am văzut împreună. Eşti mult prea bună pentru el! Nu-mi place s-o spun, dar este un tip lipsit de scrupule.

Wendy făcea eforturi să-l asculte pe Jamie, pentru că nu putea să fie atentă decât la soţul ei care o privea cu afecţiune pe Lorna și râdea împreună cu ea.

Terminară cafelele și plătiră nota, după care se strecurară nevăzuţi din restaurant. Jamie porni spre castelul Lour, dar după câteva sute de metri veni cu o propunere:

— Ce-ar fi să mergem la mine? Când o să ajungă la castel și o să vadă că nu ești acasă, o să se îngrijoreze. N-o să-i strice să fie puţin speriat… Poţi să-i telefonezi mai târziu și să-i ceri să vină să te ia. În felul acesta, o să ai controlul asupra situaţiei.

Era pe punctul să refuze, când îşi dădu seama că nu era nimic rău în a-l face pe Darnley să sufere puţin.

— Bine, acceptă ea. Nu mă deranjează.

— Bun!

Nota de satisfacţie din vocea lui o uimi pe Wendy. Nu pricepea de ce bucura atât de mult de această situaţie.

* * *

Darnley se întoarse acasă la ora cinci, foarte bine dispus. La birou, stând în faţa unui dosar din care nu înţelegea nimic, decise că era momentul să-i spună tot adeăvrul lui Wendy. Era ridicol ca soţia lui să creadă că alerga după alte femei! Putea să lămurească toate neînţelegerile care existau între ei și să alunge toate îndoielile care umbreau relaţia lor fericită, intimă, împlinită, care-i bucura pe amândoi în urmă cu câteva

săptămâni.

— Unde e Wendy? o întrebă el pe mătușa Lida.

— Habar n-am.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— A plecat cu Jamie la Perth, înainte de prânz. A spus că o să se întoarcă după-amiază.

— La Perth? se încruntă Jamie. De ce tocmai la Perth?

— Jamie avea niște treburi acolo.

— Cu ce mașină au plecat?

— Cu vechea camionetă a lui Jamie. Mașina ei ar trebui să fie în garaj.

— Oare de ce a întârziat până la ora asta?

— Trebuie să vină din clipă în clipă. Vrei un ceai?

Se duse în garaj și văzu că mașina era la locul ei, după care se întoarse în casă, neliniștit.

Să ia masa în Perth! îşi spuse Darnley. Sper ca Jamie să fi avut destulă minte și să n-o fi dus la hotelul unde o cunoscuse pe Lorna!

Ridică telefonul și formă numărul lui Jamie, descoperind cu surprindere că acesta era acasă.

— Sunt Darnley. Știi cumva unde e Wendy?

Urmă o scurtă pauză.

— Nu știu. Am lăsat-o în Perth.

— Fără mașină? Cum adică, ai lăsat-o în Perth?

— N-a vrut să se întoarcă acasă cu mine. Avea bani – numerar, cecuri, cărţi de credit. Am avut impresia că vrea să se ducă la mătușa ei. Când am plecat, se îndrepta spre oficiul poștal ca să trimită o telegramă.

— Unde aţi luat prânzul? La locul obișnuit?

— Evident!

— Cum ai putut să fii atât de prost, Jamie? Tocmai într-o zi de miercuri!

— Adevărul este că am dus-o acolo intenţionat, cu gândul că o să-i fac o surpriză când o să intri în restaurant.

Dar n-a mers! A recunoscut-o pe Lorna, s-a supărat foarte tare și a refuzat să vină și să discute cu voi. Nu i-ai spus de zilele de miercuri?

— Nu, oftă Darnley.

— În cazul ăsta, de ce mă faci pe mine prost?

Darnley trebuia să recunoască faptul că Jamie avea dreptate.

N-ar fi fost nicio problemă dacă i-ar fi văzut pe cei doi după ce ar fi aflat cum stăteau lucrurile. Acum, era foarte greu să-i explice întâlnirile cu Lorna și faptul că zilele de miercuri erau speciale.

— Crezi că a plecat la Leaderfoot?

— Nu mi-a spus foarte clar, dar eu așa am înţeles. Am încercat s-o conving să vină acasă, însă n-a acceptat. N-am putut s-o forţez!

— Nu, sigur că nu. Nu e vina ta.

— Vreau să te întreb și eu ceva. Ce căuta Dirk în Perth?

— Acum nu mai e niciun secret, pentru că o să apară în toate ziarele de mâine. El și Lorna se vor căsători și vor locui la Aviemore.

După vânzarea castelului, mătușa Lida o să se ducă să locuiască împreună cu ei.

— Lorna și Dirk?! Căsătoriţi?!

— Mă gândeam eu c-o să te ia prin surprindere!

— De ce se căsătoresc?

Întrebarea îl miră pe Darnley peste măsură.

— De ce nu? Doar nu te gândeai c-o să rămână singură toată viaţa!

— Credeam că n-o mai interesează bărbaţii.

— Ţi-a spus ea asta? Nu cred că a simţit vreodată asta, cu adevărat.

— De când durează relaţia?

— Am înţeles că se întâlnesc de câteva luni, dar ar fi mai bine să-i întrebi pe ei, nu pe mine. Îmi pare rău, dar

trebuie să închid.

Sunt îngrijorat din pricina lui Wendy.

— Da, sigur. Îmi pare rău, dar m-ai luat prin surprindere.

Puse receptorul în furcă și se duse la mătușa Lida, căreia îi spuse tot ce aflase de la Jamie.

— Ar fi trebuit să-i spui.

— Știu, dar mi-a fost foarte greu. Am vrut să-i spun când socoteam eu de cuviinţă, când eram pregătit, dar Dirk a grăbit lucrurile când i-a povestit de relaţia dintre Lorna și mine. La naiba!

Noaptea trecută m-a acuzat că o înșel cu alte femei – avea impresia că am o relaţie atât cu Lorna, cât și cu Georgie! Nu știu de unde a scornit așa ceva! Oricum… înţelegi de ce este atât de greu.

— Da, înţeleg, răspunse Lida, încet. Ce ai de gând să faci?

— Cred c-o să iau mașina și o să mă duc la Leaderfoot. Vrei să suni tu la birou mâine dimineaţă și să anunţi că nu mă duc?

— Nu poţi să-i trimiţi o telegramă mătușii ei?

— Nu cred că ar fi frumos din partea mea. Mai bine plec… Cred că o să mă întorc în noaptea asta. Să nu mă aștepţi!

— Darnley! Acum, că Lorna și-a refăcut viaţa… Ceea ce încerc să-ţi spun e că ar trebui să te împaci cu Wendy. N-am plăcut-o prea tare la început, dar a fost vina mea. Cred că știi de ce.

— Da, știu.

Îi înconjură umerii cu braţul, într-un gest plin de afecţiune pe care nu-l mai făcuse de mult timp.

— Ai suferit foarte mult din pricina Lornei și a lui Huntly.

— Așa e, recunoscu ea. Am fost foarte supărată.

— Te rog, adu-ţi aminte că eu n-am avut nicio

legătură. Am vrut să fug cu Lorna, dar ea n-a acceptat și cu asta, basta! Restul a fost un accident nefericit.

— Dacă spui tu…

— Da, spun. Acum trebuie să plec, pentru că drumul durează două ore. Suni la birou, dacă nu mă întorc, da? Poate rămân acolo peste noapte.

— Bine.

Scoase mașina din gaaj și se îndreptă spre Leaderfoot. Ajunse cu un sfert de oră înainte de ora opt, iar mătușa Heather îi deschise extrem de mirată.

— Tu erai! Intră!

Se uită peste umărul lui.

— Unde e Wendy?

El intră în hol.

— Nu e aici?

— Nu. De ce ar trebui să fie aici?

— Am crezut…

— Ar fi mai bine să intri și să stai jos până pregătesc un ceai, spuse mătușa Heather, foarte hotărâtă. După aceea, poţi să-mi spui tot.

După ce aduse cești le de ceai și prăjituri proaspete, se așeză lână el.

— Acum, spune-mi. Despre ce e vorba?

— Ai primit o telegramă de la Wendy după-amiaza asta?

— Nu.

— Și n-a fost aici?

— Nu.

— Dumnezeule! Mă întreb unde e?

Îi povesti totul, de la bun început, inclusiv întâlnirea din acea zi, de la hotelul din Perth.

— Înţeleg că n-ai fost foarte sincer cu Wendy, concluzionă ea.

Dar cred că înţeleg de ce. Dacă nu e cu prietenul tău Jamie în Perth și nu e nici aici, unde poate fi?

— Nu știu. Singurul lucru... Poate a aflat unde locuiește Lorna și s-a dus să discute cu ea. Unde este cel mai apropiat telefon?

— La vecina de alături. Vino cu mine.

Darnley telefonă și află că Lorna și Dirk n-o văzuseră pe Wendy.

— Ce-o să faci acum? îl întrebă mătușa Heather, care-l îmbărbătă cu un pahar de coniac.

— N-am nicio idee. Presupun c-o să mă duc acasă și o aștept să văd ce se întâmplă. Dacă are destui bani la ea, ar putea fi oriunde.

Poate stă la un hotel!

— Tinerii din ziua de azi! clătină din cap mătușa, nemulţumită.

Capitolul 12

Jamie puse telefonul în furcă, după care, cu zâmbetul pe buze, intră în atelierul unde Wendy îi admira tablourile.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult.

— Era Darnley?

— Nu, era Georgie. Hai să mergem jos, să bem o cafea. Trebuie să plec pentru o jumătate de oră. O să te descurci singură, nu-i așa?

— Da, sigur.

Era nerăbdătoare să-l vadă pe Darnley, dar îşi dădea seama că, cu cât aștepta mai mult, cu atât era mai bine.

— Vino să stai lângă șemineu, iar eu o să mă ocup de cafea, o invită Jamie.

— Nu, e în regulă.

— Fă cum ţi s-a spus, zâmbi el. Nu uita că ești musafir aici!

Ea îl ascultă și se așeză lângă foc. Știa că-i va fi foarte greu să-și stăpânească lacrimile. Îl iubea foarte mult pe Darnley și nu voia să creadă că totul s-a terminat.

După câteva minute, Jamie reveni cu două căni

aburinde de cafea și un ibric plin.

— Uite, asta o să-ţi ajungă până mă întorc.

Adăugă zahăr și frișcă, dar cafeaua avea un gust amar.

— Este un soi special, îi explică el. Ar fi trebuit să-ţi spun. Unele persoane preferă să pună mai mult zahăr.

După ce terminară de băut, Jamie îşi luă haina și se pregăti de plecare.

— N-o să dureze mai mult de jumătate de oră. Dacă Darnley nu sună, ai putea să-l suni tu, dar sunt de părere că ar trebui să-l mai lași să aștepte puţin.

— O să aștept până te întorci.

— Cred c-o să sune curând. Cu siguranţă, mătușa Lida o să-i spună că ești cu mine.

— Mulţumesc, Jamie.

Își luă camioneta, se duse la St. Andrews și alimentă cu benzină.

Între timp, acasă, Wendy îşi mai turnă cafea și se așeză confortabil în fotoliu. Cafeaua nu i se mai părea atât de amară, dar îşi simţea capul greu și, curând, căzu în braţele somnului.

Când se trezi, o durere de cap nu-i dădea pace. După câteva clipe, îşi dădu seama că cineva o purta pe umăr, ca și cum ar fi fost un sac de cărbuni. Deschise ochii, dar era noapte și nu vedea nimic.

Încercă să se miște, însă descoperi cu uimire că avea mâinile și picioarele legate, iar la gură avea un căluș.

Oare unde era? auzi sunetul valurile, dar nu era suficient ca să înţeleagă unde era, cine o căra în spate ori de ce. Înţelese, din mișcările făcute, că erau pe o potecă pe un deal, iar răpitorul ei cunoștea foarte bine drumurile.

În cele din urmă, o lăsă jos, iar Wendy văzu că bărbatul purta o mască ce-i ascundea trăsăturile chipului. Avea un pulover albastru și pantaloni lungi, groși, iar mâinile îi erau ascunse sub mănuși de piele.

Intrară într-o grotă săpată în piatră, mult mai spaţioasă decât ar fi părut la prima vedere. După ce-i controlă legăturile de la mâini, picioare și gură, părăsi grota și o lăsă singură.

La lumina lunii, Wendy deslușea foarte puţine în jurul ei, dar avea senzaţia că intrarea în grotă i se pare cunoscută.

Dacă asta era ideea lui Darnley despre o glumă, exagerase! îşi spuse ea. Lacrimi grele începură să-i curgă pe obraz.

* * *

— Nu înţeleg, îi spuse Darnley mătușii sale a doua zi, la micul dejun. Știu că a fost surprinsă și supărată când m-a văzut cu Lorna, după tot ce i-am spus, dar nu este genul care fuge de mine, fără niciun cvuvânt.

— N-o cunoști prea bine.

— Ba cred c-o cunosc. În plus, n-are palton și nici mănuși la ea.

Și-a lăsat prea multe obiecte personale aici.

— Nu-ţi face griji, o să primești vești de la ea.

— Da, dar de ce nu s-a dus la mătușa ei?

Se lăsă o liniște apăsătoare, pentru că nimeni nu știa ce să răspundă.

— Trebuie să se întoarcă azi, spuse la un moment dat mătuşa Lida. Cu siguranţă a dormit la cineva, în Perth.

A doua zi, Jamie telefonă la castel și întrebă de Wendy. După câteva ore, veni în vizită la castel, cu un pachet mare în mână.

— Vreo veste?

— Nu, răspunse Darnley tăios, supărat de prostia lui Jamie.

— Mă întreb ce s-ar fi putut întâmpla…

— Ce e în pachet? întrebă mătușa Lida.

— Un cadou pentru Wendy. Sunt sigur că se va întoarce curând!

E un tabloul în acuarelă, copie a unui tabloul în ulei făcut de mine mai de mult. I l-am promis de mult și cred că i-ar face plăcere să-l găsească aici când se întoarce.

Tabloul reprezenta castelul și dealul din faţa lui, văzute de pe mare.

— Ce imagine neobișnuită, remarcă Darnley.

Era un tablou foarte frumos, pe care și-l imagină atârnând pe un perete din noua casă din Falkland, în cazul în care o vor mai cumpăra.

Lida se așează pe un scaun și-l priv încruntată pe finul ei.

— De ce a trebuit s-o duci pe Wendy la Royal Scone? vru ea să știe.

— I-am explicat lui Darnley, răspunse el, spăsit. Acolo mergem întotdeauna și m-am gândit că ar fi fost o surpriză plăcută să-l întâlnească pe Darnley la prânz. N-am știut că nu i-a spus despre vizitele lui la Perth.

— A fost o mare prostie din partea ta și sunt dezamăgită, Jamie.

Serios!

— Nu pot să spun decât că-mi pare foarte rău.

Darnley oftă prelung.

— Nu putem să-l învinovăţim pe Jamie pentru greșelile mele, spuse el. Eu sunt cel care ar fi trebuit să-i spună! Oricum, Wendy vorbea deja despre plecare.

— Poftim? sări mătușa Lida, foarte agitată. Cum adică?

— Era foarte ciudată în ultima perioadă, pentru că s-au întâmplat prea multe. Georgie a încercat să… O știi pe Georgie! S-a aruncat în braţele mele în bibliotecă, iar Wendy a văzut, din întâmplare. Dar cred că povestea cu bolovanul a pus capăt.

— Care poveste? întrebă pe un ton ridicat mătușa Lida.

Era pentru prima oară când cineva din casă afla ce

păţise Wendy.

— Adăugat la problema cu frânele de la maşină, a tras concluzia absurdă că cineva vrea s-o gonească de la castel.

Darnley avu impresia că văzuse o urmă de zâmbet pe chipul lui Jamie, dar dispăru rapid.

— Cum ar putea să cadă un bolovan atât de mare? întrebă Lida.

— E un mister, ridică Darnley din umeri. Nu era nimeni acasă la ora aceea.

Jamie tuși ușor, ca să atragă atenţia asupra lui.

— Dacă o crezi pe cuvânt că așa s-au întâmplat lucrurile…

— Ce vrei să spui?

— Bolovanul nu putea să cadă singur, deci trebuie să fie împins de cineva. Ai spus că nu era nimeni acasă. Te înșeli! Wendy era acasă!

— Vrei să spui că ea a rostogolit bolovanul și apoi a inventat o poveste despre faptul că era cât pe ce să fie rănită?

— Spun doar că e posibil, explică Jamie. Nu e treaba mea, dar se pare că scapi din vedere câteva lucruri. Povestea cu Georgie… Toată lumea o cunoaşte pe Georgie și știe că nu trebuie să dea importanţă unui asemenea gest. O soţie normală ar fi discutat subiectul cu soţul ei chiar atunci, când a văzut scena.

— Adică Wendy nu este normală?

— Se întâmplă ceva, dar nimeni nu înţelege ce anume. În mod clar, comportamentul ei nu este deloc normal. Și ce-i cu dispariţia asta? Tu știi mai bine decât mine ce s-a întâmplat, dar crezi că purtarea ei e normală? Oare nu și-a dat seama că a făcut o greșeală măritându-se cu tine, iar acum face în așa fel încât să ajungi în situaţia de a o da afară?

— Nu-mi vine să cred.

— Poate ar fi mai bine să plec. Păstrăm legătura, da? Ai anunţat dispariţia ei la poliţie?

— Sigur că nu! răspunse Darnley, destul de dur. În primul rând, e o problemă de familie, iar în al doilea rând nu a trecut destul timp ca să se justifice o plângere la poliţie. După cum a spus și mătușa Lida, probabil că o să ia legătura cu noi azi sau poate mâine. Dacă se duce la Leaderfoot, mătușa ei o să-mi telefoneze de la vecina ei.

Nu e treaba poliţiei!

— Sunt de acord, aprobă Jamie. O să plec, cred că n-ai nevoie de musafiri într-un asemenea moment.

— Nu trebuie să pleci.

— Cred că e mai bine. Ţinem legătura.

După ce-l conduse pe Jamie, Darnley se întoarse în cameră şi-şi turnă ceva de băut.

— Ești foarte tăcută, îi spuse el mătușii sale.

— Am multe lucruri la care trebuie să mă gândesc. E ceva ce tu nu știi…

— Ce anume?

— Wendy este însărcinată.

— Nu! Nu pot să cred!

— E rezultatul normal al unei relaţii dintre oamenii căsătoriţi, râse ea. Mi-a spus marţi seară. Nu cred că vorbea serios când îţi spunea că te părăsește.

— A spus că va face așa cum va vrea ea, când va vrea ea.

— Avea toate motivele să fie supărată – accidentul de mașină, povestea cu bolovanul, tu și Georgie. Ești un mare prost!

— Nimeni nu poate s-o oprească pe Georgie. Știi bine că mereu face ce vrea.

— Dar, dar tu ai complicat totul, pentru că n-ai fost sincer cu ea.

— Știu, oftă el. Am vrut să-i mărturisesc, dar Dirk a stricat totul când i-a spus de relaţia dintre Lorna și mine.

O idee încolţi în mintea lui Darnley.

— S-ar putea să fi inventat povestea cu bolovanul doar ca să atragă atenţia asupra ei, având în vedere că era însărcinată?

— Mă îndoiesc foarte mult. Încă n-a ajuns la momentul în care vrea să mănânce îngheţată la micul dejun. Trebuie să așteptăm, n-avem încotro.

Îi oferi nepotului ei unul din rarele ei zâmbete, încercând să-l îmbărbăteze.

— Bine.

Darnley termină băutura și se apropie de fereastră, privind în zare. Ceva, dar nu putea spune ce anume, nu era în regulă.

* * *

Frigul, întunericul, starea de disconfort și frica o aduseră pe Wendy în pragul unei crize de nervi.

Cel mai rău era că nu înţelegea ce se întâmplă cu ea. Își amintea, vag, că Jamie plecase de lângă ea să răspundă la telefon, după care adormise și se trezise pe umărul celui care o răpise.

Probabil că telefonul fusese un mod de a-l îndepărta pe Jamie din cameră. Darnley și-a dat seama că este acasă la el și a venit acolo. Era sigură că Darnley era responsabil, cu toate că nimic nu-i dovedea acest lucru.

Când o să-i dea drumul? De cât timp stătea acolo? Cât timp a dormit? Nu știa nimic sigur, dar avea senzaţia că fusese drogată. Sau poate atacatorul folosise cloroform.

Nu avea răspunsuri și se hotărî să doarmă, ca să prindă puteri.

Dar nu putea să facă asta, pentru că o durea braţul stâng, iar frigul o făcea să tremure incontrolabil.

Reuși în cele din urmă să aţipească și când se trezi îşi dădu seama că lumina slabă a lunii fusese înlocuită de primele raze de soare ale dimineţii. Își dădea seama că este într-o grotă săpată într-un deal de lângă malul mării,

dar mai multe nu știa.

La un moment dat, doi pescărușI intrară în grotă și se așezară foarte aproape de ea. În sfârșit, avea companie!

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Capitolul 13

După o stare de totală apatie a cărei durată nu putea s-o aproximeze, Wendy auzi că cineva se apropia de intrarea în grotă.

Același bărbat apăru în câmpul ei vizual – pantalonii negri, puloverul albastru, chipul acoperit cu o mască.

Se apropie de ea și-i scoase călușul, dar Wendy descoperi că nu era în stare să articuleze niciun cuvânt, pentru că gura îi era uscată.

— Ţi-e sete, nu? chicoti bărbatul.

— Darnley! reuși ea să îngaime.

— Mă tem că nu pot să te dezleg. Nu vreau să pleci la plimbare pe aici! Mă bucur că n-ai încercat să pleci. Cu mâinile și picioarele legate, ai fi avut parte de o căzătură urâtă.

— Darnley… Lasă-mă să plec.

— Îmi pare rău, dar nu pleci nicăieri.

Simţi cum o cuprinde frica.

— Ce ţi-am făcut?

— Ești o prostuţă care îmi stă în cale și care n-a vrut să plece acasă atunci când a fost avertizată. Te-am avertizat, nu? Oricum, răul a fost făcut!

— Ce rău?

— Ești însărcinată, nu?

— Cine ţi-a spus asta?

— Lida nu știe să ţină un secret.

Era destul de aproape pentru ca Wendy să simtă respiraţia lui mirosind a whisky.

— De ce nu ești mulţumit? întrebă ea.

Drept răspuns, auzi același râs straniu. Nu-i

recunoștea vocea și se întrebă ce făcuse ca să şi-o modifice și, mai ales, de ce era necesar acest lucru.

— Am crezut că vrei un fiu!

— Da, dar nu de la tine.

Cuvintele lui o făcură să se înfioare.

— Atunci, de ce te-ai mai însurat cu mine?

Bărbatul se aplecă și-i controlă cu atenţie funia din jurul gleznelor și a încheietuilor, apoi o așează cu spatele sprijinit de perete.

— N-o să-ţi mai pun căluș, spuse el, cu o politeţe exagerată.

N-are importanţă dacă strigi, pentru că nu te poate auzi nimeni.

— Nu poţi să mă lași aici.

— Ba pot și-am s-o fac. O să mai vin din când în când să văd dacă ai murit. Să nu-ţi faci gânduri că poţi ieși, pentru că ai nevoie de o coardă bine ancorată în peretele stâncii. Asta presupunând că ai putea să te dezlegi.

— Te rog… îl imploră Wendy. Lasă-mă să plec. N-o să spun nimănui și am să fac tot ce vrei tu.

— Nu se poate! Regret…

— De ce? reuși ea să-l întrebe. De ce?

El se opri în marginea ieșirii.

— Există, și de aceea trebuie să fii distrusă.

Wendy îl privi cum dispare în jos, pe perete, incapabilă să mai rostească vreun cuvânt.

* * *

— Am telefonat la toate hotelurile din Perth și la cele mai mari din Dundee, spuse Darnley la ora ceaiului. Nu e nicăieri. Pur și simplu a dispărut.

— Sunt foarte surprinsă că n-avem vești de la ea, comentă mătușa Lida. Ești sigur că nu s-a dus acasă? Poate că a convins-o pe mătușa ei să nu ne telefoneze.

— S-ar putea. Având în vedere cât de supărată e pe mine, e posibil să recurgă la astfel de stratageme. Poate ar

fi bine să mă duc până acolo.

— Mai bine telefonează-i vecinei mătușii. Mai bine dă-mi mie numărul de telefon. O să aflu imediat dacă cineva minte!

— Ai dreptate, recunoscu Darnley.

Dar rezultatul fu dezamăgitor. Mătușa Heather era înnebunită de spaimă și griji, iar nedumeririle sporiră. Unde putea fi?

— Poate că vrea să-mi dea o lecţie și o să apară după două sau trei zile, presupuse Darnley.

— Cred mai degrabă varianta asta decât prostiile alea cu frânele care nu funcţionează și bolovanul care se rostogolește din senin.

— Nu sunt prostii, precizează el. Nu există nicio explicaţie logică pentru ce s-a întâmplat cu mașina ei. Cred, ca și poliţia, că totul a fost premeditat, dar nimeni nu poate ști cine a avut un motiv pentru așa ceva. Adevărul e că oricine ar fi putut să umble la mașină, de vreme ce cheile stau în hol – Chalmers, Dirk, Jamie, eu.

Nici măcar nu e obligatoriu să fi fost un bărbat.

— Și bolovanul?

— Acela este un adevărat mister. Nimeni nu era aici în momentul prăbușirii. Eu eram la Edinburgh, Jamie era plecat pe undeva.

— A avut o defecţiune la mașină.

— Exact, uitasem. Chiar Wendy mi-a spus că toată lumea era plecată, iar atunci când a venit în casă a găsit-o doar pe Georgie, care arăta de parcă atunci coborâse din paginile unei reviste de modă. Și totuși, bolovanul nu se rostogolea singur.

— Poate niște copii care se jucau pe deal, sugeră mătușa Lida.

— E posibil. Dar crezi că sunt copii care se joacă pe aici, mai ales în perioada asta a anului? Și oare sunt suficient de puternici?

Darnley oftă adânc.

— Ce mult mi-aș dori să stau de vorbă cu ea, în loc să fac atâtea speculaţii.

Se apropie de o măsuţă pe care așezaseră tabloul lui Jamie.

— Are talent Jamie! comentă Darnley. O priveliște total neobișnuită – intrarea în vechea grotă seamănă cu o gură care zâmbește. Uimitor!

Mătușa Lida veni lângă el.

— Da, e un tip foarte deștept. N-a spus nimic când l-am anunţat că Wendy este însărcinată.

— I-ai spus?

— Da, mărturisi bătrâna. I-am spus miercuri dimineaţă, când a venit aici, dar l-am rugat să nu mai spună nimănui, ca să fie o surpriză pentru tine.

— Eu aflu ultimul, nu? se strâmbă el, nemulţumit. De ce i-ai spus?

— Are dreptul să știe, la fel ca și mine. Trebuie să împartă averea mea cu primul tău născut, ai uitat?

— Sigur că da, ai dreptate. Cred că sunt puţin cam nervos.

— E de înţeles. Știi ce mă surprinde cel mai mult. Neglijenţa și lipsa de responsabilitate de care a dat dovadă Wendy. Ea nu e așa!

Chiar dacă a vrut să-ţi dea o lecţie, nu se putea să ne lase să murim de îngrijorare, pe mătușa Heather și pe mine.

— N-are sens!

Rămase câteva clipe cu ochii la tablou, amintindu-și de vechea grotă pe care o cunoștea atât de bine. Era locul în care se jucase adesea, împreună cu fratele său, și pe care-l cunoștea foarte bine.

Urcă în dormitor și intră în camera de toaletă, deschizând la întâmplare sertare doar pentru a-și trece degetele prin lucrurile ei.

Sub lenjerie găsi un cuţit simplu de bucătărie și o bucată de hârtie pe care scria *PLEACĂ ACASĂ ACUM, CÂT ÎNCĂ MAI POŢI*.

Observă că era din hârtia lui specială, dar știa că asta nu înseamnă mare lucru, de verme ce biroul respectiv nu era încuiat.

Wendy, oare, știa acest lucru?

De ce ţinea obiectele acelea acolo? Voia să facă o nouă scenă teatrală pentru el și mătușa Lida. Avea Jamie dreptate?

Brusc, câteva piese mici de puzzle începură să se așeze la locurile lor. Se gândi câteva clipe şi-şi dădu seama că toate întrebărie care-l frământaseră ore în șir căpătau răspuns.

Mai avea de aflat un singur lucru. Ieși în fugă din cameră și se îndreptă spre dormitorul mătușii.

— Te rog să-mi răspunzi la o întrebare. E important și trebuie să știu! Câţi bani o să lași moștenire?

După o ezitare de o clipă, ea îi răspunse, iar Darnley o privi cu ochii mari, neîncrezător.

— Plec, anunţă el.

— Unde te duci?

— Nu pot să mai stau. N-o să întârzii mai mult de două ore.

Ieși în fugă din casă și trânti ușa în urma lui. Cu mișcări încete, mătușa Lida se apropie de telefon.

* * *

Pescărușii îi ţinură companie în timpul după-amiezii, dar dispărură când întunericul puse stăpânire peste pământ și apă.

În ciuda stării sale foarte proaste, Wendy îşi dădu seama ce o deranjase mai devreme.

Jamie îi spusese că Georgie îi telefonase și că trebuia să plece o jumătate de oră. N-ar fi spus acest lucru dacă nu era adevărat, ceea ce însemna că Georgie era complicea

lui Darnley, iar prima ei impresie fusese corectă. Acum avea timp să înţeleagă că, atunci când bolovanul se rostogolise prin faţa ei, Georgie era în casă. Era o sportivă foarte bună, care avea forţa necesară pentru a mișca o piatră de asemenea dimensiuni.

Darnley îi umblase la frânse, Georgie împinsese bolovanul și, fără îndoială, tot Darnley îi pusese cuţitul pe pat. Darnley, care se presupunea că este plecat cu afaceri…

O singură întrebare nu-i mai dădea pace – dacă o iubea pe Georgie, de ce se căsătorise cu ea? Și dacă voia să divorţeze, de ce nu-i spunea deschis, în faţă?

Era sigură că răpitorul ei n-o va mai vizita în acea seară, dar auzi zgomotul făcut de pașii care se apropiau. Peste câteva clipe, în intrarea grotei apăru familiarul chip, protejat de aceeași mască. La ce bun? se întrebă ea.

— Ce mai facem astăzi? întrebă el.

Wendy remarcă imediat că vocea era schimbată.

— Lasă-mă să plec, te rog.

— Mă tem că nu se poate, draga mea. Dacă vrei apă, să știi că în curând vei avea mai multă decât ţi-ai dori.

Același râs ironic se auzi.

— Ce vrei să spui?

— O să ai un mic accident. Nu mai vreau să stai aici!

Se aplecă deasupra ei și începu s-o dezlege, fluierând ușor.

— Mi-ar fi plăcut să te las aici, să fii una cu castelul, dar din păcate nu se poate.

— Și ce-o să faci? întrebă ea, temătoare.

— O să te arunc în apă. N-o să suferi, stai liniștită. Valurile or să te poarte în larg.

— Darnley, nu poţi să vorbești serios! Nu poţi să faci asta!

— Pot și am s-o fac, pentru că trebuie!

Chiar în clipa când îi scoase legăturile de la picioare,

în intrarea grotei se mai contură o siluetă.

— Păcat că ai făcut excursia aia în Maroc, nu crezi? comentă bărbatul mascat. Dacă ai fi știut ce ai să pățești…

O luă în brațe și vru să se întoarcă spre ieșire, dar o voce puternică îl opri:

— Las-o jos, Jamie. Las-o jos încet, cu grijă. Nimeni nu pleacă nicăieri.

* * *

Wendy simți că este lăsată jos, apoi Jamie făcu un pas lateral, permițându-i să vadă cine era salvatorului ei.

— Darnley!

— Scumpul nostru Darnley! pufni Jamie. Cum ai ajuns aici?

— Te-am urmărit. Mă duceam către St. Andrews când te-am văzut venind din sens opus. Am întors imediat și te-am urmărit până aici.

— Cum ai ghicit?

— Ai făcut o greșeală, iar Lida mi-a spus despre ce era vorba, fără să-și dea seama. Ai spus că, atunci când te-ai despărțit de ea în Perth, Wendy avea de gând să trimită o telegramă mătușii sale. Dar n-a făcut asta! Wendy nu e o persoană neglijentă și, indiferent ce planuri avea pentru mine, n-ar lăsa-o pe mătușa ei să sufere. Apoi mi-ai adus tabloul, iar grota aceea avea forma unui zâmbet ironic, ca al tău. Atunci mi-a venit ideea s-o întreb pe mătușa câți bani are.

— Aha!

— Mi-a spus – un sfert de milion de lire sterline. Știai că Wendy este însărcinată, iar moștenirea ta se înjumătățea. Te-ai gândit că, dacă Wendy va dispărea, eu nu m-aș mai însura, iar tu ai fi cu o sută douăzeci și cinci de mii de lire sterline mai bogat.

Îl înfruntă cu privirea fără să se miște.

— Tu ai aranjat frânele lui Wendy și tot tu ai rostogolit bolovanul asupra ei. N-ai avut nicio defecțiune la

motor, nu-i așa? Numai că aveai nevoie de un alibi…

— Da, așa e, recunoscu el.

— Dar cum ai pus cuţitul și biletul pe pat?

— A fost foarte simplu. De mai mulţi ani am o cheie de la ușa laterală. Mătușa Lida mi-a dat-o, dar a uitat de ea, și eu n-am vrut să i-o dau înapoi.

Inima lui Wendy bătea nebunește și nu reușea să se gândească decât la un singur lucru – *M-am înșelat în privinţa lui Darnley*.

— Aveai de gând s-o lași pe Wendy să putrezească aici, nu-i așa?

Ce te-a făcut să-ţi schimbi planul?

— Un telefon de la scumpa mea nașă.

— Lida!

— Da, bătrâna și scumpa Lida. M-a sunat și m-a întrebat dacă într-adevăr nu știu unde e Wendy. Când i-am spus că nu știu, a închis telefonul, iar eu am pornit-o întoarce, convins că ceva nu era în regulă.

Darnley avansă spre Jamie.

— Stai unde ești! Nu mai înainta!

Jamie începu să arunce cu pietre în Darnley, apoi se porni o bătaie în toată regula, în urma căreia Jamie rămase inert la podea.

— N-am știut, bâigui ea, speriată. Am crezut că erai tu!

Darnley o luă în braţe.

— Ești rănită?

— Nu, numai obosită, înfrigurată și flămândă. Nu, nu mi-a făcut nimic.

— Slavă Domnului!

— Este…

Wendy arătă spre trupul lui Jamie, fără să fie în stare să ducă întrebarea până la bun sfârșit.

— Da. În cădere s-a lovit cu capul de marginea aceea de piatră.

— Dumnezeule!

— Nu e vina ta. Era un nebun!

— Dar eu… Trebuie să chemăm…

— Nu-ţi face griji, mă ocup eu de tot. Acum o să faci o baie și o să bei ceva fierbinte. Haide!

Se îndreptară împreună spre castel.

* * *

În seara următoare, Wendy stătea în pat, ţinând pe genunchi o tavă pe care se afla cina. Darnley stătea pe marginea patului, privind-o cu dragoste.

— Cum am putut să dorm atât de mult?

— Te simţi bine?

— Da, dar am dormit douăzeci și patru de ore.

— Ai dormit douăsprezece ore și te-ai trezit, dar ţi-am dat un somnifer de la mătușa Lida și te-ai culcat din nou. Nimeni, cu excepţia mătușii Lida, nu știe că ai dispărut.

— Dar servitorii…

— Știu că ai rămas peste noapte la niște prieteni din Perth.

Oricum, ei n-or să vorbească.

— N-or să vorbească? Dar despre Jamie?

— Am fost la poliţie și am declarat tot ce s-a petrecut. Suntem doi martori, cu Lida chiar trei, dar nu cred că va fi cazul.

— Am crezut că tu erai și încercai să mă faci să plec de la castel.

Eram cu el, a sunat telefonul și mi-a spus că era Georgie și că trebuie să plece pentru o jumătate de oră. Nu mai știu decât că m-am trezit în grotă.

— Nu era Georgie la telefon, ci eu.

— Cum am adormit?

— Probabil te-a drogat. Ţi-a dat ceva să bei?

— Da, cafea. Mi-aduc aminte că i-am spus că e prea amară, dar mi-a spus că e un soi aparte și nu toată lumea îl apreciază.

— Toate astea din cauza banilor! Dar ar fi fost suficienţi și pentru el, și pentru primul nostru născut. Numai că a fost lacom și a vrut s-o egaleze pe sora lui, care s-a căsătorit cu un milionar de pe urma căruia a rămas cu o pensie alimentară frumușică. În plus, mă ura și voia să se răzbune pe mine și pe familia mea.

— Dar de ce te ura?

— Din cauza Lornei, zâmbi el amar. Când s-a săturat de Huntly, a avut o scurtă aventură cu Jamie, apoi a început relaţia cu mine.

Cred că a avut impresia că i-am „furat-o” pe Lorna.

— Și în legătură cu ea… De ce m-ai minţit?

— Pentru că știam că o să faci o criză dacă afli că m-am întâlnit cu ea. Trebuia s-o fac! Am încercat să-ţi spun într-o noapte, dar n-ai vrut să mă asculţi, pentru că erai convinsă că te înșel cu o altă femeie.

— Da, îmi pare rău. Eram confuză.

— Iubita mea!

O sărută ușor.

— A fost vina mea, pentru că am luat niște decizii greșite. Trebuia să-ţi spun de la bun început.

— Dar de ce trebuia să te întâlneşti cu ea?

— Mănâncă supa, iar eu am să-ţi explic. Lorna are un frate vitreg, în vârstă de optsprezece ani, pe nume Tad. Este bolnav psihic, într-o stare foarte gravă, și este internat într-un spital de lângă Perth. Am aflat de fratele ei după ce s-a logodit cu Huntly și am fost într-o zi să-l vizităm. Nu știu din ce motiv, băiatul m-a plăcut și vizitele mele îi făceau foarte bine. Împreună cu doctorii lui, am decis să merg la el o dată pe săptămână, miercurea. Eu sunt singura persoană pe care o recunoaşte și pare mulţumit să mă vadă. După moartea lui Huntly am făcut o pauză, dar Lorna mi-a telefonat și mi-a spus că starea lui s-a înrăutăţit și mi-am reluat vizitele săptămânale. După ce mă duc la spital, mă întâlnesc cu ea și-i spun tot ce face și

ce spune fratele ei, precum și raportul medicilor. Aceasta este povestea misterioaselor zile de miercuri.

Wendy puse tava pe măsuţa de lângă pat și se apropie de soţul ei.

— Îmi pare rău, draga mea, spuse acesta. Nu știu dacă mă poţi ierta vreodată.

Ea îl sărută cu pasiune.

— Să te iert? Mi-ai salvat viaţa!

— Și tu mie, așa că suntem egali. Vreau să plecăm de aici cât mai repede și să nu ne întoarcem niciodată. Mătușa Lida e mulţumită și abia așteaptă să se mute la Aviemore. Am invitat-o să stea cu noi la Falkland, dar mi-a spus că tinerele mirese și fetele bătrâne nu se înţeleg bine.

Wendy începu să râdă.

— Trebuie să mergem la un doctor, sugeră Darnley, preocupat. Și…

Îi ridică ușor bărbia și o privi în ochi, cu intensitate.

— N-o să mai pleci, nu-i așa? N-o să mă mai părăsești?

— Prostuţule!

Îl sărută cu putere și se abandonă în îmbrăţișarea lui.

— Nu, nu mai plec. Dar să nu-mi mai ascunzi nimic, niciodată!

— Am înţeles, să trăiţi!

— Vorbesc serios.

— Da, să trăiţi!

— Abia aștept să ne mutăm în vila aceea modernă, cu șase dormitoare.

— Ce-ai spune de două săptămâni de miere, înainte să ne ocupăm de mutare?

— Sună interesant, se răsfăţă ea, cuibărindu-se la pieptul lui.

Unde propui să mergem?

— Am auzit de un loc numit Leaderfoot, care…

Sărutările ei îl împiedicară să spună mai multe.

Sfârșit